ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யார்த்த விஷேசங்களை ஸாரமாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவர்களுக்கு அநுகூலமாக

ஸ்ரீ காஞ்சீ. அண்ணங்கராசாரியரால்

எழுதப்பட்ட

ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகரண மெழுபத்தாறு

ஸ்ரீ பாஷ்யஸாராம்ருதம்

முதல் ஸம்புடம் — முதலத்யாயம் மட்டும்.

இதில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள அதிகரணங்கள்.

1 ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம்.
2. ஜந்மாத்யதிகரணம்.
3. சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணம்.
4. ஸமந்வயாதிகரணம்.
5. ஈக்ஷத்யதிகரணம்.
6. ஆனந்தமயாதிகரணம்.
7. அந்தரதிகரணம்.
8. ஆகாசாதிகரணம்.
9. ப்ராணுதிகரணம்.
10 ஜ்யோதிரதிகரணம்.
11. இந்த்ரப்ராணுதிகரணம்.
12. ஸர்வத்ரப்ரஸித்த்யதிகரணம்.
13. அத்த்ரதிகரணம்.
14. அந்தராதிகரணம்.
15. வைச்வாநராதிகரணம்.
16. த்யுப்வாத்யதிகரணம்.
17. தஹராதிகரணம்.
18. ப்ரமிதாதிகரணம்
19. தேவதாதிகரணம்.
20. அபசூத்ராதிகரணம்.
21. வாக்யாந்வயாதிகரணம்.
22. ப்ரக்ருத்யதிகரணம்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் வெளியீடு.

கிடைக்குமிடம்: P. B. ANNANGARACHARYA, Kancheepuram-3.

ப்லவங்க பங்குனி விசாக நினைவுமலர் விலை 1 ரூ.

4309

ஸ்ரீரஸ்து.
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீபாஷ்யாதிகரணமெழுபத்தாறு.

ஸ்ரீ பாஷ்யஸார ஸர்வஸ்வம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
தமது எழுபத்தாறு பிராயப்பூர்த்திக்கு நினைவு மலராக எழுதியது.

(ச்லோ.) ஸ்ரீ ராமாநுஜவபுஷா வரவரமுநிவர்யதிவ்யவபுஷா ச;
அவதீர்ய நிகமமகுடத்வயாபிரக்ஷீ கதிஸ் ஸ சேஷோ ந:.

[நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்கள்கொண்ட சாரீரகமீமாம்ஸையில் எழுபத்தாறு அதிகரணங்கள் ஸாரமாகக்கொண்டு விவரிக்கப்படுகின்றன.]

(முன்னுரை.) வேதம் கர்ம காண்டமென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரு வகுப்பாகவுள்ளது. பூர்வபாகம் கர்மகாண்டமென்றும், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்மகாண்டமென்பது. பகவானுக்கு ஆராதந ரூபங்களான யஜ்ஞம் முதலிய கர்ம விசேஷங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் கர்மகாண்டமென்றும், அந்த கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படுகின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்டம் (அதாவது உபநிஷத்து) என்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

கர்மகாண்டத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜைமினியென்னும் மஹர்ஷி யெழுந்து பதினாறு அத்யாயங்களோடு கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யியற்றினார். அதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸையென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களே ஜைமினி மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டவையென்றும், மேல் நான்கு அத்யாயங்கள் காசக்ருத்ஸ்நரென்பவரால் இயற்றப்பட்டவையென்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இதைப்பற்றி இங்கு விசாரம் அப்ரஸக்தம். "**ஜைமிநீயம் ஷோடச லக்ஷணம்**" என்பது பொதுவான வார்த்தை. வ்ருத்தி க்ரந்தத்தில் பதினாறு அத்யாயங்களும் ஜைமிநி ப்ரோக்தமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷணமென்று அத்யாயத்துக்குப் பெயர்.)

ப்ரஹ்ம காண்டமென்னும் உபநிஷத்பாகத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷியெழுந்து நான்கு அத்தியாயங்கள்கொண்டவொரு சாஸ்த்ரத்தை இயற்றினார். அதற்கே **சாரீரக மீமாம்ஸை**யென்று பெயர். உத்தர மீமாம்ஸையென்றும்

வழங்குவர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் என்பது இதனையே. ஒவ்வொரு அத்யாயத்திலும் நான்கு பாதங்களுள்ளன. ஆகவே நான்கு அத்யாயங்களையும் பதினாறு பாதங்களையுங்கொண்டது சாரீரகமீமாம்ஸை யென்றதாயிற்று.

இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப்பற்றி சர்ச்சை செய்து நிர்ணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ர மிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸூத்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் ஸூத்ரங்களின் லக்கம் ஐந்நூற்று நாற்பத்தைந்து என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, நான்கு அத்யாயங்களையும் பதினாறு பாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐந்நூற்றுநாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையுங்கொண்டது ப்ரஹ்ம ஸூத்ர சாஸ்த்ரம் (அல்லது) சாரீரகமீமாம்ஸா சாஸ்த்ரமென்றதாயிற்று.

தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு உபநிஷத்துக்களே ஸாதனமாகும். அவ்வுபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை ஸம்சய விபர்யயமற நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கக்கூடியது இந்த ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமேயாதலால் வேதாந்திகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்கிற சாரீரக மீமாம்ஸையின் பொருளை நிஷ்கர்ஷமாகவும் நிஷ்கல்மஷமாகவும் தெரிந்துகொண்டவர்களே வேதாந்திகளென்றும் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானிக ளென்றும் சோல்லத் தகுதியுடையார்.

மஹர்ஷி ப்ரணீதங்களான ஸூத்ரங்களின் பொருளை நம் போல்வார் சிறிதும் அறியகில்லார்களாதலால், நம்போன்ற அல்ப மதிகளிடத்தில் பரம கருணைகொண்ட பூருவர்கள் அந்த ஸூத்ரங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கி பாஷ்யங்கள் இயற்றியுள்ளார்கள். த்வைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் என மூன்று மதங்கள் உலக ப்ரஸித்தமாக வழங்குமவை. இம்மூன்று மதங்களிலும் பாஷ்யங்கள் அவதரித்துள்ளன. அத்வைத மதத்திற்காக சங்கராசார்யர் பாஷ்யம் இயற்றினர். த்வைத மதத்திற்காக ஆனந்ததீர்த்தர் (மத்வாசார்யர்) பாஷ்யமியற்றினர். நமது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்காக பகவத் ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்வாமியெம்பெருமானர் ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்தார். வட இந்தியாவில் அதிக ப்ரஸித்திபெற்றுள்ள வல்லபமதம் நிம்பார்க்கமதம் முதலிய மதங்களுக் காகவும் பாஷ்யங்கள் தோன்றியுள்ளன. சைவமதத்திற்காக நீலகண்ட பாஷ்யம் தோன்றி யுள்ளது. இப்படி மற்றும் பல பாஷ்யங்களிருந்தாலும் மதத்ரயபாஷ்யமென்று மூன்று பாஷ்யங்களே நமது நாட்டில் குலாவப்பட்டுலாவுவன.

விசிஷ்டாத்வைதிகளென்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களென்றும் பகவத்ராமாநுஜ தர்சநஸ்தர்களென்றும் வழங்கப்படுகின்ற நமக்கு ஸ்வாமியின் ஸ்ரீ பாஷ்யமே ஜீவாது வென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். உபநிஷத்துக்களின் உண்மைப்பொருளை விளக்கி ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத்திற்கு அநுகுணமாக நிஷ்பக்ஷபாதமாய் நிருபிக்கப்பட்டது ஸ்ரீ ராமாநுஜபாஷ்யமே யென்று மேனாட்டுப் புலவர்களும் மெச்சியுள்ளார்கள். அந்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் உண்மைப் பொருளானது ச்ருதப்ரகாசிகை முதலிய வியாக்கியான நூல்களின் உதவியினல் உணரப்படவேண்டும். அதற்கு ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்களின்

உதவி இன்றியமையாதது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் நெடுநாள் குருகுலவாஸம் செய்து ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை யதிகரித்து பாஷ்யாதிகாரிகளென்று பேர்பெற்றுச் சிறந்த வேதாந்திகளாகித் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிவாக உணர்ந்து நிரதிசயானந்த சாலிகளாகின்றனர். அவ்வளவு அதிகாரம் வாய்க்கப் பெறுதவர்களையும் கைவிடமாட்டாத கருணை மிக்க நம் பூருவாசாரியர்கள் திவ்ய ப்ரபந்த தத் வ்யாக்யானங்களையும் ரஹஸ்ய தத் வ்யாக்யானங்களையும் மற்றும் பல திவ்ய க்ரந்தங்களையுமருளிச்செய்துள்ளார்களாதலால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் நேராக அவகாஹிக்க மாட்டாதவர்களும் இழவாமல் அதில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை ஸதாசார்ய ஸகாசத்தில் உணரப் பெறுகின்றனர்கள். அன்னவர்களது ஞானத்திலும் ஒரு குறையில்லை. குறையில்லை யென்பது மாத்திரமேயல்லாமல் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகாரிகளைக் காட்டிலும் மிக விசதமான ஞானத்தெளிவு பெற்றவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர்கள். ஆனாலும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் என்ன விஷயம் எந்தவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? என்று தெரிந்துகொள்ளப் பலர்க்கு அபிலாஷையுண்டு. விஸ்தாரமாகத் தெரிந்துகொள்ளாவிடினும் ஸாரஸங்க்ரஹமாகவாவது தெரிந்துகொள்ளவேணுமென்கிற விருப்பமுடையார்க்கு, ஸாரமாக எழுபத்தாறு அதிகரணங்களை யெடுத்துக்கொண்டு இஃது எழுதப்படுகின்றது. ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யம் வேதாந்த தீபம் வேதாந்தஸாரம் என்கிற மூன்று திவ்ய க்ரந்தங்களினால் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரப் பொருள்களை விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் வெளியிட்டருளினர். அவற்றைத் தழுவி இஃது எழுதப்படுகின்றது. குற்றங்களைந்து நற்றங்கொள்வர் பெரியார். முன்னுரை முற்றிற்று. ... ... ❋

முதல் ஸூத்ரம். (முதல் அதிகரணம்.)

அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா.

அத—கர்ம விசாரம் செய்து முடிந்த பிறகு, **அத:**—கர்ம விசாரம் முடிந்த காரணத்தினாலேயே, **ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா**—இச்சைக்கு இலக்கான ப்ரஹ்ம விசாரம் (செய்யத் தக்கது) என்று ஸூத்திரத்தின்மேல் பொருள் அறிக.

கர்ம விசாரத்தைச் செய்து முடித்தவர்கள் அந்தக் கருமங்களினுடைய அற்பமும் அஸ்திரமுமான பலன்களில் நசையொழிந்து மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை விரும்புபவர்களாதலால் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத்தக்கது என்றதாயிற்று. இதை இன்னமும் சிறிது விவரிப்போம். நன்றாக வேதமோதின வொருவர் ஜைமினி மஹரிஷியின் கர்ம மீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்ட ந்யாயங்களினால் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞங்களின் (கருமங்களின்) தன்மை இன்னபடிப்பட்டது. அவற்றை யியற்றவேண்டிய விதமின்னது, அவற்றின் பலனான ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபமும் இத்தகைத்து என்று இவ்விஷயங்களை அறுதியிடப்பெற்ற பின்பு ஸ்வர்க்கம் முதலிய அந்தப் பலன்கள் நச்வரங்கள் என்று தெரிந்துகொண்டதன் பலனாக அவற்றைப் பெறவேணுமென்கிற விருப்பம் தொலைந்தொழியப் பெறுகின்றனர். பரப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தில் மேலெழுந்தவொரு உணர்ச்சியிருப்பதனால் இதனைப் பெறவேணுமென்கிற விருப்பமும் அவர்க்கு உண்டாகின்றது. இப்படி ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில் விருப்பமுண்டானவாறே, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது. அதனைப் பெறுதற்கு உபாயமின்னது, பெற்று அனுபவிக்கும் பலன் இன்னபடிப்பட்டது என்றித்தகைய விஷயங்களை

நிர்ணயிக்க வேண்டுமாதலால் இந்த நிர்ணயம் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸையிற் சொல்லப்பட்டுள்ள நியாயங்களினாலேயே விளையக்கூடியது என்க.

அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா என்கிற இந்த ஸூத்திரத்திற்கு இவ்வளவே விஷயமாயிருக்க, இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யம் மிக மிக வளர்ந்திருக்கின்றதே; அவ்வளவு விரிவுக்கு விஷயமென்ன? என்று பலர் அறிய விரும்பக்கூடும். கேண்மின்.

இந்த ஸூத்ரத்தில் மூன்றே பதங்கள் உள்ளன. (அத) என்கிற முதல் பதத்திற்கு 'அதற்குப் பிறகு' என்று அர்த்தம். எதற்குப் பிறகு? என்கிற கேள்வி உடனே உண்டாகின்றது. 'கர்மவிசாரம் செய்துமுடிந்த பிறகு' என்று நாம் அர்த்தம் சொன்னோம். பிறர் இங்ஙனே அர்த்தம் கொள்ளாமல் வேறு அர்த்தம் கொள்ளுகின்றனர். ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பத்தியின் ஆநந்தர்யமே அத சப்தார்த்தமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலுள்ளது. அது பொருந்தாதென்று மறுக்க அவசியம் ஏற்பட்டது. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிப் பிறர் கூறும் கூற்றும் அவசியம் மறுக்கவேண்டியதாயிற்று. இவ்விரண்டு விஷயங்களில் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகப் பல பல விஷயங்கள் பெருகினபடியால் இவ்விடத்து ஸ்ரீ பாஷ்யம் மிக வளர்ந்தது. அவ்விரிவு இங்கு வேண்டாவென்று விடுக்கப்பட்டது. ஸூத்ரத்தின்மேல் இங்குத் தோன்றியுள்ள பூர்வபக்ஷத்தையும் ஸித்தாந்தத்தையும் ஸாரமாக வுணர்த்துகிறோம், உணர்க.

இவ்வதிகரணத்தின் பூர்வபக்ஷம் வருமாறு:—கர்ம மீமாம்ஸையில் அர்த்தவாதாதிகரணத்தில் "ஆம்நாயஸ்ய க்ரியார்த்தத்வாத் ஆநர்த்தக்யம் அததர்த்தாநாம் தஸ்மாதநித்யமுச்யதே" என்கிற வொரு ஸூத்திரத்தினால் ஒரு பூர்வபக்ஷம் கிளப்பப்பட்டது. அதாவது—வேத ஸாமாந்யமும் ஏதேனுமொரு கார்யத்தைச் செய்யவேண்டியதாகவுணர்த்தித் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுடையது; அதைச் செய் இதைச் செய் என்று கர்த்தவ்யார்த்தங்களை நியமேந போதிப்பதே வேதங்களின் க்ருத்யம். அர்த்தவாத ரூபங்களான வேத வாக்யங்களானவை கர்த்தவ்யார்த்த மொன்றையும் போதிக்காமையினாலே அப்படிப்பட்ட வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. (இதைச் சிறிது விளக்குவோம்) "வாயவ்யம் ச்வேதமாலபேத பூதிகாம:" என்பது ஒரு வேதவாக்யம். இதில் ஒரு கருமம் கர்த்தவ்யமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அடுத்த வாக்யம் 'வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்டா தேவதா' என்பது. முன் சொன்ன கருமத்தில் ஆராத்யமான வாயு தேவதையின் ஒரு பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறுவது இந்த வாக்யம். "வாயு மிகவும் சீக்கிரமாகப் பலனளிக்கவல்ல தேவதை" என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட வாக்யங்களுக்கு அர்த்தவாத வாக்யமென்று பெயர். இவற்றில் கர்மவிதி ஒன்றுமில்லாமையால் இவை விதி வாக்யங்களல்ல. விதிவாக்யமாயிருந்துகொண்டே ப்ராமாண்யம் பெறவேண்டியது முறைமையாயிருக்க யத்கிஞ்சித் கர்த்தவ்யார்த்த போதகத்வ ராஹித்யத்தாலே விதிவாக்யமாகமாட்டாத அர்த்தவாத வாக்யங்கள் ப்ராமாண்யம் பெறமாட்டா—என்கிற பூர்வபக்ஷம் *ஆம்நாயஸ்யேதி (மேலே எடுத்துக் காட்டின) ஸூத்ரத்தினால் கிளப்பப்பட்டது.

பிறகு "விதிநா து ஏகவாக்யத்வாத் ஸ்துத்யர்த்தேந விதீநாம் ஸ்யு:" என்கிற ஸூத்ரத்தினால் இதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில், அர்த்தவாத

வாக்யங்கள் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி விதிக்காமற்போனாலும் ஸமீபத்திலுள்ள விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்பட்டதொரு க்ரியையில் அந்வயிக்கின்ற புகழ்ச்சியைத் தெரிவிப்ப தனால் அந்த விதிவாக்யத்தோடுகூட ஏக வாக்யமாய்க்கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறத் தட்டில்லையென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது ஜைமினி மஹர்ஷியால். ஆக, விதி வாக்யங்களுக்கோ அவற்றுக்கு சேஷபூதங்களான வாக்யங்களுக்கோ ப்ராமாண்ய முண்டேயல்லது வேறுவகையான வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் கிடையாது. உலகத் திலும் முதன் முதலாகச சிறுவர்களுக்கு வ்ருத்த வ்யவஹாரத்தினாலேயே சக்தி க்ரஹண முண்டாகிறது. [சக்திக்ரஹணமாவது—இந்த பதத்திற்கு இன்னது அர்த்தமென்கிற வுணர்ச்சி] வ்யுத்பந்நனை வொருவன் வேறொரு வ்யுத்பந்நனை நோக்கி 'காமாநய' என்கிறான். அதைக்கேட்ட அவன் ஒரு கோவைக் கொண்டு போகிறான். மறுபடியும் அவன் "**காம் நய, அச்வம் ஆநய**" என்கிறான். அதைக்கேட்ட அந்த வ்யுத்பந்நன் கோவைக் கொண்டுபோய்க் கட்டிவிட்டுக் குதிரையைக்கொண்டு வருகிறான். இவற்றைக் கண்டு கொண்டிருந்த வொரு சிறுவன் (காம்) என்பதற்கு இன்னது பொருள் (**ஆநய**) என்றதற்கு இன்னது பொருள்; (**நய**) என்றதற்கு இன்னது பொருள்; அச்வமென்றதற்கு இன்னது பொருளென்று அங்கு நடந்த காரியங்களினால் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். 'கோ' பதமானது கொண்டுவருதல் கொண்டுபோதல் என்கிற இரண்டு க்ரியைகளில் அந்வயிக் கின்ற வஸ்துவை போதிப்பதனாலே பசுவைச் சொல்லுகின்றது. ஆநய என்கிற பதம் கொண்டுவருவதாகிற க்ரியையைச் சொல்லுமது என்றிப்படி அந்தந்த பதங்களுக்கு சக்தியை க்ரஹிக்கின்றான். எங்கும் இப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரங்களினாலேயே அவ்வோ பதங்களுக்கு அவ்வோ அர்த்தங்களில் சக்தி க்ரஹண முண்டாகிறது. ஆகவே இப்படிப் பட்ட வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ஏதேனுமொரு கார்யார்த்த பரங்களாகவே காணப்படுத லால் உலகில் எல்லாப் பதங்களும் யத்கிஞ்சித் கர்த்தவ்யார்த்த பரங்களேயென்று நிச்சயிக் கிறான். ஆக இப்படிப்பட்ட வ்யுத்பத்திக்கு இணங்க எல்லாப் பதங்களும் கார்யார்த்த பரங்களே. இப்படி லௌகிக பதங்கள் கார்ய பரங்களென்று தேறினால் 'ய ஏவ லௌகிகா: த ஏவ வைதிகா:' என்கிற ந்யாயத்தாலே வைதிக பதங்களும் கார்ய பரங்களே யாகும். (கார்ய பரங்களான வாக்யங்களுக்கே ப்ராமாண்யமுண்டு என்றபடி.) ஏவஞ்ச, கார்ய ரூபமல்லாத பர ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வேதாந்த வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யமிருக்க முடியாமையினாலே வேதாந்த விசார ரூபமான ப்ரஹ்ம விசார சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத் தக்கதன்று—என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாயிற்று.

இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:- சிறுவர்களுக்கு முதல் வ்யுத்பத்தி வ்ருத்த வ்யவஹாரத்தினாலேயே உண்டாகிறது என்பது பிசகு; இது எல்லாருடையவும் அநுபவத் திற்கு விருத்தமானது. உலகில் அவரவர்களுக்கு முதல் வ்யுத்பத்தி உண்டாகிறவிதம் வேறு வகையாகவே அநுபவ ஸித்தமாகவுள்ளது. எங்ஙனேயென்னில், தந்தை தாய் முதலியவர்கள் தம்தம் சிறுவர்களுக்கு வ்யுத்பத்தியை யுண்டுபண்ணவேண்டி கண்ணிற் காணும் பல பல பொருள்களை விரலால் சுட்டிக்காட்டி 'இதோ சந்திரன், இதோ கிளி, இதோ குதிரை, இதோ மாமா' என்றிப்படி ப்ரயோகித்து வருகிறார்கள். சிசுக்களும் பூர்வஜந்ம வாஸனையினால் காலக்ரமேண அவ்வோ பதங்களுக்கும் அவ்வோ அர்த்தங் களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தைத் திடமாக வுணர்ந்து வ்யுத்பத்தி பெறுகின்றன. ஒரு

கார்யத்தில் அந்வயித்த வஸ்துவிலேயே முதன்முதலாக சக்தி க்ரஹணமுண்டாகிற தென்றதற்கு முரணுக ஒரு கார்யத்திலும் அந்வயியாத வஸ்துவிலேயே முதன்முதலாகப் பதங்களுக்கு சக்திக்ரஹணமுண்டாகின்றதென்று மூதலிக்கப்பட்டது.

கார்யபரமான வாக்கியத்திலிருந்தே சக்திக்ரஹண முண்டாகிறதென்பதும் மிகவும் தவறு. 'தேவதத்தா! உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது' என்பதாக ஒரு வாக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இது ஸித்தார்த்தபரமான வாக்கியமேயொழிய 'காமாநய, காம் நய' இத்யாதி வாக்யங்கள்போலே கார்யபரவாக்கியமன்று. இந்த வாக்கியத்தினுலும் சிறுவர்களுக்கு வ்யுத்பத்தி விளையக் காணுகின்றோம். தேவதத்தனுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடனே வேறோரிடத்திலிருந்த அவனுக்கு இதைத் தெரிவிப்பதற்காக ஏவப்பட்ட வொருவன் 'தேவதத்த! புத்ரஸ் தே ஜாத:' என்கிறுன். அவ்யுத்பந்நனை வொருவன், தேவதத்த னுடைய க்ருஹத்தில் அவனுக்குப் பிள்ளை பிறந்ததையும் அதைத் தெரிவிப்பதற்காக வொருவன் ஏவப்பட்டதையும் அவன் கூறினதைக் கேட்டு தேவதத்தனுக்கு முகவிகாஸ முண்டானதையும் நோக்கி "புத்ரஸ் தே ஜாத:" என்ற வாக்கியத்திற்கு இன்னது பொருளென்று உணரப்பெறுகிறுன். ஆகவே கார்யபரமான வாக்கியத்திலிருந்தே சக்தி க்ரஹணமென்கிற நியதி இல்லையென்றதாயிற்று. சிலவிடங்களில் ஸித்தபரமான வாக்யத்தி லிருந்தும் கார்ய அநந்விதவஸ்துக்களில் சக்திக்ரஹண முண்டாகிறது; சிலவிடங்களில் கார்யபர வாக்கியத்திலிருந்தும் உண்டாகிறது என்று லோகாநுபவத்தினுல் ஸித்திக்கிற படியால் ப்ராபாகரர்கள் ஸகல பதங்களும் கார்யார்த்த பரங்களென்று கூறுவது யுக்தி யற்றதென்று தேறிற்று. ஆகவே வாக்கியங்களுக்கு ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தில் தாத் பர்யம் ஸம்பவிக்கலாமாகையாலே தத்விசார சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதேயென்று ஸித்தாந்தமானதாக முடிந்தது.

இங்கு இப்படிப்பட்ட பூர்வபக்ஷம் தோன்றி இதற்குப் பரிஹாரம் செய்வதாகிற விஷயம் இந்த ஸூத்ரத்தில் எங்ஙனம் கிடைக்கிறதென்று கேள்வி தோன்றும். கார்யத்தில் அந்வயியாத ப்ரஹ்மமாகிற ஸித்த வஸ்துவை ஜிஜ்ஞாஸ்யமாக இங்குக் கூறியிருப்பதனுல் இதிலிருந்து இந்தப் பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள் நிர்ணயிக்கப்படக் குறையில்லை. வேதாந்த வாக்கியங்களெல்லாம் கார்ய பரங்களாய்க்கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறுமேயல்லது ஸித்த பரங்களாய்க்கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறமாட்டாதென்கிற வாதம் ஸமஞ்ஜஸமாயிருந்தா லன்றோ வேதாந்த வாக்யங்களினுல் ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தை விசாரிப்பது கூடா தென்று சொல்ல நேரும்.

முதலில் நாமெடுத்துக்காட்டிய பூர்வ மீமாம்ஸா ஸூத்ரங்களிரண்டினுல் தேறின வர்த்தம் இப்போது விரோதிக்கிறதாக இனி நினைக்கக்கூடும். கார்யபரங்களல்லாத ஸித்த பர வாக்கியங்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யேண ப்ராமாண்யம் அஸம்பாவிதமென்றன்றோ அங்கு ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது—என்று சங்கிக்க நேரும். இந்த சங்கை வேண்டா. எல்லா வேத வாக்கியங்களும் கார்யபரங்களாய்க்கொண்டே ப்ராமாண்யம் பெறுமென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னதை அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு அப்யுபகம்ய வாத முறையில் பரிஹாரம் காட்டினுர் ஜைமிநிமஹர்ஷி. அதுவே அவருடைய அபிப்ராயமென்பது கிடையாது. கார்யபரமல்லாத அர்த்தவாத வாக்கியங்களும் விதிசேஷமாய்க் கொண்டு

ப்ராமாண்யம் பெறுகின்றனவென்று சொன்னவளவால் ஸித்தபர வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யமே கிடையாதென்று சொன்னபடியாகாது. ஆகவே இந்த ஸூத்ரத்தில் செய்யப்படுகிற ஸித்தாந்தமானது பூர்வ மீமாம்ஸா அர்த்தவாதாதிகரண ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமன்று என்றதாயிற்று.

இதில் (அத அத:) என்கிற இரண்டு பதங்களினுல் கர்ம விசாரத்திற்குப் பிறகு கர்மவிசாரம் முடிந்ததென்கிற காரணத்தாலேயே, ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று கிடைப்பதனுல் ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக் குறித்துக் கர்மவிசாரம் நியமேந பூர்வவ்ருத்தமென்று தேறுகின்றது. இதைப்பற்றியும் சிறிது விவரிக்கப்படுகிறது. வேதமோதின வொரு புருஷன் வேதவாக்யங்களில் கர்ம பலத்தைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மஜ்ஞான பலத்தைப் பற்றியும் ஸ்திரமென்று சிலவிடங்களிலும் அஸ்திரமென்று சிலவிடங்களிலும் மேலெழுந்த வாரியாக வுணர்ந்து இவற்றில் எது உண்மையென்று நிர்ணயம் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிருன். அந்த விருப்பத்தினுல் அதை நிர்ணயித்துத் தரக்கூடிய சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரவர்த்திக்கிருன். கர்மபலனைப்பற்றின வுண்மையை நிச்சயித்துத் தரவல்ல சாஸ்த்ரங்களில் முந்துறமுன்னம் ப்ரவர்த்திக்கிருன். அநாதிவாஸனையினுல் கருமங்களைச் செய்வது எளிதென்று பொதுவாகத் தோன்றியிருக்கும். ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தில் அப்யாஸமில்லாமை யினுலே அது துஷ்கரமென்றும் தோன்றியிருக்கும். ஆகவே எளிதான உபாயத்தினுல் அபிமதம் கைபுகுவதாயிருக்க அரிதான உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகை யாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தின் பலனைப்பற்றி நிர்ணயிக்கவேணுமென்கிற விருப்பம் தடைபட்டு, கருமபலனைப் பற்றி நிர்ணயிக்கவேணுமென்கிற விருப்பமே தலையெடுத்திருக்கும். இங்ஙனம் முன்னம் கருமவிசாரம் செய்தவளவில் கருமபலன்கள் அஸ்திரம் என்கிற நிச்சய முண்டாகிறது. இப்படி நிச்சயமுண்டானவளவில், கர்ம விசாரேச்சை தொலைந்ததாகிறது இந்த கர்ம விசாரேச்சையே முன்பு ப்ரஹ்ம விசாரேச்சைக்கு இடையூருயிருந்ததனுல் இந்த ப்ரதிபந்தகம் தொலையவே ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் இச்சையும் அதில் ப்ரவ்ருத்தியும் அடுத்தபடியாக உண்டாகிறது. எனவே, ப்ரஹ்ம விசாரத்தைக் குறித்து கர்ம விசாரம் நியமேந அபேக்ஷிதமென்றதாகிறது. இதுவே பூர்வ வ்ருத்தமாக இருக்கத் தக்கதாதலால் (அத அத:) என்ற பதங்களுக்குப் பதவுரையில் கூறிய பொருளே பொருத்தமுடைத் தென்றதாயிற்று. ... ... ❋

2. இரண்டாவது—ஜந்மாத்யதிகரணம்.

உலகில் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்ளவேணுமானுல் லக்ஷணத்தை முன்னிட்டே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அப்படியே பரப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேணுமானுலும் ஒரு லக்ஷணத்தை முன்னிட்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். நாம் கண்ணுல் காணக்கூடிய பொருள்களுக்கே லக்ஷணம் கூறமுடியுமேயல்லது கண்ணுக்குப் புலப்படாத பொருளுக்கு லக்ஷணம் கூறமுடியாது. பரப்ரஹ்மமோ கண்ணுக்குப் புலப்படாததேயன்றிப் புலப்படுமதன்று. ஆகவே அதற்கு ஒரு லக்ஷணம் கூற இயலாத போது அது தெரிந்துகொள்ள முடியாததென்று தேறிவிட்டபடியால் அந்தப் பரப்ரஹ்மத் தைப்பற்றின விசாரம் எப்படி செய்ய ப்ராப்தமாகும்? என்று ஆக்ஷேபம் தோன்ற, அவ்வாக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்க இந்த அதிகரணம் எழுகின்றது.

ஜந்மாத்யஸ்ய யத: 1-1-2

ஜந்மாதி, அஸ்ய, யத: என்று மூன்றுபதமாகவுள்ளது இந்த ஸூத்ரம். **அஸ்ய**— கண்ணால் காணப்படுகிற இந்த சேதந மிச்ரமான பிரபஞ்சத்திற்கு, **ஜந்மாதி**—உற்பத்தி, ஸ்திதி, ப்ரளயங்கள், **யத:**—எந்த வஸ்துவினிடத்தினின்று ஆகின்றனவோ, [அதுதான் பரப்ரஹ்மம்] என்பதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ப்ருகுவல்லியென்னும் ப்ரகரணத்திலுள்ளதான "**யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத் ப்ரஹ்மேதி**" என்னும் வாக்யமானது பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வ ரூபமான லக்ஷணத்தைச் சொல்லியிருக்கின்றது. உலகில் நாம் ஆடு மாடுகளுக்கு ஒவ்வொரு லக்ஷணத்தைக்கொண்டு இதர பேதத்தை எப்படி நிச்சயிக்கிறோமோ அப்படியே ப்ரஹ்மம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயிருந்தாலுங்கூட ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வ ரூபமான லக்ஷணத்தைக்கொண்டு சேதநாசேதநங்களிற்காட்டில் வேறுபட்டதென்று நிச்சயிக்கமுடியுமாதலால் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றின விசாரம் கூடும் என்றதாயிற்று.

(இங்கே பூர்வபக்ஷம்:)—ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்ம காரணத்வம் முதலானவை லக்ஷணமாக ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது. "**யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே**" இத்யாதியாக எடுத்துக்காட்டின உபநிஷத் வாக்யத்தில் அந்வய க்ரமம் எப்படி காணவேணுமென்றால், "**யத: இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே தத் ப்ரஹ்ம: யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி தத் ப்ரஹ்ம; யத் ப்ரயந்தி அபிஸம்விசந்தி தத் ப்ரஹ்ம**" என்று மூன்று வாக்யங்களாகப் பிரித்து அந்வயங்கொண்டு ஜந்மகாரணத்வம் ஒரு லக்ஷணமென்றும், ஸ்திதி காரணத்வம் மற்றொரு லக்ஷணமென்றும், லயகாரணத்வம் வேறொரு லக்ஷணமென்றும் ஆக வ்யாவர்த்தக லக்ஷணங்கள் மூன்று அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டியதாகின்றது. இப்படியாகுமளவில், ஒரே ப்ரஹ்மம் என்றல்லாமல் பல ப்ரஹ்மங்கள் என்பதாகத் தேறும். வ்யாவர்த்தகங்கள் பலவானால் வ்யாவர்த்யமும் பலவாக வேண்டுகையாலே.

நநு, இப்படியொரு நிர்ப்பந்தமுண்டோ? தேவதத்தன் கறுத்தவனும் பருத்தவனும் யுவாவாயும் செந்தாமரைக் கண்ணனுமாயிருக்கின்றான் என்று ஒருவர் சொன்னால் கறுப்பு முதலிய வ்யாவர்த்தகங்கள் பலவாயிருப்பதுகொண்டு வ்யாவர்த்யனான தேவதத்தனும் பல வ்யக்திகளாகத் தேறிவிடுவனோ? ப்ரத்யக்ஷமாக ஒரு தேவதத்தனையே நாம் காண்கிறோம். அவ்வொரு வ்யக்தியினிடத்தில் கருமை, பருமை முதலான பலவும் கூடியிருக்கக் காண்கிறோம். இதுபோல ஒரு ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே ஜந்மகாரணத்வம் முதலானவை பலவும் கூடியிருக்கக் குறையில்லையே. இவற்றால் ப்ரஹ்ம வ்யக்தி பஹுத்வம் எப்படி ஆபத்தி பண்ணமுடியும்? என்று மத்யே சங்கை தோன்றும். இதற்கு ஸமாதானம், கருமை பருமை முதலிய பலவற்றால் தேவதத்த வ்யக்தியில் பன்மைவந்துவிட மாட்டாதென்பது வாஸ்தவமே. தேவதத்தன் கண்ணுக்குப் புலப்படுமவனாதலால் அவ்விஷயம் வேறு, ப்ரஹ்மம் அப்படி ப்ரத்யக்ஷமன்றே. அதுவோ அப்ரத்யக்ஷமாயிராநின்றது. ஜந்ம காரணத்வமும் லயகாரணத்வமும் ஒன்றிலேயே கூடுமென்று க்ரஹிப்பிக்கவல்ல பிரமாண

மெதுவும் புலப்படவில்லை. லக்ஷணங்கள் எல்லாம் இதர பேதத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்குமவை என்பது உத்ஸர்க்கத: ப்ராப்தமாயிரா நின்றது. ஜந்ம காரணத்வம் ஸ்திதி காரணத்வம் லய காரணத்வமென்னுமிந்த லக்ஷணங்கள் இதர பேதத்தை [வ்யா விருத்தியை] ஸாதித்துக் கொடுக்குமளவில் இதற்கு அபவாதம் யாதொன்றுமில்லாமை யினாலே ஜன்மகாரணத்வமாகிற லக்ஷணமானது என்ன செய்யுமென்றால், தன்னைக் கொண்டு லக்ஷணீயமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்திதி காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் லயகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்தே தீரும். இப்படியே ஸ்திதி காரணத்வரூபமான லக்ஷணமும் ஸ்வலக்ஷ்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு—ஜந்ம காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் லயகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்தே தீரும். இப்படியே லயகாரணத்வ ரூபமான லக்ஷணமும் ஸ்வலக்ஷ்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்ம காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் ஸ்திதி காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். ஆகவிப்படி லக்ஷண பேதங்களினால் ப்ரஹ்ம பஹுத்வம் தேறியே தீரும். இதற்காகப் பல லக்ஷணங்களைக் கொள்ளாமல் "ஜந்ம காரணத்வே ஸதி ஸ்திதி காரணத்வே ஸதி லயகாரணத்வம் ப்ரஹ்ம லக்ஷணம்" என்று கொள்கிறோமென்னில்; இவற்றுள் ஒவ்வொன்றே லக்ஷணமாகப் போருமாதலால் மற்ற விசேஷணங்கள் வ்யர்த்த மாக வேண்டிவரும். மேலும் ஜந்ம காரணத்வமும் லயகாரணத்வமும் விருத்தங்களாகை யாலே ஓரிடத்தில் இவை கூடியிருக்கவும்மாட்டா.

இதற்குமேல் ஒன்று சொல்லலாம். [அதோ பக்ஷி உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறதே; அவ்விடந்தான் தேவதத்தனுடைய கழனி] என்று ஒருவன் சொன்னால், தேவதத்த னுடைய கழனிக்கு பக்ஷியின் ஸம்பந்தத்தை லக்ஷணமாகச் சொன்னதாக ஆகிறது. இப்படிப்பட்ட லக்ஷணத்தினால் பக்ஷி யுறையுமிடமான கழனியில் தேவதத்த ஸ்வாமி கத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதுபோலவே இங்கும் ஜந்ம காரணத்வம் ஸ்திதி காரணத்வம் லய காரணத்வம் ஆகிற மூன்றையும் ஜ்ஞாபக லக்ஷணங்களாகக்கொண்டு இவற்றால் ஒரே வஸ்து ப்ரஹ்ம பதார்த்தமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது என்னலாம்.

இதுவும் பொருந்தாது. த்ருஷ்டாந்தத்தில், கழனியென்கிற வொரு வஸ்து ஏற்கெனவே அறியப்பட்டிருந்தது. அப்படி அறியப்பட்டிருந்தவதில் பக்ஷி விசேஷத்தின் ஸம்பந்தத்தையிட்டு தேவதத்த ஸ்வாமிகத்வம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுபோல இங்கும் தெரிவிக்கப்படவேண்டி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்கெனவே அறிந்தவொரு தன்மை சொல்லித் தீரவேண்டும். அதுவோ ஒன்றும் சொல்லமுடியாததாயிருக்கின்றது. ஆகவே ஜந்ம காரணத்வம் முதலியவற்றுக்கு [பக்ஷிவிசேஷஸம்பந்தாதிவத்] ஜ்ஞாபகத்வமும் ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்னவேண்டியதாகும்.

ஏன்? ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்கெனவே அறிந்ததொரு தன்மை சொல்லமுடியாதா என்ன? நன்றாகச் சொல்லலாமே. "**ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம ப்ரஹ்ம**" என்கிற வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யத்வம் முதலானவையே முன்னமறிந்த தன்மைகள் என்னக் கூடாதோவென்னில்; அங்கும் இந்த தோஷம் ஸமானமேயாகும். ஸத்யத்வாதிகள் ஜ்ஞாபகமாகும்போது ஏற்கெனவேயறிந்த தன்மையொன்று சொல்லியாகவேண்டும்.

ஜந்ம காரணத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறோமென்னவேணும். அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் ப்ரஹ்மபதார்த்தம் தெரிவிக்கமுடியாததாலால் அந்யோந்யாச்ரயம் அபரிஹார்யமாகும். ஆகவே ஜந்ம காரணத்வாதிகள் லக்ஷணமாகப் பொருந்தமாட்டாவென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது.

பரப்ரஹ்மம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமல்லாமையாலே அதற்கு ஒரு லக்ஷணமும் சொல்ல முடியாததாலும், லக்ஷணத்தைக்கொண்டே எந்த வஸ்துவையும் அறியவேண்டு மாதலாலும், லக்ஷணத்தின் அஸம்பவத்தினால் அறிய முடியாததான இந்த பரப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி விசாரம் செய்வதெப்படி? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்கிற இரண்டாவது ஸூத்ரம் தோன்றியுள்ளதென்று கூறிப் பூர்வபக்ஷத்தையும் விவரித்தோம். இனி ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—

ஒரு வஸ்துவுக்கு ஒரு லக்ஷணம் சொன்னோமானால் அந்த லக்ஷணமானது "மற்ற வஸ்துக்களிற்காட்டிலும் இந்த வஸ்து வேறுபட்டது" என்பதை நன்கு காட்டிக்கொடுக்கு மென்று சொன்னோம். அப்படி வேறுபாட்டைக் காட்டுவதென்றால் என்ன? என்பதைச் சிறிது தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளவேணும். விசேஷணங்களைக்கொண்டு நாம் வேறுபாட்டை யறியவேணும். விசேஷ்யத்தில் ஏதோ வொரு தர்மம் இருப்பதாக விசேஷணம் காட்டும்; அந்த தர்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதான எந்த தர்மமும் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று அதனால் தெரிந்துகொள்ளுகிறோமா? அல்லது அந்த தர்மத்திற்கு விருத்தமான வேறெந்த தர்மமும் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறோமா? என்று பரிசீலிக்கவேணும் விசேஷணத்தினாலேற்பட்ட தர்மம் தவிர வேறு எந்த தர்மமும் அதில் [விசேஷ்யத்தில்] இருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ளு கிறோமென்று தேறுமாகில் முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம் ஊர்ஜிதமாகும். உண்மையோ வென்னில்; அப்படியில்லை. ஒரு விசேஷணத்தினால் விசேஷ்யத்தில் ஒரு தர்மம் காட்டப் பட்டதேயானால் அதற்கு எதிரிடையான வேறு தர்மம் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று நாம் தெரிந்துகொள்ளலாமேயன்றி அவிருத்தமான வேறெந்த தர்மமும் அதிலிருக்க மாட்டாதென்று நாம் தெரிந்துகொள்ள இயலாது. (உதாரணம்.) "**நீலோ வ்ருஷப:**" [கறுத்த எருது] என்கிற வொரு வாக்யத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். இதில் கருமை விசேஷணம். எருது விசேஷ்யம். **நீல:** என்கிற விசேஷணமானது இதர வ்யாவ்ருத்தியை [வேறுபாட்டை]க் காட்டுவதற்காகவே பிரயோகிக்கப்பட்டது. கறுப்பு நிறத்திற்கு விருத்தமான வெளுப்பு சிவப்பு முதலிய நிறங்கள் அந்த எருதினிடத்தில் இல்லையென்று இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாமேயல்லது இதற்கு அவிருத்தமான த்ரவ்யத்வம் முதலிய தர்மங்களும்கூட அதில் இல்லையென்று நாம் தெரிந்துகொள்ளமுடியாது. லோகாநுபவம் அப்படியில்லை. ஒரு விசேஷ்யத்தில் பல பல தர்மங்கள் இருக்கலாம். விசேஷணத்தினால் அல்லது விசேஷணங்களினால் எந்தெந்த தர்மங்களின் ஸத்பாவம் ஏற்படுமோ அந்த தர்மங்கள் தவிர வேறு எந்த தர்மமும் அந்த விசேஷ்யத்தில் கிடையாதென்கிற ப்ரதிபத்தி ஒரு நாளும் ஒருவற்கும் உண்டாகமாட்டாது. அந்த தர்மங்களோடு முரண்படும்படியான தர்மம் இருக்கமாட்டாதென்கிற ப்ரதிபத்தியே விளையும். "**யுவா நீலோ வாமந: பங்குச்ச தேவதத்த:**" என்றால் யுவாவாயும் கறுத்தவனாயும் குள்ளனாயும் நொண்டியாயும் தேவதத்தனிருக்கிறான் என்று பொருள்படுகிறது. இதில் **யுவா** என்கிற விசேஷணமானது

யௌவனமுடைய என்று காட்டி, யௌவனமென்கிற அந்த தர்மத்திற்கு விருத்தமான இளமையும் முதுமையுமில்லாதவன் என்று காட்டுமேயல்லது அதற்கு அவிருத்தமான நீலத்வம் வாமநத்வம் முதலிய தர்மங்களுமில்லாதவன் என்று காட்டமாட்டாதன்றோ? இப்படி ஒவ்வொரு விசேஷணத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு விமர்சித்தறிக.

விருத்தமான தர்மங்களும் ஏககாலத்தில் இருக்கமுடியாதே யொழிய கால பேதத்தினால் அவையும் ஒரே வ்யக்தியினிடத்தில் இருக்கத் தடையில்லை. "நீலவஸ்த்ரதாரீ தேவதத்த:" என்றால் ஒருகாலத்தில் கறுப்புத் துணியை அணிந்தவனையும் மற்றொரு காலத்தில் வெளுப்புத் துணியை யணிந்தவனையுமிருப்பதில் விரோதமில்லாமையாலே **நீலவஸ்த்ரதாரீ** என்கிற இந்த விசேஷணமானது காலாந்தரத்தில் [அடுத்த க்ஷணத்திலேயே] ஸம்பவிக்கக்கூடிய ச்வேத வஸ்த்ரதாரணத்தைத் தவிர்க்கமாட்டாதன்றோ. விசேஷணங்களைப்பற்றி இங்ஙனே தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய விஷயங்கள் பலவுள.

ப்ரகிருதத்தில் ஜந்மகாரணத்வம் ஸ்திதிகாரணத்வம் லயகாரணத்வ மென்னுமிவை காலபேதத்தினால் ஒரு வ்யக்தியினிடத்திலேயே ஒன்று சேர்ந்திருக்கக் கூடியவையாதலால் அவிருத்தங்களேயாகும். விலக்ஷண சக்தி யுக்தமான பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஏககாலத்திலேயும் இவை கூடும். ஆகவே ஜந்மகாரணத்வம் முதலிய லக்ஷணங்களினால் பரப்ரஹ்மத்திற்கு பஹுத்வாபத்தியென்பதில்லை. பரப்ரஹ்மம் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களின் கருமங்களுக்குத் தக்கபடி ஸ்ருஷ்டி செய்யவேண்டிய காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிப்பதும் ப்ரளயம் செய்ய வேண்டிய காலத்தில் ஸம்ஹரிப்பதும் செய்கிறது. உலகில் உழவனானவன் விதை விதைக்க வேண்டியகாலத்தில் அதை விதைப்பதும் அறுக்கவேண்டிய காலத்தில் அறுப்பதும் செய்வதுபோல் இதனைக் கொள்க.

அன்றியும், உத்தர நாராயணாநுவாகம் முதலானவற்றில் லக்ஷ்மீபதித்வம் முதலிய அஸாதாரண சிஹ்னங்களினால் ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமான வஸ்துவானது ஜந்மகாரணத்வம் முதலிய லக்ஷணங்களினால் ப்ரஹ்ம பதார்த்தமாக ஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறதென்றும் கொள்ளக் குறையில்லாமையாலே இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் தோஷமில்லை. [முன்னே விவரிக்கப் பட்ட பூர்வபக்ஷத்தை மீண்டு வாசிப்பது.] ஏவஞ்ச, ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வமானது விசேஷணமாகவும் உபலக்ஷணமாகவும் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாவதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை யென்று தேறிற்று. இன்னமும் இங்கு விரிவாகத் தெரிவிக்கவேண்டுமவை பலவுண்டு. அவை சாஸ்த்ரஜ்ஞானிகளுக்கே க்ரஹிக்கவும் ரஸிக்கவுங் கூடியவையாதலால் இங்கு இவ்வளவோடு நிறுத்தப்படுகிறது. .. .. (2)

ஜந்மாத்யதிகரண ஸாரார்த்தம் முற்றிற்று.

3. சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணம்.

ஜந்மாத்யதிகரணமென்கிற கீழதிகரணத்தில் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வம் லக்ஷணமென்று தேறிற்று. இப்படிப்பட்ட லக்ஷணத்தோடுகூடிய பரப்ரஹ்ம மானது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தினால் தெரிந்துகொள்ளப்படாமற் போனாலும் அநுமாந ப்ரமாணத்தினால் ஸித்திக்கக் குறையில்லாமையாலே அப்படி அநுமாநப்ரமாண ஸித்த மாகின்ற அந்தப் பரப்ரஹ்மத்தை வேதாந்த வாக்யங்களினால் விசாரிக்கவேண்டிய அவச்ய

மில்லை என்றொரு ஆக்ஷேபந்தோன்ற, அதற்குப் பரிஹாரமாக இந்த மூன்றுவது அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

சாஸ்த்ரயோநித்வாத். 1-1-3

சாஸ்த்ரத்தை யோநியாகக் கொண்டபடியாலே—என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். **யோநியாவது** காரணம்; அறிவதற்குக் காரணம் என்கிற விவக்ஷையினுல் இங்கு யோநி சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது—ப்ரமாணம் என்றபடி. சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டபடியாலே என்றதாயிற்று. ***அப்பக்ஷா வாயுபக்ஷ:*** என்னுமிடங்களில் 'தீர்த்தத்தைக் குடிப்பவன், வாயுவை பக்ஷிப்பவன்' என்று சப்தார்த்தமானுலும் "**அஸதி பாதகே ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்**" என்கிற நியாயத்தினுல் "தீர்த்த மொன்றையே குடிப்பவன், வாயுவை மாத்திரமே பக்ஷிப்பவன்" என்று பொருள் தேறுவதுபோல, இங்கும் "சாஸ்த்ரமொன்றையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டபடியாலே" என்றதாகப் பொருள் தேறும். ஆகவே, "**சாஸ்த்ரமேவ யோநி: (ப்ரமாணம்) யஸ்ய தத்**—சாஸ்த்ரயோநி; தஸ்ய பாவ:—சாஸ்த்ரயோநித்வம்; தஸ்மாத்—சாஸ்த்ரயோநித்வாத்" என்று ஸமாஸம் கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. பரப்ரஹ்மமானது அநுமாநத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டதாகாமல் சாஸ்த்ரமொன்றையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டதாகையினுல் அப்படிப்பட்ட (வேதாந்த) சாஸ்த்ரத்தினுல் பரப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யவேண்டியது அவச்யமே என்பதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள் முடிந்து நின்றது.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம் :—"அப்ராப்தே ஹி சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்" என்பர் சாஸ்த்ர வித்துக்கள். வேறு எந்த ப்ரமாணத்தினுலும் ஏற்படாத விஷயத்தில்தான் சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்திக்கும்—என்பது இதன் தாற்பரியம். இதன்படி பார்த்தால், பரப்ரஹ்மமானது வேறு எந்த ப்ரமாணத்தினுலும் ஸித்தியாமலிருந்தால்தான் அதில் சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்திக்குமென்றும், வேறு ஏதேனுமொரு ப்ரமாணத்தினுல் ப்ரஹ்மம் ஸித்தித்துவிட்டால் அதில் சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தியாது என்றும் தேறுகின்றது. பரப்ரஹ்மமோ அநுமாந ப்ரமாணத்தினுல் ஸித்திக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எங்ஙனேயென்னில் '**பூம்யங்குராதிகம ஸகர்த்ருகம்—கார்யத்வாத்; கடவத்**" என்பது அநுமாந சரீரம். உலகத்தில் நாம் காண்கிற எல்லாப் பொருள்களும் ஒரு கர்த்தாவையுடையன; கர்த்தாவொருவனில்லாமல் எந்தப் பொருளும் உண்டாவதில்லை; வீடு பானை துணி முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் ஒரு கர்த்தாவை முன்னிட்டே உண்டானவை யென்பதை அறிகிறோம். இதனுல் கர்த்தாவொருவனில்லாமல் எந்தப் பொருளுமுண்டாகாதென்கிற உறுதி தோன்றுகின்றது. உடனே மற்றொன்றும் கவனிக்கிறோம்; வீட்டைக் கட்டினவனுக ஒரு கர்த்தா நமக்குத் தெரியவந்தாலும் அந்த வீடு எந்த நிலத்தில் கட்டப்பட்டதோ அந்த நிலத்திற்கு எவன் கர்த்தா என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. வீடு கட்டக் கருவியாயிருக்கின்ற மண் மணல் மரம் முதலிய பொருள்களுக்கும் கர்த்தா இன்னுனென்று அறிகின்றிலோம். பானையைச் செய்பவன் குயவனென்று காண்கிறோமானுலும் அந்தப் பானைக்கு உபாதாந காரணமான மண்ணைப் படைத்தவன் இன்னுனென்று அறிகின்றிலோம். துணிக்குக் கர்த்தா ஒரு சேணியனென்று அறிகின்றோமானுலும் அதற்கு உபாதாந காரணமாகிய பஞ்சைப் படைத்தவன் இன்னுனென்று அறிகின்றிலோம். ஆனுல் கர்த்தாவொருவனில்லாமல் ஒரு

காரியப் பொருளுமுண்டாகாதாதலால் கீழ்ச்சொன்ன மண் மணல் மரம் முதலிய பொருள்களுக்கும் கர்த்தாவொருவன் இருந்தே தீரவேண்டும். அவன்தான் ஈச்வரனென்பவன்—என்று இவ்விதமாக ஈச்வரனை யறிவதானது அநுமான ப்ரமாணத்தினலறிவதாகும். ஆக, இப்படிப்பட்ட அநுமாநமென்னும் பிரமாணத்தினல் ஈச்வரன் ஸித்திக்கவே, இப்படி ப்ரமாணாந்தர ப்ராப்தமாய்விட்ட பரப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சாஸ்த்ரமென்னும் ப்ரமாணம் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டாது; ஏனெனில், ***அப்ராப்தே ஹி சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்*** என்றன்றோ நியமமுள்ளது. ஆக, வேதாந்தசாஸ்த்ரமானது ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே ப்ரமாணமாக முடியாதாதலால் அந்த வேதாந்த சாஸ்த்ர விசார ரூபமான ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத் தக்கதன்று—என்பதாகப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக;

இதற்குமேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு;—

அநுமானத்தினல் ஒன்றை ஸாதிப்பதானல் அது செவ்வனே ஸித்திக்கக்கூடிய விஷயமன்று. அநுமானத்தினல் ஈச்வரனே ஜகத்கர்த்தாவாக ஸித்திக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை; ஏனென்னில்; விச்வாமித்ரமுனிவர் தவ வலிமையினல் மிகுந்த பெருமை பெற்று நூதந ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினரென்பதை நாம் ஸ்ரீ ராமாயணாதிகளில் வாசிக்கின்றோம். ***அந்யமிந்த்ரம் கரிஷ்யாமி*** இத்யாதி ச்லோகங்கள் பலர் அறிந்தனவே. அம்முனிவர் ஒரு ஜீவவ்யக்தியேயல்லது ஈச்வரனல்லர், இதனல் ஜீவகோடியிலேயே அதிசயித்த சக்தி படைத்த சிலர்க்கு விசித்ரஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ண ஆற்றலுண்டு என்பது தேறுகிறபடியால், கீழேகாட்டிய அநுமானத்தினல் ஈச்வரனே ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணபூதனக ஸித்திக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. விலக்ஷண சக்தியுக்தனை சேதநனே ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகத் தேறலாமாதலால் அநுமாநம் ஈச்வர ஸாதனத்தில் சக்தியுடையதன்று; ஆகவே சாஸ்த்ரமே பரப்ரஹ்ம ஸித்தியில் ப்ரபல ப்ரமாணமாகக் கடவது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரம் வேதாந்த சாஸ்த்ரமே. அதைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்வது நன்ருகப் பொருந்தும் என்றதாயிற்று. ... ... (3)

சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரண ஸாரார்த்தநிருபணம் முற்றிற்று.

4. ஸமந்வயாதிகரணம்.

பரப்ரஹ்மானது சாஸ்த்ரம் தவிர வேருெரு பிரமாணத்தினல் ப்ராப்தமாகக் கூடியதன்று என்றே கொண்டாலும் அந்த ப்ரஹ்மமானது ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு விஷயமல்லாமையினல் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதநம் செய்வதில் பலனென்றுமில்லாமையினல் அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாதலால் அந்த ப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமாவதற்கு வழியில்லை என்ருெரு ஆக்ஷேபம் தோன்ற, அதற்குப் பரிஹாரமாக இந்த அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

<u>**தத் து ஸமந்வயாத்**</u> **1-1-4**

இந்த ஸூத்ரத்தில், ‘ப்ரஹ்மண:’ என்ருெரு பதமும் ‘**சாஸ்த்ரேண**’ என்ருெரு பதமும் அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டும். (அதாவது, வருவித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றபடி.)

தத்—கீழ் ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ர ப்ரமாணகத்வமானது என்றபடி. **ஸமந்வயாத்**—நன்றாகப் புருஷார்த்தமாக அந்வயிக்கிறபடியினால் என்றபடி. புருஷார்த்தத் வேந ஸம்பந்தமே ஸமந்வய மாவது. பரப்ரஹ்மமானது சாஸ்த்ரத்தினால் புருஷார்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியினாலே அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு சாஸ்த்ர ப்ரமாணகத்வம் ஸம்பவிக்கக் குறையில்லை என்றதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள் தேறிற்று.

இங்குப் **பூர்வபக்ஷம்**;—பரப்ரஹ்மத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்கவேண்டுமானால் அது வேறொரு ப்ரமாணத்தினால் அறியப்படாமலிருக்க வேணுமென்பது தவிர மற்றொரு தன்மையும் அதில் இருக்கவேணும். அது என்னென்னில்; தெரிந்துகொள்ள விரும்பக் கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மையாம். தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்கிற விருப்பம் எந்த வஸ்துவில் உண்டாகின்றதில்லையோ அந்த வஸ்துவைப்பற்றி சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதநம் செய்யமாட்டாதன்றே. பரப்ரஹ்மம் இதர ப்ரமாணத்தினால் தெரிந்துகொள்ள முடியாத தென்பதை ஒப்புக்கொள்வோம்; தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இருக்கமுடியாதே. ஏனென்னில்; தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்கிற விருப்பமானது உலகில் ப்ரயோஜநவத்தான விஷயத்தில்தான் உண்டாகும். இஷ்ட ப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹாரம் என்கிற இரண்டோ இரண்டத்தி லொன்றோ உலகில் ப்ரயோஜனமென்னத் தகுந்தது. இஷ்ட ப்ராப்தியானது ப்ரவ்ருத்தி யினாலே விளையக்கூடியது [யாகமென்கிற காரியத்தில் ப்ரவ்ருத்தியுண்டானால் ஸ்வர்க்க மென்கிற இஷ்டம் ப்ராப்தமாகிறது.] ப்ரவ்ருத்தியினால் இஷ்ட ப்ராப்தியாவதுபோல, நிவ்ருத்தியினால் அநிஷ்டபரிஹார முண்டாகிறது. [மாம்ஸபக்ஷணமென்கிற காரியந்தில் நிவ்ருத்தியுண்டானால் அநிஷ்டபரிஹார முண்டாகிறது.] ப்ரக்ருதத்தில், பரப்ரஹ்மமானது ப்ரவ்ருத்திக்கோ நிவ்ருத்திக்கோ இலக்கன்றே. (வஸ்துவே கண்ணுக்குத் தெரியாமை யினால்.) ஆகவே ப்ரயோஜநவத்த்வம் சொல்லமுடியாது. ஆதலால், தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மை பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பவிக்கமுடியா தாகையாலே அந்த ப்ரஹ்மத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்க வல்லதல்ல; ஆகவே சாஸ்த் ரத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யப் புகுவது ஒவ்வாது—என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக ;

இதன்மேல் **ஸித்தாந்தம்** வருமாறு;—பரப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரயோஜநாந்தரவத்த்வம் ஸம்பவியாமற்போனாலும் பல பல வேதாந்த வாக்யங்களினால் அதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம்—பரம புருஷார்த்தம் என்று அறிவிக்கப்படுகிறது. "புத்ரஸ் தே ஜாத:" (உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது) என்றும், "**தவ க்ருஹே நிதிரஸ்தி**" (உன் வீட்டில் நிதியுள்ளது) என்றும் சொன்னால் இந்த வாக்யங்களானவை பரமானந்தஹேதுவான புத்ரஜன்மத்தையும் நிதிஸத்பாவத்தையும் தெரிவிப்பதுபோல வேதாந்த வாக்யங்கள் பரமாநந்தத்திற்கு ஹேதுபூதமும் பாமாநந்தஸந்தோஹஸ்வரூபமுமான ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிப்பது ஸமஞ்ஜஸமேயாகும். அவை அபௌருஷேயங்களாகையாலே புருஷ புத்தியடியாக வரக்கூடிய ப்ரம ப்ரமாத விப்ரலிப்ஸைகள் அங்கு எண்ணத்தகாதவை. ஆகவே பொய் சொல்லி வஞ்சிக்கும் பேச்சுக்களல்ல வேதாந்த சாஸ்த்ரங்கள்; அப்படிப் பட்டவற்றைக்கொண்டு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வது பொருத்தமேயென்றதாயிற்று.

இந்த அதிகரணத்தின் ப்ரமேயத்தை யுட்கொண்டு பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் (21) ***அத்ராஸ்தே நிதிரிதிவத் ..ரங்கசே! த்வயி ஸகலாஸ் ஸமந் வயந்தே*** என்கிற ச்லோகத்தையருளிச்செய்துள்ளார். அங்கு எம்முடைய வியாக்கியானத்தில் விரிவு நோக்கத்தக்கது. ... ... (4)

ஸமந்வயாதிகரண ஸாரார்த்தநிரூபணம் முற்றிற்று.

சதுஸ்ஸூத்ரீ முடிந்தது.

5. ஈக்ஷத்யதிகரணம்.

5. கீழே முடிந்திருக்கிற சதுஸ் ஸூத்ரியானது சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தநபரமென்று நம் வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தம், சாரீரக மீமாம்ஸை யென்கிற இந்த சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்க அவசியமில்லையென்று கிளர்ந்த சங்கைகள் கீழே நான்கு ஸூத்ரங்களினால் பரிஹரிக்கப்பட்டனவென்றபடி. முமுக்ஷுக்கள் விசாரித்தறியவேண்டிய ப்ரஹ்மமானது முதல் ஸூத்ரத்திலே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டது, அந்த ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதந விலக்ஷணமென்று விளங்க ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணத்வமாகிற லக்ஷணம் இரண்டாவது ஸூத்திரத்தில் கூறப்பட்டது. அந்த ப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ரமொன்றினாலேயே அறியக்கூடியதென்பது மூன்றாவதும் நான்காவதுமான இரண்டு ஸூத்ரங்களினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இனி விசாரம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

கீழே, பரப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யம் என்று ஸித்தாந்தம் செய்ய நேர்ந்தபோது பரப்ரஹ்மம் அபுருஷார்த்தமென்கிற பூர்வபக்ஷம் தோன்றியிருந்தது; அபுருஷார்த்தமன்று, பரம புருஷார்த்தமென்று கீழ் ஸமந்வயாதிகரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஸத்வித்யையில் ப்ரதாநமென்கிற தத்வமேயன்றோ ஜகத்காரணமென்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றது அது அபுருஷார்த்தத்வேந ஹேயமென்று கபிலமஹர்ஷியினால் ஸாங்க்ய தந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? ஆகவே ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்றும் அது புருஷார்த்தமென்றும் எங்ஙனே சொல்லக்கூடும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டி ஐந்தாவதான இவ்வதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

ஈக்ஷதேர் நாசப்தம் 1-1-5

(ஈக்ஷதே; ந அசப்தம்) என்று பதவிபாகம், அசப்தமென்றது ப்ரதாநமென்றபடி. சப்தமாவது சாஸ்த்ரம்: சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகவுடையதல்லாமல் அநுமாநகம்யமானது ப்ரதாநம், ந—(அந்த ப்ரதாநமானது) ஸத்வித்யையி லுள்ளதாய் ஜகத்காரணத்தைச்சொல்லுமதான ஸச்சப்தத்தாலே வாச்யமன்று. ஏனெனில்; ஈக்ஷதே:— அந்த ஸச்சப்த வாச்யவஸ்துவுக்கு ஈக்ஷணம் ஓதப்பட்டிருக்கையாலே என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ***ஸதேவ ஸோம்ய! இதமக்ர ஆஸீத்*** என்றொரு வாக்யமுள்ளது. அதுமுதலான வாக்யத்தினால் சொல்லப்படுகிற வித்யை ஸத் வித்யை யெனப்படும். அதில் ஸச்சப்தத்தாலே நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட ஜகத்காரணவஸ்துவானது ஒன்று ஸங்கல்பித்ததாக அவ்விடத்திலேயேயுள்ள ***ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜா**

யேயேதி* இத்யாதி வாக்யத்திஞல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியாலே ஸச்சப்தநிர்திஷ்டமான அந்த வஸ்துவானது பரப்ரஹ்மமாக இருக்கத் தக்கதேயல்லது ப்ரதாநமாக இருக்கத் தகாது என்பது ஸூத்ரத்தின் திரண்ட பொருள்.

பூர்வபக்ஷம்;—நாம் கண்ணுல் காணும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு இரண்டவஸ்தைகளுண்டு, காரணுவஸ்தையென்றும் கார்யாவஸ்தையென்றும்; ஸூக்ஷ்மமான நிலைமை காரணுவஸ்தையென்றும் ஸ்தூலமான நிலைமை கார்யாவஸ்தையென்றும் கொள்ளக்கடவது. அப்படிப்பட்ட காரணுவஸ்தையை ப்ரதிபாதிப்பதான வாக்யம் ***ஸதேவ ஸோமய இதமக்ர ஆஸீத்*** என்பதான ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்வாக்யம், அதில் ஸச்சப்தத்தால் ஓதப்பட்ட வஸ்துவானது ப்ரதாநமென்கிற த்ரிகுணத்ரவ்யமேயாக வடுக்கும். ஸத்வம் ரஜஸ்ஸூ தமஸ்ஸூ ஆகிய மூன்று குணங்களும் கூடிய கூட்டாகிய ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணம் எதுவோ அதுவே ***ஸதேவ*** இத்யாதி ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதஞல் அந்த வஸ்து ஸத்வாதி குணத்ரயமாக இருக்கவேண்டிய அவச்யமுள்ளது. கார்ய வஸ்துவில் காணும் குணங்களெல்லாம் காரணவஸ்துவிலும்இருக்கவேண்டியது அவசியமாகையிஞலே. ஆகவே ஸச்சப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டுக் காரணபூதமான வஸ்து ப்ரதாநமேயாகும். ***ததைக்ஷத பஹூ ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி***என்று அந்த வஸ்துவுக்கு ஈக்ஷணம [—ஸங்கல்ப கர்த்ருத்வம்—] சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, அது அசேதநமான அவ்வஸ்துவுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாதே யென்னில்; அதே ப்ரகரணத்தில் மேலே ***தத் தேஜ ஐக்ஷத*** என்பது முதலான வாக்யங்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்ருல் தேஜஸ்ஸூ முதலானவற்றுக்கு ஈக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே; அது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? என்று கேள்வி பிறந்தால், சேதநவஸ்துவுக்கே அஸாதாரணமாயுள்ள முக்க்யமான ஈக்ஷணம் ஸம்பவிக்காமற் போஞலும், கார்யத்தில் உந்முகமாகையாகிற கௌணமான ஈக்ஷணமே சொல்லப்படுகிறதென்று யாவரும் சொல்லித் தீரவேண்டுமே; அதே ப்ரகரணத்திலுள்ளதான ***ததைக்ஷத பஹூ ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி*** என்கிற வாக்யத்திஞல் ஸச்சப்த நிர்திஷ்ட வஸ்துவுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட ஈக்ஷணம் அவ்விதமாகவே கௌணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையற்றதேயாம். ஆகவே ப்ரதாநமே காரண வஸ்துவாகக்கடவது.—

என்கிற பூர்வபக்ஷத்தின்மேல்.—

ஸித்தாந்தம்;—ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ***ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்*** என்கிற வாக்யம் 6—2—1ல் உள்ளது; அதுதன்னிலேயே மேலே 6-8-6ல் ***ஸந்மூலாஸ் ஸோமயேமா: ப்ரஜா:*** என்று தொடங்கி ***ஸ ஆத்மா*** என்கிறவளவாலே ப்ரஸ்துதமான ஸத்துக்கு சேதநத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே ***ததைக்ஷத பஹூஸ்யாம் ப்ரஜாயேய*** என்ற விடத்தில் சொன்ன ஈக்ஷணம் சேதநனுக்கு அஸாதாரணமாய் முக்கியமான ஈக்ஷணமாகவே விவக்ஷிதமென்று விளங்குகிறது. ***தத் தேஜ ஐக்ஷத*** இத்யாதிகளிலும் கௌணமான ஈக்ஷணம் விவக்ஷிதமன்று; முக்க்யமானதே விவக்ஷிதமென்று மேலே இரண்டாவது பாதத்தில் உபபாதனம் செய்யப்படும்.

மேலும் இந்த ப்ரகரணத்தில் (6-14-2ல்) **தஸய தாவதேவ சிரம் யாவந் ந விமோக்ஷ்யே அத ஸமபத்ஸ்யே*** என்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருளாவது.—ஸச்சப்தவாச்யத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு அந்த ஸத்தைப் பெறுமதில் தேஹத்தில் நின்று

விடுபடுமளவே தாமதம்; தேஹத்தில் நின்றும் விடுபட்டவுடனே ஸச்சப்தப்ரோக்தமான காரணவஸ்துவை ப்ராபிக்கிறுன் என்பதே. இதனுல், ஸத்தை யுபாஸிப்பவனுக்கு தேஹ வியோகத்திற்குப் பிறகு மோக்ஷ ப்ராப்தி சொல்லியிருக்கையாலே மோக்ஷோபாயமான உபாஸநத்திற்கு இலக்கானது அந்த ஸச்சப்த நிர்திஷ்டமான வஸ்து—என்று நன்கு தெரிய வருகின்றது. உபாஸநத்திற்கு லக்ஷ்யமாயிருக்குந் தன்மை ப்ரதாநத்திற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது. ஆகவே காரண வாக்யத்திலுள்ள ஸச்சப்தத்தாலே ப்ரதாநம் விவக்ஷித மென்கைக்கு ப்ரஸக்தியேயில்லை. அது விவக்ஷிதமாயிருந்தாலன்றோ அது அபுருஷார்த் தமாகையாலே ஹேயம் என்றெடுத்த வாதம் செல்லும். ஆகவே ஹேயத்வத்திற்கு இங்கு ப்ரஸக்தியேயில்லை; மோக்ஷோபாயத்வேந உபாதேயத்வமே விளங்கா நின்றது.

இன்னமும்; ஸத்வித்யையின் தொடக்கத்தில் ***யேநாச்ருதம ச்ருதம்*** இத்யாதி யினுலே—ஒன்றைத் தெரிந்துகொண்டால் அதன் கார்யமான எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டதாகுமென்பதை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அவற்றுக்குக் கார்யகாரண பாவத்தை உபபாதநம் பண்ணுவதற்காக ***ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்*** என்று தொடங்கிற்று. ஆகவே, எதைத் தெரிந்துகொண்டால் எல்லாம் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டதாகுமோ அதுவே இங்கு ஸச்சப்தத்தினுல் குறிக்கப்பட்டதாகவேண்டும். அது அசேதநமான ப்ரதாந மாக இருக்குமாகுல் அதைத் தெரிந்துகொண்டதனுல் சேதநவஸ்துவைத் தெரிந்துகொண்ட தாகுமாவென்று பார்க்கவேணும். இது ஸம்பாவிதமன்று, அந்த வஸ்து ப்ரதாநமன்றிக்கே பரப்ரஹ்மமாக இருந்தால், அஃதொன்றே ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாக வுடையதாகையாலே கார்யத்வகாரணத்வங்களிரண்டும் அஃதொன்றுக்கே யுள்ளதென்னு மிடம் மேலே **ப்ரக்ருத்யதிகரணத்திலே** சொல்லப்படப்போகிறபடியாலே காரணமான வதனையறிவதனுலே கார்யமானவதுவும் அறியப்பட்டதாகக் குறையில்லாமையாலே கீழ்க் கூறிய ப்ரதிஜ்ஞை உபபந்நமாகும்.

இன்னமும்; அதே ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் மேலே ஸுஷுப்தியைச் சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் [6—8—1ல்] ***ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி*** என்று, ஸுஷுப் தனுக்கு ஸச்சப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட காரண வஸ்துவில் லயம் சொல்லி உடனே ***ஸ்வமபீதோ பவதி*** என்பதனுல்—அந்த லயமானது ஜீவாத்மா தன்னில்தான் லயமடைந்த படியென்றும் சொல்லிற்று. இது எப்போது பொருந்துமென்று பார்க்கவேணும். ஸச்சப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட வஸ்துவான ஜீவனுக்கு வாசகமான ஸ்வசப்தத்திற்கு வாச்யமாயிருந்தால்தான் பொருந்தும். [ஸச்சப்தவாச்யமும் ஸ்வசப்தவாச்யமும் ஒன்றுக இருந்தாலொழியப் பொருந்தமாட்டா தென்றபடி] ஸச்சப்தவாச்யம் பரமாத்மாவாகவே யிருக்க வேணுமென்பது இதனுலும் தேறிற்று ப்ரதாநம் இப்படியாக வழியில்லையே. எந்த வஸ்துவையும் சொல்லுகிற எந்த சப்தமும் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லிநிற்குமென்பது மேலே விரித்துரைக்கப்படும்.

இன்னமும் மஹோபநிஷத்து முதலானவற்றில் நாராயணனுகிய பரப்ரஹ்மத்திற்கே ஜகத்காரணத்வம் கூறப்பட்டுள்ளது; ப்ரக்ருதத்தில் காரண வஸ்துவைச் சொல்லுமதான ஸச்சப்தம் ஸாமாந்ய சப்தமாகையாலே, ஸாமாந்யவிசேஷ ந்யாயத்தாலே இதற்கு விசேஷத்திலே பர்யவஸாநம் செய்து தீரவேண்டும். பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்தான் அது ப்ராப்தமாகும். ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலேயே (1) **ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ**

விம்ருத்யுர் விசோகோ விஜிகத்ஸோபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:* என்னுமிடத்தில் அபஹதபாப்மத்வம் முதலான் குணங்களையுடைய நாராயணனுக்கே முமுக்ஷூபாஸ்யத்வம் ஓதப்பட்டிருக்கையாலே அப்பெருமானுக்கே காரணத்வம் ஸித்திக்கையாலே ப்ரதாநமென்பது ப்ரக்ருதத்தில் காரணவாசகமான ஸச்சப்தத்திற்கு வாச்யமாக வழியில்லை. ஆகவே ஸாங்க்யோக்தப்ரதாநத்திற்கு இங்கு ப்ரஸக்திலேசமுமில்லையென்றதாயிற்று. ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணமயமான ஜகத்துக்கு அப்படிப்பட்ட ப்ரதாநமே காரணமாயிருக்கத் தகும்—என்கிற வாதம் **விலக்ஷணத்வாதிகரணத்தில்** பரிஹரிக்கப்படும்.

இந்த ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில் ***ஈக்ஷதேர் நாசப்தம்*** என்கிற தலையான ஸூத்ரம் தவிர ***கௌணச்சேத் நாத்மசப்தாத்*** தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத் ***ஹேயத்வாவசநாச்ச*** ***ப்ரதிஜ்ஞாவிரோதாத்*** ***ஸ்வாப்யயாத்*** ***கதிஸாமாந்யாத்*** ***ச்ருதத்வாச்ச*** (1—1—12) என்கிற எழுஸூத்ரங்களுமுள்ளன. அவற்றின் பொருளும் கீழே விவரிக்கப் பட்டுவிட்டன. ... ... (5)

ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரஸர்வஸ்வததில் (5) ஈக்ஷத்யதிகரணம முற்றிற்று.

6. ஆனந்தமயாதிகரணம்.

கீழே சென்ற ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில்—ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு ஸங்கல்ப விசேஷம் ஓதப்பட்டிருத்தலால் அந்த ஸங்கல்பம் கௌணமன்றிக்கே முக்யமாகவே நிர்வஹிக்கப் படவேண்டுதலால் அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பத்திற்கு ஆச்ரயபூதமான ஜகத்காரணவஸ்து அசேதநமான ப்ரதாநமாயிருக்க முடியாதென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி அசேதந வஸ்து ஜகத்காரணமாக வேண்டா; ஜீவனே ஜகத்காரணமாயிருக்கட்டுமே; அவனுக்கு ஸங்கல்பமாகிற ஈக்ஷணம் முக்யமாகவே ஸம்பவிக்குமன்றோவென்று சங்கையுண்டாக; அதற்குப் பரிஹாரமாய் இந்த அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

<u>ஆநந்தமயோப்யாஸாத்.</u> 1—1—13

ஆநந்தமய: அப்யாஸாத் என்று பதவிபாகம். இதற்கு மேலுள்ளதான அந்தரதிகரணத்தின் இரண்டாவது ஸூத்ரமான ***பேதவ்யபதேசாச்சாந்ய:*** என்கிற ஸூத்ரத்திலிருந்து **அந்ய:** என்னும் பதமொன்று இங்கே வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆகவே **ஆநந்தமய: அந்ய: அப்யாஸாத்** என்றதாயிற்று.

ஆநந்தமய:—ஆநந்தமய சப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்ட புருஷன், (**அந்ய:**)—ஜீவாத்மாவிற்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவேயாகக் கடவன்; ஏனென்னில்; **அப்யாஸாத்**—அளவுகடந்ததாக வோதப்பட்ட ஆனந்தமுடைமையானது துக்கமிச்ரனான ஜீவாத்மாவுக்கு இணங்கமாட்டாமல் பரமாத்மாவுக்கே இணங்குமதாகையாலே என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். தைத்திரீயோபநிஷத்தில் **ஆநந்தவல்லி**யென்பது ஒரு பகுதி; அதில் ஆநந்தமயவித்யா ப்ரகரணத்தில் (1) ***தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத், அந்யோந்தர ஆத்மா ஆநந்தமய:*** என்கிற வாக்யத்தினால் ஆநந்தமயனான ஆத்மாவை ப்ரஸ்தாவித்து அதற்குமேல் (2) ***ஸைஷா ஆநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி*** என்று தொடங்கி

(3) தே யே சதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா:. ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:. ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய* என்னுமளவாக ஆநந்தமயனுடைய ஆத்மாவுக்குள்ள ஆனந்தத்திற்கு அளவு கூறுமடைவில் 'நான்முகனுக்கு யாதொரு ஆனந்தமோ; அதிற்காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகமான ஆநந்தம் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஓர் ஆநந்தம்' என்று சொல்லி, ***ச்ரோத்ரியஸ்ய ச அகாமஹதஸ்ய*** என்கிற வாக்யத்தினால் முக்தனுக்கும் அப்படிப் பட்ட ஆனந்தமுடைமை சொல்லிற்று. **அகாமஹத**னென்றது விஷய விரக்தனென்றபடி. **ச்ரோத்ரிய**னென்றது, வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணினவனென்றபடி. வேதாந்த ச்ரவணம் செய்து ப்ரஹ்மோபாஸனத்தினால் முக்திபெற்றவனென்று தேர்ந்த பொருள். நூறு மடங்காகப் பெருக்கப்பட்ட சதுர்முகாநந்தமானது முக்தனுக்கு ஒரு ஆனந்தம் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இங்கு முக்தனுக்குச் சொல்லப்பட்ட ஆனந்தமானது பரப்ரஹ்மத்தின் உபாஸனத்தினால் விளைவது என்று [**ச்ரோத்ரிய பதத்தினால்**] சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகவே முக்தாநந்தமானது உபாஸந ப்ரீதனான பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டு பண்ணப்பட்டதென்னுமிடம் தேறுகின்றது. [முக்தாநந்தம் நிருபாதிகமன்று. ஸோபாதிகம் என்றதாகத் தேறுகிறது.] ***ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:*** என்கிறவிடத்திலோ வென்னில் காரணமொன்றும் சொல்லப்பட்டிராமையினால் பரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆனந்தமானது வேறொருவருடைய ஸங்கல்பாதீநமன்றிக்கே இயற்கையானதென்னு மிடம் நன்கு தெரியவருகிறது. நிருபாதிகமான ஆனந்தமுடைமை பரப்ரஹ்மத்திற்கே யொழிய வேறொருவற்குமில்லையென்று தேறுதலால் அப்படிப்பட்ட ஆனந்தமுடையதாக **ஆனந்தமய** சப்தத்தினால் நிர்தேசிக்கப்பட்ட வஸ்து ஜீவனிற்காட்டிலும் வேறான பரப்ரஹ்மமே என்றபடி.

தைத்திரீயோபநிஷத்திலுள்ள ஆனந்தவல்லியை **'ஆநந்தமயவித்யா'** என்று வேதாந்திகள் வழங்குவர். அந்த வித்யையில் ***கோஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத், யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத். ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி*** என்று ஓதப்பட்டிருக் கின்றது. இதன் பொருளாவது—கீழே சொல்லப்பட்ட ஆகாச சப்த வாச்யமான வஸ்து வானது நிருபாதிகமாயும் அபரிச்சிந்நமாயுமிருக்கிற ஆனந்தத்தை உடையதல்லாமல் இருக்குமானால், பிரமன் முதற்கொண்டு எறும்பு வரையிலுள்ள ஜந்து ஸமூஹங்களில், **கோ வா அந்யாத்**=எந்த ஜந்துதான் ப்ராக்ருதமான ஆனந்தத்தை யடையமுடியும்? **கோ வா ப்ராண்யாத்**=எந்த ஜந்துதான் மோக்ஷானந்தத்தை யடையமுடியும்? **ஏஷ ஏவ ஹி**=இந்த ஆனந்தமயனான ஆத்மாவேயன்றோ **ஆநந்தயாதி**—ப்ராக்ருதமாயும் அப்ராக்ருதமாயுமுள்ள எல்லாவிதமான ஆனந்தத்தையும் விளைவிக்கின்றது. [**ஆநந்தயதி** என்கிற சொல்வடிவத்தில் யகாரம் நீண்டிருப்பது **ச்சாந்தஸ** மென்றுணர்க.] இங்கே இப்படிச் சொல்லியிருப்பதும் தவிர உத்தரநாராயணாநுவாகத்திலும் ***தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி, நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய*** என்பதனாலும் இவ்வர்த்தமே நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கின்றது. **ஏவம் தம் வித்வாந்**—இவ்விதமாக அந்த மஹாபுருஷனை உபாஸிப்பவன், **அம்ருதோ பவதி**—மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெற்றவனாகிறான். **அயநாய**— அந்த மோக்ஷானந்த ப்ராப்தியின் பொருட்டு, **அந்ய: பந்தா ந வித்யதே**—அந்த மஹா புருஷனைத் தவிர்த்து வேறு உபாயமில்லை—என்பது இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருள். ***ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி*** என்ற ச்ருதிவாக்யத்தில் அந்வயமுகேந தெரிவிக்கப்பட்ட

அர்த்தமே *நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய* என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தில் வ்யதிரேகமுகேந தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்னுமித்தனையே வாசி. ஆக உபயச்ருதிகளும் ஏகார்த்தகமாயிருக்கையினாலே, உத்தரநாராயணாநுவாக வாக்யம் லக்ஷ்மீபதியையே விஷயமாகக் கொண்டிருப்பது போலவே ஆநந்தமய வித்யையிலும் அப்பெருமானே விஷயபூதன் என்னுமிடம் அறியவெளிது

இன்னமும், ஆநந்தமய வித்யையில் *ஸ யச்சாயம் புருஷே, யச்சாஸாவாதித்யே. ஸ ஏக:* என்கிற வாக்யத்தினால் ஆனந்தமயனையும் ஆதித்யமண்டலத்தினுள்ளேயுள்ள புண்டரீகாக்ஷனையும் ஒன்றாகச் சொல்லியிருப்பதனாலே அந்த புண்டரீகாக்ஷனே ஆநந்தமயன் என்று தேறி நிற்கிறது. ஆக இப்படிப்பட்ட அடையாளங்களினால் ஆநந்தமய வித்யாவேத்யனும் புண்டரீகாக்ஷனானவன் பரமபுருஷனேயென்று தேறிற்றாகிறது.

பூர்வபக்ஷம் :—ஆநந்தவல்லியில் *ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்* என்று ப்ரஹ்மத்தை ப்ரஸ்தாவித்து *ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம* என்று அந்த ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணங் கூறி, *தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாசஸ் ஸம்பூத:* இத்யாதி வாக்யத்தினால் அந்த ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவென்னுமிடத்தையும் அதில் நின்றும் ஆகாசாதி பதார்த்தங்களின் உத்பத்தியையுஞ் சொல்லி, *தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத், அந்யோந்தர ஆத்மா ஆநந்தமய:* என்றவளவால் உபக்ராந்தமான ஆத்மோபதேச பரம்பரையானது ஆநந்தமயனில் ஸமாப்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே உபக்ரமிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மம் ஆநந்தமயனான ஆத்மாவேயென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அந்த ஆநந்தமய ஆத்மாவுக்கு *தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா* என்ற உத்தரவாக்யத்தில் சரீரஸம்பந்தித்வமாகிற சாரீரத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது கர்மபரவசனான ஜீவாத்மாவுக்கே கர்மபலாநுபவார்த்தமாக சரீர ஸம்பந்தம் ஸம்பவிக்கும்; அகர்மவச்யனான பரமபுருஷனுக்கு அது ஸம்பவிக்க நியாயமில்லை. ஆகவே, சரீரஸம்பந்தமுடையவனாக ஓதப்பட்ட இந்த ஆநந்தமயனான ஆத்மா ஜீவாத்மாவென்றே நிச்சயிக்கலாகிறது.

என்கிற பூர்வபக்ஷத்தின் மேல் ஸித்தாந்தம். நிருபாதிகமான ஆனந்தமுடைமை முதலிய குணங்கள் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாவாகையாலும், ஸகல சராசரங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவனாக வோதப்படுகின்ற பரமாத்மாவுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸகல சரீரகத்வமாகிற சாரீரத்வம் நன்றாக ஸம்பவிக்கக் கூடியதாதலால் நிருபாதிக ஆனந்தசாலியாகக்கடவன், **ஆநந்தமய:** என்றவிடத்திலுள்ள மயட்ப்ரத்யயத்திற்கு விகாரம் அர்த்தமாகையாலே விகாரமற்றவனான பரமாத்மாவுக்கு ஆநந்த விகாரத்வம் பொருந்தமாட்டாதென்கிற வாதமும் அநுபபந்நம்; மயட்டுக்கு விகாரமே அர்த்தம் என்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; "அந்நமயோ யஜ்ஞ:" என்று சொன்னால் அந்நவிகாரமென்று பொருளன்றே; இங்கு மயட்டுக்கு ப்ராசுர்யமேயன்றோ பொருள். (ப்ராசுர்யமாவது ..மலிவு.) அன்னம் மலிந்த வேள்வி என்பதுதானே பொருளாகிறது. இப்படியே இங்கும் "ஆனந்தம் மலிந்தவன் பரமாத்மா" என்றே பொருள்படக் குறையில்லாமையாலே விகாரவாதம் அப்ரஸக்தம். அடுத்தபடியாக, *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ, ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந், ந பிபேதி குதச்சந* என்று வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்குமெட்டாதபடி அப்ரமேயமான ஆனந்தமுடையவனாக வோதப்பட்ட பரமாத்மாவினிடத்திலேயேயன்றோ மலிந்த ஆனந்தமுடைமை தேறக் கூடியது.

இதற்குமேல் ஒரு வாதம் தோன்றக்கூடும்; ஆநந்த ப்ராசுர்யமாவது ஆனந்தத்தி னுடைய ஆதிக்யமேயாகும். ஆனந்தம் அதிகமென்று சொன்னால் ஆனந்த ப்ரதிகோடி யான துக்கம் சிறிது உண்டென்று தோன்றியே தீருமல்லவா? [ஆதிக்யமென்பது ப்ரதி யோகியை அபேக்ஷித்திருக்குமாகையாலே எதைக்காட்டிலும் அதிகமென்று கேள்வி யுண்டாக, துக்கத்திற்காட்டிலும் அதிகமென்று சொல்லியாக வேண்டுமாகையாலே ஆநந்தமயனென்று கொள்ளப்பட்ட பரமபுருஷனிடத்தில் துக்க ஸம்பந்தம் இசையப் பட்டதாகவேயாயிற்று என்றபடி.] ஏவஞ்ச, அகில ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந மென்னப்படுகிற பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிறிதளவுகூட ஹேயஸம்பந்தம் ஸம்பவிக்க மாட்டாதாகையாலே, ப்ரசுராநந்த சாலித்வமென்று பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட ஆநந்தமயத்வமும் அங்குச் சொல்லுவதற்கில்லை என்பதாக.... இதுவும் பிசகு. அந்த ஆனந்த ப்ராசுர்யத்தை விவரிக்கப்புகுந்த ***ஸைஷா ஆநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி*** இத்யாதியான ஆநந்தமீமாம் ஸையில் ***தே யே சதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா:*** என்கிறவளவாக ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட சதுர்முகபர்யந்த ஸகலஜீவர்களின் ஆனந்தத்திற்காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகமா யிருக்கையாகிற ப்ராசுர்யமே ஆநந்தமய சப்தத்தினால் விவக்ஷிதமாக விவரித்திருக்கையாலே ப்ரஸ்துதனான ஆநந்தமய ஆத்மாவில் ஆநந்தமயனென்கிற சொல்லிலிருந்து துக்க ஸம்பந்தம் ப்ரஸங்கிக்க விரகில்லை.

இவ்விடத்தில் ப்ராஸங்கிகமாகவொரு விஷயம் எழுதவேண்டியதாகிறது. மேலே அநுவதிக்கப்பட்டதொரு ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கையில் பரமபுருஷனுக்கு ஸ்வல்ப துக்க ஸம்பந்தமும் கிடையாதென்று இங்கே நிர்வஹித்துவிட்டு, அந்தப் பரமபுருஷ னுடைய தயையென்னும் குணத்தை நிரூபணம் செய்யுமிடத்து எம்பெருமான் அடியார் களின் துக்கத்தை யநுஸந்தித்துத் தானும் துக்கிப்பதுதான் தயாளுத்வமென்று ஸ்வாமி பாஷ்யகாரரே அருளிச்செய்ததாகக் காணப்படுகிறதே; இது எப்படி பொருந்தும்? எம்பெருமானிடத்தில் துக்கமுமுண்டு என்று இசைந்தால் ஆநந்தமயத்வம் கொள்வதற்கு இடமில்லாமலன்றோ இருக்கிறது—என்பதாக ஒரு சங்கை தோன்றக் கூடியதுண்டு. இதற்குப் பரிஹாரம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது வேதாந்திகளுக்கு மிக அவசியமே. இப்படியொரு சங்கை தோன்றுமென்று ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் தாமே திருவுள்ளம்பற்றி இவ்வதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சில பங்க்திகளை யருளிச்செய்திருக்கிறார்; அவற்றை அநுவதித்துக் காட்டிப் பொருளும் விவரித்துத் தெளிவு பிறப்பிக்கின்றோம்.

இவ்வதிகரணத்தில் இரண்டாவது ஸூத்ரம் ***விகாரசப்தாந் நேதி சேந்ந ப்ராசுர்யாத்*** என்பது. இந்த ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் மேல் "யதுக்தம்—ஆனந்த ப்ராசுர்யம் அல்பதுக்க ஸத்பாவம் அவகமயதீதி—தத் அஸத்" என்று தொடங்கியுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி களின் தாற்பரியமென்னவென்றால்; பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஆனந்தம் அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொல்வதனால் சிறிது துக்கமிருப்பதாகச் சொன்னதாகிறது என்கிற வாதம் பிசகு. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆனந்தம் அபரிமிதம் என்றால் இவனுடைய ஆனந்தம் பரிமிதம் என்று இவ்வளவுதான் ஏற்படுமேயொழிய ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்வல்பதுக்க மிருக்கிறது என்றும் சொன்னதாகத் தேறுவதற்கு வழியேயில்லை. துக்கம் இருக்கிறதோ; இல்லையோ அது வேறு ப்ரமாணத்தினால் ஏற்படவேண்டுமேயொழிய ஆநந்த ப்ராசுர்

யத்தைத் தெரிவிக்கிற ஆநந்தமய பதத்திலுல் அது ஏற்படாது. ஆனந்தத்திற்கு ப்ரதி கோடியான வஸ்து ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இல்லையென்பது *அபஹதபாப்மா* இத்யாதியான வேறு ச்ருதியிலுல் தெரியவருகிறது. அதைப்பற்றி இங்கென்ன? இங்குத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயம் இவ்வளவே. பரப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் அளவுகடந்ததென்றுல் மற்றையோருடைய ஆனந்தம் இப்படியல்லாமல் அற்பமானது என்பதே தேறி நிற்கும்; அது ஆனந்தவல்லியில் ஸ்பஷ்டமாகவே தெரிவிக்கப்படுகிறது.—என்பதாக.

இங்கு ஸ்வாமி *அபஹதபாப்மா* என்கிற ச்ருதி வாக்யத்தை யெடுத்துக்காட்டி யுள்ளார். அதன் கருத்தை ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நன்கு விவரித்துள்ளார். அதை உபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி, ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் *அபஹத பாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோக:* என்னுமிடத்துத் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் விளக்கி யுள்ளார். அங்கு "பரமாத்ம ப்ரகரணேஷு" என்று தொடங்கியுள்ள பங்க்திகளின் தாத்பர்யஸாரமாவது—பரமாத்மாவை அபஹதபாப்மாவென்று சொல்லுவதன் கருத்து. பாபம் செய்யாதவனென்பதல்ல; பாபம் செய்தாலுங்கூட அதன் பலனுக ஹேயஸ்பர்ச முண்டாகப் பெருதவனென்றபடி. பாபத்தைச் சொன்னது புண்யத்தையும் சொன்ன படியே. பகவான் புண்யபாபங்களைச் செய்தாலுங்கூட அவற்றின் பலன்கள் தன்மீது ஸம்பந்திக்கப் பெருதவன் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். பாபம் செய்தால் அதன் பலன் ஸம்பந்திக்காமல் எப்படியிருக்குமென்று கேட்கலாகாது; அதுதான் பகவானுடைய விலக்ஷணமானவொரு தன்மை என்பதாம். நம்போல்வார்க்கு பாபம் செய்தால் ஹேய ஸம்பந்தமுண்டாகியே தீருகிறது. பகவானுக்கோ அப்படியில்லை. நாம் செய்கிற கருமங்கள் போன்ற கருமங்களைப் பகவானும் செய்வதுண்டு; செய்தாலும் அதனுல் அவனுக்கு ஹேயஸம்பந்த முண்டாவதில்லை. காரணமான கர்மமிருந்தால் கார்யமான ஹேயஸம்பந்தமில்லாமற் போகுமோவென்று சங்கிக்கக்கூடாது; இதுதான் பகவா னுடைய விலக்ஷணமான வைபவம்.—என்று இவ்வளவும் உபநிஷத்பாஷ்யகாரருடைய நிருபணங்கள். இவ்விஷயத்திற்கு அந்தராதிகரண ச்ருதப்ரகாசிகையையும் ஸம்வாதமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அபஹதபாப்மா என்பது எந்த வாக்யத்திலிருக்கிறதோ அதே வாக்யத்தில்தான் விசோக: என்பதுமிருக்கிறது. அங்கும் இதே நியாயமாகத்தான் அர்த்த மாகும். சோகமுண்டானுலும் இதனுல் ஹேயஸம்பந்தமுண்டாகப் பெருதவன் என்றபடி. ஹேயமான சோகமன்றிக்கே கல்யாண குணங்களிற் சிறந்ததான சோகத்தையுடையவன் என்றதாகத் தேறும். எப்படியானுலென்ன? சோகமுள்ளதாக ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால் அது ஆநந்தமயத்வத்திற்குக் கொத்தைதானே என்கிறவிந்த வாதத்தையே சிலர் செய்து கொண்டிருக்கலாம். அவர்கள், மேலே யெடுத்துக்காட்டிய உபநிஷத் பாஷ்ய பங்க்தி களில் "ஈச்வரேண க்ருதாநி புண்யபாபஸஜாதீயாநி கர்மாணி" "க்ருதேபி பாபே" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளின் மேலும் ஓயாது சோத்யங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கலாமத்தனை. இதைப்பற்றின விரிவு இங்கு இவ்வளவு போதுமென்று நிற்கின்ரேம். இனி ப்ரக்ருதம் ப்ரஸ்தும:.

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம, யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந். ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ. ப்ரஹ்மணு விபச்சிதேதி. என்கிற முந்தின வாக்யத்தில் ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மத்தை யுபாஸித்து அந்த ப்ரஹ்மத்தையடைவதாகச் சொல்லியிருக்கை

யாலே, ஜீவாத்மா ப்ராப்தாவென்றும் பரமாத்மா ப்ராப்யனென்றும் இப்படி வாசி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குமேல் ஒன்று சொல்லலாம்; பத்தாவஸ்தையிலுள்ள ஜீவன் ப்ராப்தாவாகிறான்; முக்தாவஸ்தையிலுள்ள அவனே ப்ராப்யனாகிறான் என்று சொல்லக் குறையில்லாமையாலே ஜீவாத்மாவாகிய வொருவனுக்கே அவஸ்தா பேதத்தினால் ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் கூடுமாகையாலே ஜீவாத்ம பரமாத்மாக் களுக்கு இத்தால் பேதம் ஸித்திக்க வழியில்லையென்று. இந்த வாதமும் பிசகு. **ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா*** என்று ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு நிருபாதிகமான **விபச்சித்த்வம்** [அதாவது—ஸர்வஜ்ஞத்வம்] சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது ஜீவாத்மாவுக்கு முக்தாவஸ்தையிலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ***விபச்சிதா ப்ரஹ்மணா*** என்று சொல்லப்பட்ட விபச்சித்த்வ மானது ***தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாசஸ் ஸம்பூத:*** என்று அடுத்தபடியாகச் சொல்லப்படும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வமன்றோ.

முண்டகோபநிஷத்தில் "**யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித், யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:, தஸ்மாதேதத் ப்ரஹ்ம நாம ரூபமந்நஞ் ச ஜாயதே**" என்று பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்குவேண்டிய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தைச் சொல்லி உடனே ஸ்ருஷ்டி கர்த்ருத்வத்தைச் சொல்லியிருப்பதுபோல இங்கும் மேலே சொல்லப்படப்போகிற ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை முன்னே சொல்லி உடனே ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வம் சொல்லுவதாக நன்கு தெரியவருகிறது. ஆதலால் இங்கு **விபச்சித்** சப்தத்தினால் சொல்லப் படுகிற ஸர்வஜ்ஞத்வத்திற்கு உபாதியொன்றும் சொல்லப்படாமையினால் நிருபாதிகமான ஸர்வஜ்ஞத்வமே சொல்லிற்றாக விளங்குகிறது. அப்படிப்பட்ட நிருபாதிக ஸர்வஜ்ஞத்வம் முக்தாவஸ்தையில்கூட ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையினாலே, ப்ராப்யமாக ஓதப்பட்ட ப்ரஹ்மம் பத்தாவஸ்தையிலும் முக்தாவஸ்தையிலுமுள்ள ஜீவனிற்காட்டிலும் வேறுபட்டதென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஆகவே நிருபாதிக ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையுடைய இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கே ***தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந:*** என்கிற மேல் வாக்யத்தில் ஆத்மத் வத்தையோதி, ஸ்தூலாருந்ததீந்யாயத்தின்படி அந்த ஆத்மா ***அந்யோந்தர ஆத்மா ஆனந்தமய:*** என்று உபஸம்ஹரிக்கப்படுவதாக விளங்குகின்றது. ஆதலால் இந்த ஆநந்தமயாத்மா ஜீவனல்லவென்று நன்கு தேறுகின்றது. ... ... (6)

ஸ்ரீ பாஷ்யஸார ஸர்வஸ்வத்தில் ஆனந்தமயாதிகரணம் முற்றிற்று.

7. அந்தரதிகரணம்.

கீழ் ஆனந்தமயாதிகரணத்தில் ஆனந்தமயன் பரமபுருஷனேயென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டாலும், ஆனந்தமயனான புருஷன் ஜீவனாக இருக்கலாமென்று வேறொரு ப்ரகாரமாக சங்கையுண்டாக, அதைப் பரிஹரிக்கும் பொருட்டு இந்த அதிகரணம் ப்ரவர்த்திக்கிறது.

அந்தஸ் தத்தர்மோபதேசாத். 1-1-21

இங்கு ***பேதவ்யபதேசாச்சாந்ய:*** என்கிற மேல் ஸூத்திரத்திலிருந்து **அந்ய:** என்கிற பதம் வருவித்துக்கொள்ளப்படுகிறது. **அந்த:**—ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளே உறையும் புருஷன். **அந்ய:**—ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமபுருஷன்; **தத்தர்மோப**

தேசாத்—அந்த பரமபுருஷனுக்கே அஸாதாரணமாகவுரிய தர்மங்களை இங்கு ஓதியிருப்பதனாலே—என்று ஸூத்ரத்திற்குப் பொருள்.

ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் *அத ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே* என்று தொடங்கியுள்ள பகுதிக்கு அந்தராதித்யவித்யையென்று பெயர். அந்த வித்யாப்ரகரணத்தில் *ஹிரண்யச்மச்ருர் ஹிரண்யகேச: ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ தஸ்ய உதிதி நாம, ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித: உதேதி ஹ வை ஸர்வேப்ய: பாப்மப்யோ ய ஏவம் வேத." என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளே உறையும் புருஷனுக்கு *யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ* என்பதனால் செந்தாமரைபோன்ற கண்ணுடைமையைச் சொல்லியிருப்பதனாலும், அபஹதபாப்மத்வத்தில் பர்யவஸிக்குமதான ஸர்வபாப்மோதித்வம் சொல்லியிருப்பதனாலும், ஸர்... விநிர்முக்தத்வமாகிற மோக்ஷ புருஷார்த்த ப்ராப்திக்கு உபாயமான உபாஸநத்திற்கு விஷயபூதமான வஸ்துவென்று சொல்லியிருப்பதனாலும், அபஹத பாப்மத்வமாகிற லிங்கத்தினால் *ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:* என்று ஸுபாலோபநிஷத்தில் அபஹத பாப்மாவாக வோதப்பட்ட நாராயணனை நினைப்பூட்டுவதனாலும், மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான உபாஸநத்திற்கு விஷயபூதமாகச் சொன்னதனால் *தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி* என்று புருஷ ஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட மஹா புருஷனை நினைப்பூட்டுவதனாலும், புண்டரீகாக்ஷத்வம் நாராயணனிடத்திலேயே ஸுப்ரஸித்தமாகையாலும், ஆக இவ்வளவு உபபத்திகளைக்கொண்டு ஆதித்யமண்டலத்தினுள்ளுறையும் புருஷன் பரம புருஷனென்றே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

இங்கு பூர்வபக்ஷம்:—கீழ் ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் *தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா* என்று ஆநந்தமயாத்மாவுக்கு சரீரஸம்பந்தம் சொல்லியிருக்கையாலே ஆனந்தமயன் சரீர ஸம்பந்தமுள்ள ஜீவனாகத்தானிருக்க வேணுமென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமானபோது "நிருபாதிகமான ஆனந்தமுடைமை" என்பது முதலான ஹேதுக்களினால் ஜீவனிற் காட்டில் வேறுபட்டவனே ஆனந்தமயனென்று ஸாதிக்கப்பட்டது. அது பொருந்தாது. ஏனென்னில்; அவ்விடத்தில் அந்த ஆனந்தமயனுக்கு *ஸ யச்சாயம் புருஷே, யச்சாஸாவாதித்யே, ஸ ஏக:* என்று ஆதித்யனென்கிற தேவதாவிசேஷத்தோடு ஐக்யம் சொல்லியிருக்கையாலும், ஆதித்யனாகிற அந்த தேவதாவிசேஷத்திற்கு அந்தராதித்ய வித்யையில் கேசம் ச்மச்ரு நகம் கண் முதலியவற்றோடு கூடிய மிக ரமணீயமான சரீரமுடைமை சொல்லியிருக்கையாலும், அந்த சரீரமானது மிகுந்த புண்ய விசேஷ மாத்திரத்தினால் அமைந்ததென்னுமிடம் அங்கே ஸர்வபாபராஹித்யம் சொல்லியிருப்பதனாலே ஸித்திக்கிற படியாலும் அப்படிப்பட்ட சரீர ஸம்பந்தத்தையே ஆனந்தவல்லியில் சாரீர சப்தத்தினால் க்ரஹிப்பது உசிதமாயிருப்பதனாலும், அப்படிப்பட்ட சரீரமுடைமை அகர்மவச்யமென்று அபிமானிக்கப்படுகிற பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையாலும் ஆதித்யனென்கிற ஒரு ஜீவனே மிகுந்த புண்ய விசேஷவசத்தினால் ஐச்வர்ய விசேஷத்தையடைந்தவனாகி ஜகத்காரணபூதனாக ஆனந்தவல்லியில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான்—என்று.

இந்த பூர்வபக்ஷத்தின் மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—இவ்விடத்தில் ஆதித்ய மண்டலத்திலுள்ளுறையும் புருஷனுக்கு மிகுந்த புண்ய விசேஷமடியாகவரும் சரீரவிசேஷ

ACC 4701 MFN 962

ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுவதன்று. ஏனெனில், தஹர வித்யாப்ரகரணத்தில் *ந ஸுக்ருதம் ந துஷ்க்ருதம் ஸர்வே பாப்மாநோதோ நிவர்த்தந்தே, அபஹதபாப்மா ஹ்யேஷ ப்ரஹ்மலோக:* என்கிறவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே இங்கு [அந்தராதித்ய வித்யையில்] *ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித:* என்பதனால் நினைப்பூட்டப்படுகிறபடியினாலே ஸுக்ருதமும் துஷ்க்ருதமுமாகிற இருவகைக் கருமங்களும் அடியோடு இல்லாதவொரு வ்யக்தியே ஆதித்ய மண்டலத்திலுள்ளதாக ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறது. ஆகவே இங்கு உத்தேசிக்கப் படுகிற சரீரம் மிகுந்த புண்யவசத்தினாலாயது என்று சொல்வதற்குப் பொருத்தமில்லை. பின்னையோவென்னில், *ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்* என்பது முதலான ச்ருதிகளில் ப்ரஸித்தமாய் ஸ்வேச்சையினால் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டதாய் அப்ராக்ருதமான சரீரமேயாகும்.

கர்மவச்யனுக்குத்தான் சரீரமுடைமை கூடுமென்னுவது, அகர்மவச்யனுக்கு சரீர முடைமை கூடாதென்னுவது சொல்லப்போகாது. பகவான் அகர்மவச்யனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸத்ய ஸங்கல்பனை தன்னுடைய இச்சையினாலே சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணக் குறையில்லை. இதற்குமேல் சொல்லக்கூடும்—த்ரிகுணாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமான பூதஸங்காதந்தானே சரீரமென்பது; அபஹதபாப்மாவாயும் ஸத்யஸங்கல்பனாயுமிருக்கிற பரமபுருஷன் இச்சித்தாலுங்கூட அந்த சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் கூடாதே; அது ஹேயமாகை யாலே. கர்மவச்யனான புருஷனுக்கோவென்னில், அவன் கர்மாநுகுணமான பலன்களை யநுபவிக்கவேண்டியிருப்பதனாலே, சரீரஸம்பந்தத்தை வெறுத்துத் தள்ளினாலுங்கூட அது தவிர முடியாமல் வந்து சேர்ந்தே தீரும்; அகர்மவச்யனென்று இசையப்படுகிற பரம புருஷனுக்கு எந்தவிதத்திலும் சரீர ஸம்பந்தம் யோக்யமாகாது—என்று சோத்யம் செய்யக்கூடும்.

பகவானுக்கு குணத்ரயமயமாய் ப்ராக்ருதமான தேஹம் உள்ளதென்று யாரேனுஞ் சொன்னால் கீழ்க் கூறிய ஆக்ஷேபம் பண்ணத்தகும். ஸ்வாபிமதமும் ஸ்வாநுரூபமும் அப்ராக்ருதமுமான சரீரம் பகவானுக்கு இசையப்படுகின்றதேயன்றி குணத்ரயமயமாய் ப்ராக்ருதமான தேஹம் உள்ளதாக இசையப்படவேயில்லை. வேதாந்தங்களானவை பகவானுக்கு ப்ராக்ருத ஹேய குணங்களையும் ப்ராக்ருத ஹேய தேஹ ஸம்பந்தத்தையும் அதடியாக விளையக்கூடிய கர்மவச்யத்வஸம்பந்தத்தையும் நிஷேதித்து கல்யாண குணங் களையும் கல்யாண ரூபத்தையும் ஓதுகின்றன. பகவான் உபாஸகர்களிடத்திலுள்ள அநுக்ரஹாதிசயத்தினாலே அவரவர்களுடைய ப்ரதிபத்திக்குத் தக்கவாறு தன்னுடைய ஒளியுருவத்தையே ஸ்வேச்சையினாலேயே தேவமநுஷ்யாதி ஸம்ஸ்தாநமாக ஆக்குகிறா னென்று உபநிஷத்துக்கள் ஓதுகின்றன. *அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே* என்கிற ச்ருதியும் *அஜோபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபி ஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா* என்கிற கீதா ச்லோகமும் இங்கு அநுஸந்தேயங்கள். *பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே.* என்கிற கீதாச்லோகம் விசேஷித்து அநுஸந்தேயம்.

இவ்விடத்தில் உபயவேதாந்த ரஸிகர்களுக்கு ஒரு சிறந்த விஷயம் நினைப்பூட்ட வேண்டியதுண்டு; ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்யும்போது ஆழ்வார் களின் திவ்ய ஸூக்திகளை இடைவீடின்றித் திருவுள்ளத்தில் சிந்தனை செய்துகொண்டே

யிருந்தாரென்று முன்னோர்கள் மொழிந்திருப்பதுண்டு. அது உபயவேதாந்தங்களிலும் ஆழ்ந்த அறிவுபெற்ற மஹான்களுக்கே அறியவெளிது. இதற்குச் சான்றாக எடுத்துக் காட்டக்கூடிய விடங்கள் பலவுண்டு. ப்ரக்ருதம் இந்த ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் உள்ளதான அரிய பெரிய விஷயமொன்று இங்கு நிரூபிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் பரமபுருஷனுக்கு சரீர ஸம்பந்தம் கிடையாதென்று பூர்வபக்ஷவாதத்தில் ப்ரஸக்தமானதை ஸ்வாமி கண்டிக்குமிடத்து ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களில் சரீர பரிக்ரஹம் பகவான் செய்தருளுகிறபடியை நிரூபித்துவருகையில் ***பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்*** என்கிற கீதா ஸூக்தியை யெடுத்துக்காட்டி, ***ஸாதுபரித்ராணமேவ உத்தேச்யம்; ஆநுஷங்கிகஸது துஷ்க்ருதாம் விநாச:, ஸங்கல்பமாத்ரேணாபி ததுபபத்தே:*** என்றுள்ளது ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தி. எம்பெருமான் அவதாரம் செய்தருள்வது ஸாதுக்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காகவும் துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதற்காகவுமானாலும் ஸாதுக்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதொன்றே உத்தேச்யம்: துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதென்பது ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினாலும் ஆகக்கூடியதாதலால் அது ஆநுஷங்கிகமேயொழிய ப்ரதானமன்று— என்பது மேலெடுத்துக்காட்டிய ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியின் கருத்து. துஷ்டர்களைத் தொலைப்பது ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகிருப்போலே ஸாதுபரித்ராணமும் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகக் கூடாதோ? "துஷ்டர்கள் நஷ்டர்களாகக் கடவர்கள்" என்று ஸங்கல்பிப்பதுபோல, "ஸாதுக்கள் ஸம்ரக்ஷணம் பெறக்கடவர்கள்" என்றும் பகவான் ஸங்கல்பிக்கமுடியு மன்றோ. அப்படியிருக்க, துஷ்டசிக்ஷணமே ஸங்கல்பத்தால் ஸாத்யமென்றும் சிஷ்ட பரிபாலனம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமன்று என்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் எதுகொண்டு ஸாதிக்கிறா ரென்று ஆராயுமளவில், நம்மாழ்வாருடைய ஸுஸ்பஷ்டமான ஸ்ரீ ஸூக்தியைக் கொண்டே ஸாதிக்கிறாரென்று நன்கு விளங்குகிறது. அதை விவரிப்போம்:

திருவாய்மொழியில் (3—1—9) *மழுங்காத வைநுதிய் சக்கரநல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில். தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே* என்கிற பாசுரம் பரமபோக்யமானது. எம்பெருமான் ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய கூக்குரலைக் கேட்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுவின் கரையிலே ஓடிவந்து விழுந்தா னென்கிற இதிஹாஸம் ப்ரஸித்தமானது. எதற்காக வோடிவரவேண்டும்? *கருதுமிடம் பொருதுவரவல்ல திருவாழியாழ்வானைத் திருநாட்டிலிருந்தே ஏவினால் அவன் ஒரு நொடியில் யானையின் இடரைத் தீர்த்துவரமாட்டானோ? அவனுக்குத்தான் ச்ரமம் கொடுக்க வேண்டுமோ? ஸகல ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கருவியாயுள்ள ஸங்கல்பத்தினால் யானையினிடரை அவலீலையாகத் தீர்த்திருக்கலாமே. இவ்விரண்டுபடியு மின்றிக்கே அறப்பதறியோடிவந்தது எதற்காக? என்று நம்மாழ்வார் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு ஸமாதானத்தையும் தாமே யருளிச்செய்துள்ளார். ***தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே*** என்கிற இரண்டாமடிதான் ஸமாதானம். கஜேந்திராழ்வான் தன்னெதிரே வந்து நின்ற பகவானை நோக்கி, ***நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பிதும் தவ*** என்றான். [என்றேனுமொருநாள் அழிந்தேபோகக்கூடியதான இவ்வுடலுக்காக நான் கதறவில்லை; எம்பெருமானே! உன்னை ஸேவித்து உன் பொற்றாமரையடிகளில் இத்தாமரை மலர்களைப்

பணிமாறுவதற்காகவே கரைந்தேன் என்றான்.] இப்படிப்பட்ட ஆவல்கொண்ட பக்த சிகாமணிகளின் ஆசையை ஸங்கல்பத்தினால் தலைக்கட்ட முடியாதென்பதையும் அப்பாசுரத்தின் பின்னடிகளில் ஆழ்வார் தாமே விவரித்துக் கூறியுள்ளார். நேரில் அவதரித்துத் திருமேனியைக் காட்டியே அன்பர்களைக் காக்கவேண்டும்—என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தையே இங்கு ஸ்வாமி உயிராகக்கொண்டு பணித்தாராயிற்று.

இன்னமும் ஆதித்யமண்டலத்தினுள்ளுறையும் புருஷனைப்பற்றி அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லிவருகையில் *ய ஆதித்யே திஷ்டந் யஸ்ய ஆதித்யச் சரீரம் ய ஆதித்ய மந்தரோ யமயதி* என்றும், *யஸ் ஸர்வேஷு தேவேஷு திஷ்டந்* என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது; ஆதித்யனென்கிற தேவதா விசேஷத்தையும் சதுர்முகன் முதலான ஸகல தேவர்களையும் நியமிப்பவனாக அந்தப் புருஷனைச் சொல்லியிருக்கையாலே அவர்களிற்காட்டில் வேறுபாடு ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவதனால் ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளே யிருக்கிற புருஷன் ப்ரஸித்தனான ஆதித்யனாகவோ சதுர்முகனாகவோ ருத்ரனாகவோ, சிறந்த புண்ய விசேஷத்தினால் ஐச்வர்ய விசேஷத்தைப்பெற்ற வேறு எந்த ஜீவனாகவோ இருக்கமுடியாதென்பது தேறிற்று. ... ... (7)

ஸ்ரீ பாஷ்யஸாரஸர்வஸ்வத்தில அந்தராதிகரணம் முற்றிற்று.

8 ஆகாசாதிகரணம்.

கீழதிகரணங்களில்—ஜகத்காரணமான வஸ்துவானது ஸகல சேதநாசேதந விலக்ஷணமென்பது அவ்வோ லிங்க விசேஷங்களைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்டது; அது அஸங்கதமென்று ஓர் ஆக்ஷேபந்தோன்ற அதைப் பரிஹரிக்க இவ்வதிகரணம் எழுகின்றது.

ஸூ.—ஆகாசஸ் தல்லிங்காத் 1-1-23

பேதவ்யபதேசாச்சாந்ய: என்கிற ஸூத்ரத்திலிருந்து அந்ய: என்கிற பதம் வருவித்துக்கொள்வது. ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் *ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே* என்றவிடத்தில் ஆகாச சப்தத்தினால் சொல்லப்படுபவன், [அந்ய:] பூதாகாசத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டவன்; ஏனெனில்; தல்லிங்காத்—பூதாகாசத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவுக்கு அஸாதாரணமான லிங்கம் ச்ருதமாயிருப்பதனாலே—என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் *ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே ஆகாசம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி ஆகாசோ ஹ்யேவ ஏப்யோ ஜ்யாயாந் ஆகாச: பராயணம்* என்னுமிந்த வாக்யத்தினால் அங்குள்ள ஆகாசபதவாச்யமான வஸ்துவுக்கு ஸர்வபூதோத்பத்தி காரணத்வமும் ஸர்வபூத லய காரணத்வமும் ஸர்வஸ்மாத் ஜ்யேஷ்டத்வமும் பராயணத்வமும் முதலான தர்மங்கள் ஓதப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் எல்லாவற்றிற்காட்டிலும் ஜ்யேஷ்டத்வமாவது—குணங்களினாலும் ஸ்வரூபத்தினாலும் உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கை. பராயணத்வமாவது—சேதநர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமாயிருக்கை. இப்படிப்

பட்ட தன்மைகள் பரமாத்மாவுக்கே ஸம்பவிக்கக்கூடியவை பூதாகாசத்திற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டா. ஸர்வபூதங்களினுடையவும் உத்பத்திக்கும் லயத்திற்கும் காரணமாயிருக்கை, குணங்களாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் ஸர்வபூதங்களிற்காட்டிலும் ஜ்யேஷ்டமாயிருக்கை என்னுமிவை பூதாகாசத்திற்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாதவையேயன்றோ. அசேதநமாயும் ஹேயமாயுமிருக்கின்ற வது சேதநர்களுக்கு பரம ப்ராப்யமாவதற்கு அடியோடு ப்ரஸக்தி யில்லையன்றோ.

பரமாத்மாவுக்கோவென்னில் இந்தத் தன்மைகளெல்லாம் நன்கு ஸம்பவிக்கக் கூடியவை. நாராயணோபநிஷத்தில் ***நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே*** இத்யாதியினால் நாராயணனுக்கு ஸர்வபூதங்களினுடையவும் உத்பத்தியைக் குறித்தும் லயத்தைக் குறித்தும், காரணத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ***விச்வத: பரமம் நித்யம் விச்வம் நாராயணம் ஹரிம்*** இத்யாதிகளில் "விச்வத: பரமம்" என்பதனாலே எல்லாவற்றிற் காட்டிலும் எல்லாவிதத்திலும் பெருமை பேசப்பட்டிருக்கிறது. ***நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விச்வாத்மாநம் பராயணம்*** இத்யாதிகளில் "பராயணம்" என்பதனாலே சேதநர் களுக்குப் பரமப்ராப்யத்வமும் அவனுக்கே சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகவே *ஸர்வாணி ஹ வை* இத்யாதி ச்ருதியில் ஆகாச சப்தத்தினால் சொல்லப்படும் வஸ்து பரமபுருஷனே யென்பது தேறுகின்றது.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம்;—ஜகத்காரணவஸ்துவான ப்ரஹ்மம் அசேதநத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதென்பது **ஈக்ஷணம்** முதலான லிங்கங்களினால் ஸித்திக்கிறதென்று சொல்லுவது அயுக்தம்: ***யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே*** இத்யாதியினால் ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டபோது "எதிலிருந்து இந்த பூதங்கள் உத்பத்தியடைகின்றன" என்று ஜிஜ்ஞாஸை பிறந்தவளவில், ஏதேனுமொரு லிங்கத்தினால் விசேஷநிர்ணயம் பண்ணு வதற்கு முன்னமே, அவிலம்பிதப்ரதீதிஜநகமாய்க்கொண்டு ப்ரபலச்ருதியாயிருக்கின்ற ஆகாசச்ருதியினால் பூதாகாசமாகிற விசேஷம் உபஸ்திதமாவதனால் பூதங்களின் உத்பத்தி காரணமான வஸ்துவை லிங்கத்தைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கவேண்டிய ப்ரஸக்தியேயில்லை. பூதாகாசந்தான் காரணவஸ்து என்று ச்ருதியைக்கொண்டு நிச்சயித்தவளவில் அதில் **ஈக்ஷணம்** முதலானவை ஸம்பவிக்கமாட்டாதேயென்று தோன்றினால் அவற்றை அமுக்க்ய மாகவும் நயிப்பித்துக் கொள்ளலாம்; ஆகவே ச்ருதியைவிட்டு லிங்கத்தைக்கொண்டு ஸாதிப்பது பிசகு—என்று.

இந்தப் பூர்வபக்ஷத்தின்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—ச்ருதியைக்காட்டிலும் லிங்கம் துர்பலமென்றும் லிங்கத்திற்காட்டிலும் ச்ருதியே ப்ரபலமென்றுமிருந்தாலும் சிலவிடங் களில் ச்ருதியைவிட லிங்கத்திற்கு ப்ராபல்யம் ப்ராப்தமாவதுமுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; "**கங்காயாம் கோஷ:**" [கங்கையில் இடைச்சேரியுள்ளது] என்றால், கங்கையென்கிற பதத்திற்கு முக்க்யமான பொருள் கங்காப்ரவாஹம்; அதில் இடைச்சேரியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாண விருத்தமாகையாலே அந்வயிக்கமாட்டா தென்று '**கங்கா பதஸ்ய கங்காதீரே லக்ஷணா**' என்று லக்ஷணை கொள்ளப்படவேண்டுகை யாலே, அயோக்யார்த்தகமான ச்ருதியிற்காட்டிலும் அபாதிதமான ப்ரமாணத்தினலறியப் பட்ட லிங்கத்திற்கு ப்ராபல்யம் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறதன்றோ. ப்ரக்ருதத்தில் ஆகாச

பதத்திற்கு முக்யார்த்தமான பூதாகாசத்தில் பரமப்ராப்யத்வமாகிற பராயணத்வம் முதலானவற்றுக்கு அந்வயம் பொருந்தமாட்டாமையினாலே ஆகாசச்ருதியின் ப்ராபல்யம் உபயோகமற்றதாகிறது. ஆகவே, கீழே விவரிக்கப்பட்ட யோக்யார்த்த ச்ருதிமூலகமான லிங்கங்களின் அந்வயோபபத்திக்காக ஆகாசபதத்தை "ஆ—ஸமந்தாத், காசதே—ப்ரகாசதே" என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் நாராயணனென்கிற பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுமதாகவே கொள்ளவேணும். ... ... (8)

ஸ்ரீ பாஷ்யஸாரஸர்வஸ்வத்தில் ஆகாசாதிகரணம் முற்றிற்று.

9. ப்ராணாதிகரணம்.

முன்னதிகரணத்தில் ஆகாசத்திற்குக் காரணத்வம் நிராகரிக்கப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில் வாயுவுக்குக் காரணத்வம் சங்கித்துப் பரிஹரிக்கப்படுகிறது.

அத ஏவ ப்ராண: 1-1-24

முன் ஸூத்ரத்திற் போலவே இந்த ஸூத்ரத்திலும் **அந்ய:** என்கிற பதம் வருவித்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். **அத ஏவ**—ப்ரஸித்தம்போல் நிர்தேசமிருப்பதனாலேயே, **ப்ராண:**—ச்ருதியிலுள்ள ப்ராண சப்தத்தினால் சொல்லப்படுபவன், **அந்ய:**—ப்ராணவாயுவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ***ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவ அபிஸம் விசந்தி ப்ராணம் அப்யுஜ்ஜிஹதே ஸைஷா தேவதா ப்ரஸ்தாவமந்வாயத்தா*** என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இமாநி ஸர்வாணி பூதாநி—இந்த ஸகல ப்ராணிகளும், ப்ராணமேவ அபிஸம் விசந்தி—ப்ராணனிடத்திலேயே லயமடைகின்றன; ப்ராணம் அப்யுஜ்ஜிஹதே—ப்ராணனிடத்தில் நின்றும் வெளிவருகின்றன என்றபடி. இங்ஙனே சொல்லுமிடத்து '**ஹ வை**' என்பதனால் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமென்று காட்டப்படுகிறது. அந்த ப்ரஸித்தியை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேணுமானால் ***நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே*** என்கிற ச்ருதியிலிருந்தே தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாகும். அந்த ச்ருதிவாக்யத்தில் ஸர்வ பூதங்களுக்கும் நாராயணனிடத்திலிருந்தே உத்பத்தியும் நாராயணனிடத்திலேயே லயமும் ஓதப்பட்டிருப்பதனாலே. ஆக இவ்வகையில் நாராயணனே ப்ராணபதார்த்தமென்று நிச்சயிக்கப்படுமளவில் ப்ராண பதத்திற்கு ப்ராணவாயு பரத்வம் சங்கிக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ப்ராணபதம் பரப்ரஹ்ம பரமாக எப்படியாகுமென்னில், '**ப்ராணயதி—ஜீவயதி**' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால்—என்று உணர்வது.

பூர்வபக்ஷம்:—கீழ் அதிகரணத்தில் நிரூபித்தபடி ஆகாச ச்ருதியை அயோக்யார்த்தகமென்று கொண்டாலும் ப்ராணச்ருதியை அப்படி கொள்ளமுடியாது; ஸர்வ பூதங்களினுடையவும் உத்பத்தி ஸ்திதிகளை ப்ராணாதீநமாகவே காண்கிறோமாகையாலே ப்ராணத்திற்குக் காரணத்வத்தைத் தெரிவிக்கும் ச்ருதியானது அயோக்யார்த்தகமல்லாமல் யோக்யார்த்தகமேயாதலால் ப்ராணவாயுவே ஜகத்காரணம்—என்று.

இதன் மேல் ஸித்தாந்தம்; *ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவ அபிஸம் விசந்தி* இத்யாதி ச்ருதியானது முக்க்ய ப்ராண விஷயமாகில் சேதநஸ்வரூபத்தின் ஸ்திதியும் முக்க்யப்ராணுதீநமாக இருக்கவேண்டி வரும்; அப்படியில்லாமையாலே ஆகாச ச்ருதிபோல் இந்த ப்ராண ச்ருதியும் யோக்யார்த்தகமன்றிக்கே அயோக்யார்த்தகமேயாகும். ஆகவே பரமாத்மபரமாகவே இந்த ச்ருதி கொள்ளத்தக்கது. ... ... (9)

ஸ்ரீ பாஷ்யஸாரஸர்வஸ்வததில ப்ராணுதிகரணம் முற்றிற்று

10. ஜ்யோதிரதிகரணம்.

ஆகாசாதிகரணத்தில் பூதாகாசம் காரணமன்றென்று மறுக்கப்பட்டது. பிறகு ***ஆகாசாத் வாயு:*** என்று அடுத்தபடியாக உபஸ்திதமான வாயுவுக்குக் காரணத்வமில்லையென்று மறுக்கப்பட்டது. இப்போது **வாயோரக்நி:** என்று அதற்கடுத்தபடியாக உபஸ்திதமான தேஜஸ்ஸுக்குக் காரணத்வம் சங்கித்து மறுக்கப்படுகிறது

ஜ்யோதிச் சரணுபிதாநாத். I-I-25

ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் காயத்ரீவித்யா ப்ரகரணத்தில் ***அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே*** என்றவிடத்து ஜ்யோதிச் சப்தத்திஞல் குறிக்கப்பட்ட வஸ்துவானது பௌதிகமான ஜ்யோதிஸ்ஸைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது; அதற்குப் பாதமுடைமை சொல்லப்பட்டிருத்தலால், என்று ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

ச்சாந்தோக்யத்தில் ***அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே விச்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு அநுத்தமேஷு உத்தமேஷு லோகேஷு இதம் வாவ தத் யதிதம் அஸ்மிந் அந்த: புருஷே ஜ்யோதி:*** என்கிறவிடத்தில் உயர்வறவுயர்ந்த வொளியுள்ளதாக வோதப்பட்ட ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு ***பாதோஸ்ய ஸர்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி*** என்கிற முன் வாக்யத்தில் ஸர்வபூதங்களையும் பாதமாக வுடைமை, த்யுலோக ஸம்பந்தம் அவ்விடத்தில் மூன்று பாதங்களுடைமை ஆகிய இவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதஞல் *பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி, த்ரிபாதஸயாம்ருதம் திவி* என்கிற புருஷ ஸூக்த மந்த்ரத்தின் பொருள் நினைப்பூட்டப்படுகிறது. ஆகையால் புருஷ ஸூக்தத்தில் அங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு உடனே ***வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ் து பாரே*** என்று ஆதித்யன் போல் மிகச் சிறந்த வொளியுள்ளவனுக ஓதப்பட்ட பரம புருஷனே இந்த ஜ்யோதிச் சப்தவாச்யனுக நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறது. சிறந்த சோதியுருவான திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடைமையாலே பரமபுருஷனை ஜ்யோதிச் சப்த வாச்யனுகக் கொள்வது பொருந்தும்.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம்: ச்சாந்தோக்யத்தில் ***அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே*** இத்யாதி வாக்யத்தில் சிறந்த வொளி யுள்ளதாக வோதப்பட்ட ஜ்யோதிஸ்ஸானது ஆதித்யாதி ஜ்யோதிஸ்ஸேயாகும்; "**யத் அத: பரோ திவோ ஜ்யோதி:**" என்று (யச்சப்தத்திஞல்) ப்ரஸித்தவந்நிர்தேசம் பண்ணியிருப்பதஞல். ஆதித்யாதி

தேஜஸ்ஸுக்கேயன்றோ அப்படிப்பட்ட ப்ரஸித்தியுள்ளது. "இதம் வாவ தத் யதிதம் அஸ்மிந் அந்த: புருஷே ஜ்யோதி:" என்று ஜாடராக்நியோடு அதற்கு ஐக்யம் கூறியிருப்பதும் தேஜஸ்ஸென்கிற ஆகாரத்தாலே ஏகஜாதீயமாகிறபடியாலே ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்கேதான் பொருந்தும். அப்படிப்பட்ட ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கே மிகச்சிறந்த வொளியுடைமை சொல்லியிருக்கையாலே அதுவே ஜகத்காரணமென்பது ஸித்திக்கிறது. ஏனெனில்; முண்டகோபநிஷத்தில் *யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா:* என்று பூதயோநியான அக்ஷரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து, அதற்கு *ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி: தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி* என்று மிகச்சிறந்த வொளியுடைமை சொல்லியிருக்கையாலே ஜகத்காரணத்வமுள்ள விடத்தில் அப்படிப்பட்ட வொளியுடைமை நியதமென்பது தெரிகின்றதன்றோ. ஆகவே ஆதித்யாதி ஜ்யோதிஸ்ஸே ஜகத்காரணமாகக் கடவது—என்று.

(இதற்கு மேல் சிறியதொரு சங்கை) ச்சாந்தோக்யத்தில் "காயத்ரீ வா இதம் ஸர்வம்" என்று காயத்ரியை ப்ரஸ்தாவித்து *ததேதத் ருசாப்யுக்தம்* என்று அந்த காயத்ரியைப் பற்றியதாகச் சொல்லப்பட்ட "பாதோஸ்ய ஸர்வா பூதாநி" இத்யாதி மந்த்ரமானது பரப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியதாக எப்படியாகும்? என்று சங்கிக்கக்கூடும்; இதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறோம். "காயத்ரீ வா இதம் ஸர்வம்" என்று காயத்ரீ ப்ரஸ்தாவம் அங்கிருப்பது உண்மையே; ஆனால் காயத்ரீ சப்தத்தினால் காயத்ரீச்சந்தஸ்ஸு சொல்லப்படுவதாக நினைக்க வேண்டா; ஏனென்றால், உடனே 'இதம் ஸர்வம்' என்று ஸர்வாத்மத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது காயத்ரீச்சந்தஸ்ஸுக்குப் பொருந்தமாட்டாதன்றோ. இவ்வளவேயன்று; அந்த ப்ரகரணத்தில்— பூதம் ப்ருதிவி சரீரம் ஹ்ருதயம் ஆகிற இந்நான்கையும் நான்கு பாதங்களாகவுடைமையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுவும் காயத்ரீச்சந்தஸ்ஸுக்குப் பொருந்தமாட்டாதன்றோ. ஆகவே காயத்ரீ சப்தத்தினால் காயத்ரிக்கு ஸமானமான பரப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ள வேணும். பரப்ரஹ்மத்திற்கு காயத்ரியோடு ஸாம்யம் எப்படி பொருந்துகிறதென்னில், நான்கு பாதங்களோடு கூடியது காயத்ரி; கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட பூத ப்ருதிவீ சரீர ஹ்ருதயங்களாகிற நான்கு பாதங்களையுடையது பரப்ரஹ்மம்; ஆக இவ்வகையினால் ஸாம்யமென்றுணர்க. 'பரப்ரஹ்மம் காயத்ரீ ஸத்ருசம்' என்று அநுஸந்தானம் செய்வதற்காகவே காயத்ரீ சப்தத்தினால் அதைச் சொல்லிற்றென்று அறிவது. இதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தமுங்காணலாம்; சாந்தோக்யத்திலேயேயுள்ள ஸம்வர்க்க வித்யையில் *தே வா ஏதே பஞ்சாந்யே பஞ்சாந்யே* என்று தொடங்கி *ஸைஷா விராட்* என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. அக்நி ஸூர்ய ஜல சந்த்ரா வாயு வாக் சக்ஷுஸ் ச்ரோத்ர மநஸ் ப்ராணங்களாகிற பத்து வஸ்துக்களில் பத்தென்கிற ஸங்க்யையின் ஸாம்யத்தைக்கொண்டு பத்தக்ஷரங்களையுடைய சந்தஸ்ஸுக்கு வாசகமான விராட் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிரா நின்றதன்றோ; அதுபோலவே இங்கும் நான்கு பாதங்களுடைமை யென்னுமிவ்விஷயத்தில் ஸாம்யத்தையிட்டு பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் காயத்ரீசப்த ப்ரயோகமுள்ளதென்று கண்டுகொள்வது. ஏவஞ்ச. *பாதோஸ்ய ஸர்வா பூதாநி* என்கிறவிந்த மந்த்ரமானது *காயத்ரீ வா இதம் ஸர்வம்* என்று முன்னே ப்ரஸ்துதமான ப்ரஹ்மத்தையே விஷயமாகவுடையதென்று அறுதியிடக் குறையில்லை.

(இதற்கு மேலும் ஒரு சிறிய சங்கை.) *பாதோஸ்ய ஸர்வா பூதாநி* என்கிற மந்த்ர மானது பரப்ரஹ்மபரமாகவே யிருக்கட்டும்; ஆனாலும் *அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதி:* என்று சொல்லப்பட்ட ஜ்யோதிஸ்ஸானது பரப்ரஹ்மமேயென்று நிர்ணயிக்கப்போகாது; ஏனென்னில், முந்தின மந்த்ரத்தில் பரப்ரஹ்மத்தை த்யுலோக ஸம்பந்தியாகச் சொல்லிற்று; இவ்விடத்தில் *திவ: பரோ ஜ்யோதி:* என்பதனால் அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸானது த்யுலோகத் திற்கு அப்பாற்பட்டதென்று சொல்லிற்று. பரப்ரஹ்மத்திற்கு இங்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞை யுண்டாகத் தகுதியில்லை; த்யுலோகஸம்பந்தியானதும் த்யுலோகத்திற்கு அப்பாற்பட்டதும் ஒன்றாயிருக்க முடியாதன்றோவென்று.

இந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறோம். "வ்ருக்ஷாக்ரே ச்யேந:–வ்ருக்ஷாக்ராத் பரத: ச்யேந:" என்கிற இரண்டு வகையான வாக்யமும் ஒரே பொருளில் பர்யாயமாக ப்ரயோகிக்கப்படுவதுண்டு. மரத்தின் நுனியில் பறவையுள்ளது. மரத்தின் நுனிக்கப்பால் பறவையுள்ளது என்ற இவ்விரண்டு வகையான ப்ரயோகத்திற்கும் தாத்பர்யபேதமில்லை யன்றோ. அதுபோலவே இங்கும் "திவி—திவ: பர:" என்றவிரண்டு வகையான ப்ரயோகமும் ஒரே பொருளில் நிராபாதமாக ஸம்பவிக்கக் கூடுமாதலால் *த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி* என்று முன்னே ப்ரஸ்துதமான பரப்ரஹ்மத்திற்கு *அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதி:* என்பதனால் ப்ரத்யபிஜ்ஞையுண்டாகக் குறையேயில்லை. ஜ்யோதிச் சப்தத்தினால் நிர்தேசிக்கப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்திற்கு கௌக்ஷேயஜ்யோதிஸ்ஸோடு ஐக்யம் சொல்லி யிருப்பதும் பொருந்தும்; ஒரு பலவிசேஷத்தைப்பற்றி பரப்ரஹ்மஜ்யோதிஸ்ஸை கௌக்ஷேயஜ்யோதிஸ்ஸாக அநுஸந்தானம் செய்யும்படி ஓதிற்றென்று கொள்ளக்கடவது.

ஸ்ரீ பாஷ்யஸார ஸர்வஸ்வத்தில் ஜ்யோதிரதிகரணம் முற்றிற்று. (10)

11. இந்த்ரப்ராணாதிகரணம்.

ஜ்யோதிஸ்ஸென்று வழங்கக் கூடியதான ஆதித்யாதிகளுக்கு ஜகத்காரணத்வம் கிடையாதென்று முன்னதிகரணத்தில் மூதலிக்கப்பட்டது. இப்போது, அக்நி ஆதித்யன் முதலியவர்களுக்கு அதிபதியாக ப்ரஸித்தனான தேவேந்திரனுக்கு ஜகத்காரணத்வந்தை ஆசங்கித்துப் பரிஹரிக்கப்படுகிறது.

ப்ராணஸ் ததாநுகமாத். 1-1-29

இங்கு ப்ராணசப்தம் இந்த்ரனுக்கும் உபலக்ஷணம். *பேதவ்யபதேசாச் சாந்ய:* (1—1—22) என்கிற ஸூத்ரத்திலிருந்து அந்ய: என்கிற பதம் அநுவர்த்தித்து வருகிறது. ஆகவே, ப்ராண இந்த்ர பதங்களினால் நிர்தேசிக்கப்பட்டவன் ப்ரஸித்தனான இந்திரனிற் காட்டில் வேறுபட்டவன்; (ஏனென்னில்) இந்த்ராதிகளிற் காட்டில் வேறுபட்டவனுக் குரிய தன்மைகள் மேல்வாக்யங்களிலே ஓதப்பட்டிருப்பதனால்—என்று ஸூத்ரப்பொருள் தேறுகிறது.

கௌஷீதகியென்னு முபநிஷத்தில் ப்ரதர்தந வித்யா ப்ரகரணத்தில் "மனுஷ்யனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக எது மிகவும் ஹிதமானதோ அதை யெனக்குச் சொல்ல

வேணும்'' என்று ப்ரதர்தநனால் கோரப்பட்ட இந்திரன் *ப்ராணோஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாம் ஆயுரம்ருதமிதி உபாஸ்வ* என்று தன்னையுபாஸிக்கும்படி சொல்லுகையாலே இந்திரனுக்கு உபாஸ்யத்வம் ஓதப்பட்டதாயிற்று. மேல் அந்த ப்ரகரணத்திலேயே அந்த இந்திரனைக் குறித்தே *ஸ ஏஷ ப்ரஜ்ஞாத்மா ஆநந்தோஜரோம்ருத:. ஸ ந ஸாதுநா கர்மணா பூயாந்நோ ஏவாஸாதுநா கர்மணா கநீயாந்* என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. 'இங்குச் சொல்லப்பட்டுள்ள நிருபாதிகப்ரஜ்ஞத்வம், நிருபாதிக ஆநந்தசாலித்வம், அஜரத்வம், அம்ருதத்வம் முதலானவைகளும், கருமபலன் ஸ்பர்சியாமையும், ஸர்வ பூதாதாரத்வமும் இங்ஙனமாக மற்றுஞ் சொல்லப்படுகிற தன்மைகளும் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸம்பவிக்கக் கூடியவைகளே யல்லது இந்திரனென்கிற ஜீவனிடத்தில் அடியோடு ஸம்பவிக்கமாட்டா. ஆகவே உபக்ரமத்தில் *மாமுபாஸ்வ* என்று மோக்ஷோபாயமான உபாஸனைக்கு இலக்காகச் சொல்லப்பட்டவன் இந்திரனாக இருக்கமுடியாது; *தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி, நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே* என்று பரமாத்மோபாஸநத்திற்கே மோக்ஷோபாயத்வம் நிஸ்ஸந்தேஹமாக வேதாந்த ஸித்தமாயிருப்பதாலும், மேலேயுள்ள * ஏஷஹ்யேவ ஸாது கர்ம காரயதி தம்* என்பதனால் *யமாத்மாநமந்தரோ யமயதி* என்கிற அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணச்ருதியின் பொருள் நினைப்பூட்டப்படுவதாலும், அந்த ச்ருதியானது ஸுபாலோபநிஷத்தோடு ஸமாநார்த்தகமாகி பரமாத்ம விஷயகமாகையாலும், முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யனாக இந்திரனால் சொல்லப்பட்டவன் ப்ராண—இந்த்ரபத நிர்திஷ்டனான ஜீவனாக இருக்கமுடியாது, இந்த்ர ப்ராணசரீரகனான பரமாத்மாவாகவேயிருக்கத் தகுதியுள்ளது என்றவாறு.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம்:—கௌஷீதகியுபநிஷத்தில் 'ப்ரதர்தநோ ஹ வை தைவோதாஸிரிந்த்ரஸ்ய ப்ரியம் தாம உபஜகாம'' என்று தொடங்கி இந்திரனுக்கும் ப்ரதர்தநனுக்கும் ஒரு ஸம்பாஷணை நடந்ததாக எடுத்துக் காட்டி, 'மநுஷ்யனான எனக்கு எது மிகவும் ஹிதமானதோ அதை நீயே ஆராய்ந்து உபதேசிக்க வேணும்' என்று இந்திரனை நோக்கி ப்ரதர்தநன்கூற, அதற்கு இந்திரன் 'மாமேவ விஜாநீஹி ஏததேவாஹம் மநுஷ்யாய ஹிததமம் மந்யே, யந்மாம் விஜாநீயாத்'' என்று தன்னையுபாஸிப்பதையே மநுஷ்யனுக்கு ஹிததமமாக வுபதேசித்து, தன்னுடைய பெருமையைச் சொல்லப் புகுந்து தான் எவ்வளவு அக்ருத்யங்கள் செய்தாலும் அக்ருத்யபலன் தன்னை வந்து அணுகாதென்பதான பெருமையைச் சொல்லி "ஸ யோ மாம் விஜாநீயாத்'' இத்யாதியாலே, தன்னையுபாஸிப்பவனுக்கு அக்ருத்யபலன் ஒட்டாதென்பதையும் சொல்லி "ப்ராணோஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாம் ஆயுரம்ருதமிதி உபாஸ்வ'' என்று தன்னையுபாஸிக்கும்படியும் சொன்னதாகக் காண்கிறது. இங்கு "த்வாஷ்ட்ரம் அஹநம்" என்று த்வாஷ்ட்ரனை நான் கொன்றேனென்று சொல்லியிருக்கையாலே இந்த லிங்கத்தினால் வக்தா இந்திரனேயென்பது நன்கு தெரிகிறது. அவனையுபாஸிப்பது ஹிததமமென்றும் தெரிய வருகிறது. மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான உபாஸனமே ஹிததமமாகும். ஆகவே முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யன் இந்திரனே யென்றதாகத் தேறுகின்றது. அப்படிப்பட்ட உபாஸ்யத்வம் ஜகத்காரணமான வஸ்துவுக்கேயாகும்: *காரணம் து

த்யேய:* என்று ச்ருதியே ஓதியிருக்கையாலே. ஆகவே இந்திரனே ஜகத்காரண பூதனென்று ஸித்திக்கின்றது—என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக.

இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—*தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி* இத்யாதிகளில் பரம புருஷனுக்கே உரியதாக ஓதப்பட்டிருக்கிறது முமுக்ஷூபாஸ்யத்வம். மோக்ஷத்தைக் குறித்து உபாயமாகின்ற உபாஸனைக்கு இலக்காகுந் தன்மை பரம புருஷனுக்குத் தவிர வேறொருவனுக்கும் பொருந்தாதென்பது தெரிந்திருக்க ஜீவர்களில் ஒருவனான இந்திரன் 'மாம் உபாஸ்வ' என்று அந்த முமுக்ஷூபாஸ்யத்வம் தனக்குள்ளதாக எப்படிச் சொல்லுகிறானென்று ஆராய வேணும். ஆராயுமளவில், மாம் உபாஸ்வ—என்னை சரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவை உபாஸிக்கக் கடவை என்றதாகவே பொருள் தேறும். மாம் என்றதற்கு ப்ரஸித்தனான இந்திரன் பொருளன்று. பரமாத்மாவே பொருள் என்று திண்ணமாக வுணரலாகும். சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்கள் சரீரியளவும் செல்ல போதத்தையுண்டாக்கு மென்கிற சாஸ்த்ரதத்வமறிந்தே 'மாம் உபாஸ்வ' என்றான். ப்ருஹதாரண்யகோப நிஷத்தில் வாமதேவர் *அஹம் மநுரபவம் ஸூர்யச் ச* இத்யாதியில் தன்னைச் சொல்லுகிற அஹம் சப்தத்தினால் பரமபுருஷனை வ்யவஹரித்திருக்கின்றார். அப்படியே இந்திரனும் இங்கு தன்னைச்சொல்லுகிற மாம் என்கிற சப்தத்தினாலும் ப்ராணவாசக சப்தத்தினாலும் பரம புருஷனையே குறிப்பிடுகிறானென்பது நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அந்த ப்ரகரணத்திலுள்ள சப்தங்களெல்லாம் இந்த நிர்ணயத்திற்கு மிகவும் உபகாரகங்களா யிருக்கின்றன. அந்த கௌஷீதகியுபநிஷத்திலேயே (3-9) தத் யதா ரதஸ்ய அரேஷு நேமிரர்ப்பிதா, நாபௌ அரா அர்ப்பிதா:, எவமேவ ஏதா பூதமாத்ரா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ராஸு அர்ப்பிதா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா: ப்ராணே அர்ப்பிதா: ஸ ஏஷ ப்ரஜ்ஞாத்மா ஆநந்தோஜரோம்ருத:* என்ற ச்ருதியுள்ள விடத்தில் ப்ராண—ப்ரஜ்ஞாத்மா—அம்ருத சப்தங்களாலே "ப்ராணோஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாம் ஆயுரம்ருதமிதி உபாஸ்வ" என்று சொல்லுகிறவனை ப்ரத்யபிஜ்ஞாபனம் பண்ணி, பரமாத்மாவுக்கே அஸாதாரணமான சேதநா சேதந ஸகலாதாரத்வம் ரத-நேமி அர-நாபி த்ருஷ்டாந்தங்களினால் சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் 'ஸ ஏவப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மா ஆநந்தோஜரோம்ருத:' என்பதனாலே ஸுபாலோபநிஷத்தில் ஐந்தாவது கண்டத்தில் சொல்லப்பட்ட 'தமாத்மாநமுபாஸீத அஜரம் அம்ருதம் அபயம்" இத்யாதியை நினைப்பூட்டுகையாலும் மேலே *ஏஷ எவ ஸாது கர்ம காரயதி* இத்யாதியாலே அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் *ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி* என்றவிடத்தில் பரம புருஷனுக்கே அஸாதாரணமாக அறிந்துகொள்ளப் பட்ட 'நல்வினை தீவினைகள் செய்விக்கை' யாகிற வொரு பெருமை ஏஷ: என்கிற ஏதச் சப்தத்தினால் பராமர்சிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருத வக்தாவினிடத்தில் ஓதப்பட்டிருக்கையாலும் "மாம் உபாஸ்வ" என்றவிடத்து உபாஸ்யனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமபுருஷனேயன்றி ப்ரஸித்தனான இந்திரனல்லன் என்பது திண்ணமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

த்வஷ்டாவின் மகனான த்வாஷ்ட்ரனைக் கொன்றேனென்று இந்திரன் தன்னுடைய அஸாதாரண சேஷ்டிதமொன்றைச் சொல்லியிருக்கிறான், இது இந்திர

னிடத்திலன்றிப் பரம புருஷனிடத்தில் பொருந்தா தென்பது வாஸ்தவமே; இதற்கு ஸமாதானம் கேண்மின்; இங்கு இந்திரன் தனக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவை ஸ்வசரீரகனுகவும் ப்ராணசரீரகனுகவும் ஆநந்தத்வாதி குண விசிஷ்டனுகவும் மூன்றுபடியாக உபாஸிக்க வேணுமென்று உபதேசிக்க விரும்பி யிருக்கிருன். ஆகவே இங்குத் தன் பெருமையைக் கூறிக்கொள்ளுதலும் தான் அனுஷ்டிக்கிற வொரு ப்ரஹ்மவித்யையின் பலனுரைத்தவாறு என்று கொள்க.

இந்த்ர ப்ராணுதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸார ஸர்வஸ்வத்தில் முதல் அத்யாயத்தின் முதற்பாதம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

முதலத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதம்.

12. ஸர்வத்ரப்ரஸித்த்யதிகரணம்.

கீழ் முதற்பாதத்தின் ப்ரமேயமென்னவென்ருல், 'ஸத்வித்யை முதலான வற்றில் அசேதந வஸ்துவோ சேதநனே ஜகத்காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுவ தால் வேருெரு வஸ்து ஜகத்காரணமன்று' என்று ப்ராப்தமான வாதம் பரிஹரிக் கப்பட்டு சேதநாசேதந விலக்ஷணமான பரப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமென்று ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. இத்தால், சிதசித்விலக்ஷணமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஜகத்காரணத்வ லக்ஷணத்திற்கு அஸம்பவம் பரிஹரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இப் போது இரண்டு மூன்று நான்கு பாதங்களாகிற அத்யாய சேஷத்தினுல் இந்த லக்ஷணத்திற்கு சேதநனிடத்திலும் அசேதநத்திலும் அதிவ்யாப்தி சங்கித்துப் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. இப்போது இவ்விரண்டாவது பாதத்தில் செய்யப்படுவ தென்ன வென்ருல், சேதநாசேதந லிங்கங்களின் ஸ்பஷ்டப்ரதிபாதநமில்லாத வாக்ய விசேஷங்களை யெடுத்து விசாரிக்கும் முகத்தால் அந்த சேதநாசேதநங் களில் அதிவ்யாப்தி பரிஹாரம் செய்யப்படுகிறது.

கீழ் இந்த்ரப்ராணுதிகரணத்தில் ப்ராண சரீரகனுக்கு ஜகத்காரணத்வமும் உபாஸ்யத்வமும் சொல்லிற்று. அவ்விரண்டும் ஶாண்டில்யவித்யையில் ஜீவாத்மா வுக்குச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகக் கொண்டு அவனே ஜகத்காரணமாக வேணும் என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்க ப்ரவர்த்திப்பதாம் இவ்வதிகரணம்.

ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தோபதேசாத் (1—2—1.)

மேலே *ஈக்ஷதி கர்மவ்யபதேசாத் ஸ:* (1—3—12) என்னும் ஸூத்ரத்தி லிருந்து ஸாத்யவாசகமான ஸ: என்னும் பதம் இங்கு ஆகர்ஷித்துக் கொள்ளப் படுகிறது. ஆகவே ஸூத்ரார்த்தம் என்ன தேறுகின்றதென்ருல், ஸர்வ வஸ்துக் களிலும் அவற்றிற்கு ஆத்மாவாக உபதேசிக்கப்படுபவன். ஸ:—அந்த பரம புருஷனே. ப்ரஸித்த உபதேசாத்—வேறிடத்தில் ப்ரஸித்தமானதை அநுவாதம் செய்கையினுலே என்றபடி.

ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாந் * இத்யாதியாலே ஶாண்டில்யவித்யை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அங்கு *தஜ்ஜலாந் இதம் ஸர்வம் ப்ரஹ்ம கலு* என்று அந்வயம். 'தஜ்ஜலாந்' என்பதானது இதம் என்பதற்கு ஹேதுகர்ப்ப விசேஷணம். அதில் தச்சப்தார்த்தம் ப்ரஹ்மம். தஜ்ஜம், தல்லம், ததந். என்று கொள்ளவேணும். தஜ்ஜம்—அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து உண்டாகுமது; தல்லம்—அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் லயிப்பது. ததந்—அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு அதீநமான ஸ்திதியையுடையது என்றபடி. தேந அநிதீதி ததந் என்று வ்யுத்பத்தி காண்க. இதம் ஸர்வம் ப்ரஹ்ம என்ற ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்தேசத்தினால் ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் தாதாத்மியம் சொல்லப்படுகிறது. ஆக, ப்ரஹ்மத்தினிடத்து உண்டாகிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் லயிக்கிறபடியாலும், ப்ரஹ்மத்திற்கு அதீநமான ஸ்திதியை யுடைத்தாகையினாலும் சேதநா சேதநாத்மகமான இது வெல்லாம் ப்ரஹ்மமன்றோ—என்பதாகப் பொருள் தேறி நின்றது. இங்கு ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்தேசஸித்தமான அபேதமானது உபாதாந உபாதேயபாவரூப கார்ய காரணபாவத்தாலும் சரீராத்மபாவத்தாலுமாக இரண்டு படியால் விவக்ஷிதம். அதில் தஜ்ஜத்வ தல்லத்வஹேதுகமான அபேதம் கார்ய காரணபாவப்ரயுக்தம். ததநீநஸ்திதிகத்வஹேதுகமான அபேதம் சரீராத்ம பாவப்ரயுக்தம். மண்ணுண்டைதானே பானையாகப் பரிணமிப்பது போல ப்ரஹ்மந்தானே ஸ்வரூபேண ஜகத்தாகப் பரிணமிப்பது கிடையாது; ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரமாகையாலே. 'முன்பு சிறுவனாயிருந்தவன் இப்போது யுவாவாக ஆய்விட்டான்; முன்பு யுவாவாக இருந்தவன் இப்போது கிழவனாய் விட்டான்' என்னும் லோக வ்யவஹாரங்களில் ஜீவாத்மாவுக்குத் தெரிய வருகிற பரிணாமம் எப்படி சரீரத்வாராவோ அப்படியே பரப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநா சேதநரூப சரீரத்வாரா பரிணாமமென்று கொள்க. ஆக, ப்ரஹ்மமே ஸூக்ஷ்ம சேதநா சேதந சரீரகமும் ஸ்தூல சேதநா சேதந சரீரகமுமாய்க் கொண்டு கார்ய காரண பாவத்தை யடைந்து நிற்கையாலும், பிரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மமும் சரீர சரீரி பாவத்தை யடைந்து நிற்கையாலும் இவ்விருவகையினாலான அபேதம் சில விடங்களில் உபதேசிக்கப் பட்டுள்ளது. அதைச் சிறிது விவரித்துக் காட்டுகிறோம்; நாராயணோபநிஷத்தில் [ருக்வேத சிரஸ்ஸில்] *நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே. நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே. நாராயணாத் இந்த்ரோ ஜாயதே.* என்று ப்ரஹ்மா ருத்ரன் இந்திரன் முதலானவர்கள் நாராயணனையே உபாதாநகாரணமாகக் கொண்டவர்களென்று ஓதப்பட்டிருப்பதையடியொற்றி. யஜுர்வேத சிரஸ்ஸில் *ப்ரஹ்மா ச நாராயண: சிவச் ச நாராயண சக்ரச்ச நாராயண.* என்று அபேதம் சொல்லப்பட்டது. முன்னே காட்டின ருக்வேத சிரஸ்ஸின் வாக்யத்திலுள்ளதான ப்ரஹ்மா, ருத்ரன், இந்திரன் என்கிற க்ரமமே பின்னே காட்டின யஜுர்வேத சிரஸ்ஸிலும் அநுஸரிக்கப்பட்டிருப்பது கொண்டு இதனை எளிதாக அறியலாம்.

"நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே." இத்யாதி ஸ்தலங்களில் நாராயணனுக்கு சதுர்முகாதி சரீரத்வாரா பரிணாமம் விவக்ஷிதம். "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ் ஸ்வராட்" என்னுமிடத்தில் பிரமன் முதலானோர்க்கும் பரமபுருஷனுக்கும் சரீராத்ம பாவப்ரயுக்தமான அபேதம்; இது எங்ஙனே

தெரியவருகிறதென்னில்; அதற்கு முன்னே *அந்தர் பஹிச் ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:* என்று பரமாத்மாவுக்கு ஸர்வத்ர ஆத்மதயா வ்யாப்தியைச் சொல்லி உடனே *ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:" என்று அபேதம் சொல்லியிருக்கையாலே சரீராத்மபாவநிபந்தநமான அபேதமேயிதுவென்று எளிதாக அறுதியிட முடிகிறது. இப்படி ஆங்காங்கு தனித்தனியாக ஓதப்பட்டுள்ள இரண்டு வகையினுலான அபேதமானது *ஸர்வம் கலு* என்பதனுலே சேர்த்துச் சொல்லப்படுகிறது. இருவகையான அபேதமும் ஸாக்ஷாத்தாகவும் பரம்பரயாவும் சரீராத்மபாவத்தை மூலமாகக் கொண்டதாதலால் "ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்ம" என்பதற்கு—காணப்படுகிற கார்யபூத தேவமநுஷ்யாதி சேதநாசேதநாத்மகமான ஜகத்தை சரீரமாகவுடையது பரப்ரஹ்மம் என்றதாகப் பொருள் தேறுகிறது.

இங்கே பூர்வபக்ஷம் வருமாறு:—*ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம* என்று ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி அவ்விடத்தில் மேலே *ஏஷ ம ஆத்மா அந்தர் ஹ்ருதயே* என்று ஓதப்பட்டுள்ளது சரீரத்தினுள்ளேயிருக்கின்ற ஹ்ருதயத்திலிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. இதனுல் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரம் ஹேமாயதந மென்றும், சரீரஸம்பந்த நிபந்தனமான ஸுக துக்கங்களுக்கு அது போக்தாவென்றும், அல்பமானதொரு ஸ்தானத்தையுடையதென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அவ்விடத்திலேயே *அணீயாந் வ்ரீஹேர் வா யவாத் வா* இத்யாதியால் அந்த ப்ரஹ்மம் அணுபரிமாணமுடையதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, அல்பஸ்தானமுடைமை அணுபரிமாணமுடைமை ஸுகதுக்க போக்தாவாகை என்னுமிவை பரமாத்மாவுக்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாதவை; ஜீவாத்மாவுக்கே ஸம்பவிக்கக்கூடியவை. ஆதலால் ஜீவாத்மாவே *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* என்று உபக்ரமத்திலுள்ள ப்ரஹ்ம சப்தத்தினுல் கொள்ளப்படவேண்டும். அந்த ஜீவாத்மா விசித்ர கர்ம விசேஷங்களடியாக தேவமனுஷ்யாதிபாவம் பெற்றுப் பிறப்பதனுல் 'ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்ம' என்று சொன்ன அபேதம் உபபந்நமாகக் குறையில்லை. இந்த பூர்வபக்ஷத்தின்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு :—

ஸித்தாந்தம் :—*ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாந்* என்றிருப்பதை அடியில் உபபாதித்திருக்கிருேம். தஜ்ஜத்வ தல்லத்வாதிகளை அநுவதித்து அதை ஹேதுவாகக் கொண்ட அபேதம் இங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே கருமமடியாக தேவமநுஷ்யாதி பாவத்தையடையும் ஜீவாத்மாவினுடைய தேவமநுஷ்யாதி பாவத்திற்கு தஜ்ஜத்வ தல்லத்வாதிகள் ஹேதுவாயிருக்க ஔசித்யமே கிடையாது; ஒரு சேதநனைப்பற்ற மற்றொரு சேதநன் ஆத்மாவாயிருப்பது ஸம்பவிக்க மாட்டாதாகையாலே *ஸர்வமிதம்* என்று சொல்லப்பட்ட ஸர்வசேதநதாதாத்ம்யமானது ஒரு ஜீவனிடத்திலும் ஸம்பவியாது; ஆகவே இங்கு ப்ரஹ்மசப்தத்தாலே நிர்தேசிக்கப்பட்டவன் ஜீவனுக முடியாது மேலே உபாஸ்யங்களாக வோதப்பட்டிருக்கின்ற மநோமயத்வாதி குணங்கள் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் ஸம்பவிக்க மாட்டாவாகையாலும் இங்கே ஜீவாத்மா அப்ரஸக்தனே; இதைச் சிறிது விவரிப்போம். இங்கு உபாஸ்யங்களாக வோதப்பட்டவை மநோமயத்வாதி குணங்க

ளென்று சொன்னோம்; மநோமயத்வம் ப்ராணசரீரத்வம் (பா)பாரூபத்வம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஆகாசாத்மகத்வம் முதலானவையாம் அக்குணங்கள். இவற்றுள் மநோமயத்வமாவது *ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா—மநஸா து விசுத்தேந* இத்யாதி ச்ருதிகளில் ப்ரஸித்தமான யோகபரிசுத்த மநோக்ராஹ்யத்வ மாகும். இதனால் ஹேயஸம்பந்தத்திற்கு உரித்தல்லாததென்று தேறும். ஹேய ஸம்பந்தத்திற்கு உரித்தாமது பரிசுத்த மநோக்ராஹ்யமாக ஆகாதன்றோ. இது ஜீவனுக்கு அஸம்பாவிதம்; இவன் ஹேயஸம்பந்தத்திற்கு அர்ஹனாகையாலே. இனி, ப்ராண சரீரத்வமாவது *யஸ்ய ப்ராணச் சரீரம்* என்று அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண ஸித்தமாய் ப்ராணனுக்கு நியாமகத்வரூபமானது. (பா)பாரூபத்வ மாவது *ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்* இத்யாதி ச்ருதி ப்ரஸித்தமான உயர்வறவுயர்ந்த வொளியோடு கூடின விக்ரஹமுடைமை. ஸத்யஸங்கல்பத்வமாவது பலித்தே தீரும்படியான ஸங்கல்பமுடைமை. ஆகாசாத்மத்வமாவது *யஸ்ய ஆகாசச் சரீரம் என்று அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண ப்ரஸித்தமாய் ஆகாசத்திற்கு நியாமகத்வரூபமானது. ப்ரக்ருத ப்ரகரணத்திலோதப்பட்ட இவை முதலான குணங்கள் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாதவை. அடுத்த ச்ருதியில் *ஏவமித: ப்ரேத்ய அபிஸம்பவிதாஸ்மி* என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ராப்யத்வமும் ஜீவனுக்கு ப்ராப்த்ருத்வமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ராப்தாவும் ப்ராப்யனும் வெவ்வேறு வ்யக்தியாக இருக்கவேண்டுமாதலால் இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரஹ்ம சப்த நிர்திஷ்டமானது ஜீவனாக இருக்கமுடியாது. இன்னமும் *ஏஷ ம ஆத்மா அந்தர் ஹ்ருதயே* என்று உபாஸகனை ஜீவனை மே என்று ஷஷ்ட்யந்த பதத்தினாலும், உபாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்தை ஏஷ: என்று ப்ரதமாந்த பதத்தினாலும் நிர்தேசித்திருக்கிறது. இதனாலும் ப்ரஹ்மசப்தம் ஜீவாத்மவாசகமாக இருக்க முடியாது. இன்னமும் *ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேர்ஜுந திஷ்டதி, ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா* என்கிற பகவத்கீதா வசனத்தினால் ஜீவாத்மாவின் ஹ்ருதயத்திலிருப்பவன் ஈச்வரனென்று விளங்குகிறபடியால் அத்தோடும் விரோதிக்கும். ஆகவே. *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* என்று ப்ரக்ராந்தமான ப்ரஹ்மமானது ஜீவனாக மாட்டாது. பரமாத்மாவேயாக வடுக்கும்.

இப்படியாகில், பரமாத்மாவை அபரிச்சிந்நனாக வோதியிருப்பதற்கு முரணாக இந்த ப்ரகரணத்தில் *ஏஷ ம ஆத்மா அந்தர்ஹ்ருதயே அணீயாந் வ்ரீஹேர் வா* இத்யாதிகளில் சொல்லப்பட்டதால் ஹ்ருதயரூபமான அல்ப தேசத்திலிருப்பும் அதற்கீடாக அல்ப பரிமாணமுடைமையும் பொருந்தாதே; சரீர ஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான ஸுக துக்காநுபவமும் ப்ரஸக்தமாகுமே யென்னில்; இவ்விரண்டு சங்கைகளுக்கும் பரிஹாரம் கேண்மின்; பரமபுருஷன் ஸ்வத: அபரிச்சிந்நனாயிருக்கச் செய்தேயும் உபாஸகர்களின் அநுக்ரஹத்தின் பொருட்டு உபாஸகர்களின் ஹ்ருதயத்தில் ஸந்நிஹிதனாயிருந்துகொண்டு அல்ப பரிமாணனாயிருப்பது ஔபாதிகமாகும். அநுஸந்தாநார்த்தமாக இங்ஙனே ஓதப்படுகின்றதத்தனை. சரீரத்தினுள் புகுந்திருக்குமளவால் கர்மபலபோகம் ப்ரஸக்தமாகாது; ஜீவன் புண்யபாபரூபங்களான கருமங்களைப் பண்ணி அவற்றின் பலனையநுபவிப்பதாகாகவே சரீரத்தில் புகுகின்றபடியால் அவனுக்கு அந்த சரீர ஸம்பந்தம் ஸுக

துக்கபோகத்தின் பொருட்டு ஆகின்றது. பரமபுருஷன் சரீரத்தினுள் புகுந்திருப்பது நியமநார்த்தமாகவும் ஸ்வேச்சையினுலாகவும். ஆகவே மேலே ப்ரஸங்கித்த இரண்டு சங்கைகளுக்கும் அவகாசமில்லை யென்றுணர்க. ... ... (12)

ஸர்வத்ரப்ரஸித்த்யதிகரணம் முற்றிற்று.

முதலத்யாயம் - இரண்டாவது பாதத்தில் இரண்டாமதிகரணம் = அத்த்ரதிகரணம். (13.)

முன்னதிகரணமாகிய ஸர்வத்ரப்ரஸித்த்யதிகரணத்தில் பரமபுருஷன் உபாஸகர்களின் சரீரத்தினுள்ளே யிருந்தாலும் கருமபலன்களை யநுபவித்தலென்பது அவனுக்குக் கிடையாதென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியானுல் கர்ம பல போக்தாவாகச் சொல்லப்பட்ட வ்யக்தி பரப்ரஹ்மமாக ஆவதற்கில்லை; ஜீவனுகவே யிருக்க வேண்டியதாகும் என்று சங்கை தோன்ற, அதைப் பரிஹரிக்க இவ்வதிகரணம் ப்ரவர்த்திக்கிறது.

<u>அத்தா சராசரக்ரஹணுத்</u> 1-2-9.

அத்தா—போக்தாவென்று ஓதப்பட்டவன், (ஸ:)—அந்த பரமபுருஷனே யாவன்; எதனுலென்னில்; சராசரக்ரஹணுத்—சேதநா சேதநாத்மகமான ஸகலப்ரபஞ்சமும் அந்த பரமபுருஷனுக்கு போஜ்யவஸ்துவாக ச்ருதியில் க்ரஹிக்கப்படுகையாலே. என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

கடவல்லியில் இரண்டாவது வல்லியில் *யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந:-ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம் க இத்தா வேத யத்ர ஸ:* என்கிற மந்த்ரம் ஓதப்பட்டுள்ளது. அதில் யச்சப்தத்தினுல் நிர்தேசிக்கப்பட்ட வொரு புருஷனுக்கு ப்ராஹ்மணவர்ணமும் க்ஷத்ரிய வர்ணமும் அன்னமாகிறதென்று சொல்லி ம்ருத்யு என்பவன் அந்த உணவுக்கு ஊறுகாயாகிறதாகவும் சொல்லிற்று. யாதொன்று மற்றவற்றை யுண்பதற்குக் கருவியாயிருந்து தானும் உண்ணப்பட்டு முடிகிறதோ அதனை ஊறுகாயென்பது உலகவழக்கு. ஒரு மாங்காயை யெடுத்துக் கொள்வோம்; இது தயிர்ச்சோற்றையுண்பதற்கு ஸாதனமாயிருந்து முடிவில் தானும் உண்ணப்படுவதாகவுள்ளதன்றே; இது தான் ஊறுகாயின் லக்ஷணம். ப்ரக்ருதத்தில், ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியர்களை யுண்பதில் ம்ருத்யு உபஸேசநம் [ஊறுகாய்] என்று சொல்லுகையாலே, ம்ருத்யுவானவன் இதரவஸ்துக்களை யுண்பதற்கு ஸாதனமாயிருந்து தானும் முடிவில் உண்ணப்படுவதாக விளங்குகிறது. ம்ருத்யுவானவன் உண்ணப்படுகிறுனென்றுல் இது ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறுனென்பதே அதன் பொருள் என்க. இதர வஸ்துக்களை யுண்பதற்கு ஸாதனமாயிருக்கை யென்றதும் ஸம்ஹார ஸாதநத்வமென்றதாகவே கொள்ளவேண்டும். ம்ருத்யுவுக்கு ஸகலசராசரப்ராணி ஸமுதாயத்தினுடையவும் ஸம்ஹாரத்தில் ஸாதனமாகையன்றி, ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய மாத்ர ஸம்ஹாரத்தில் ஸாதனமாகையில்லை. ஆகவே எந்த புருஷனுலே ஸம்ஹாரஸாதனமான ம்ருத்யுவைக்கொண்டு ஸகல சராசரமும் ஸம்ஹரிக்கபடுகிறதோ, அந்த ம்ருத்யுவும் ஸம்ஹரிக்கப்படுகி

ருணே, அந்த புருஷன் யாதொரு ப்ரகாரத்திலிராநின்ருனே, அந்த ப்ரகாரத்தை [அப்பெருமையை] யாரறிவார்? ஒருவருமிலர் என்பதாகப் பொருள் தேறிற்று.

இங்கு யச்சப்தத்தாலே நிர்தேசிக்கப்பட்ட புருஷனை *ருதம் பிபந்தௌ* என்கிற அடுத்த மந்த்ரத்தில் ப்ரஸ்தாவித்து, அவன் எளிதாக உபாஸிக்கக் கூடியவன் என்பது தெரிவதற்காக உபாஸகனை ஜீவனேடு கூட ஒரே ஹ்ருதய குஹையில் அவன் ஸந்நிஹிதனு யிருப்பதாகச்சொல்லி, உபாஸநத்திற்குப் பல னை ப்ராப்யவஸ்துப்ராப்திக்கு உபகரணமாக உபாஸகனை ர(ரீ)தியாகவும் அவனு டைய சரீரம் முதலானவற்றைத் தேர் முதலியனவாகவும் பரிகல்பநம்பண்ணி அப் படிப்பட்ட உபகரணத்தைக்கொண்டு ப்ராப்தவ்யமான வஸ்துவை உபதேசிக்கிற பிரகரணத்தில் *ஸோதவந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்[1] என்று முன் சொன்ன ரதம் முதலிய வுபகரணங்களை யுடையவன் விஷ்ணுவினுடைய பரமமான பதத்தை யடைகிருனென்று விஷ்ணுவை ப்ராப்யனுகச் சொல்லி யிருக்கையாலே *யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச* என்கிற மந்த்ரத்தில் யச்சப்தத்தால் நிர்தேசிக்கப் பட்ட ஸம்ஹாரகர்த்தா பரமபுருஷனே யென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம்:—*யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ ச* என்னும் மந்த்ரத்தில் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியாதி ஜாதீயர்களான ஸ்த்ரீபுமான்கள் பரஸ்பரம் போக்யபூதர்க ளென்று ஏற்படுகிறது. அதனுல் யச்சப்தத்தினுல் நிர்தேசிக்கப்படுகிற போக்தா ஜீவாத்மாவாகவே யிருக்கத் தக்கவனென்று தெரிகிறது; கருமத்தின் பலனை ஸ்த்ரீபோகம் முதலானவை ஜீவனுக்கே ஸம்பவிக்குமாதலால். *ம்ருத்யுர் யஸ்ய உபஸேசநம்* என்று சொல்லியிருப்பதானது—ம்ருத்யுவானவன் ஜீவாத்ம ஸ்வரூ பத்தைக் குறித்து பாதகனல்லன் என்றிவ்வளவு தெரிவிப்பதிலேயே நோக்குடை யது. ஆகவே ஜீவன்தான் அந்த மந்த்ரத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன்—என்று.

இதற்குமேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு - *ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம்* என் பதில் சொல்லப்பட்ட உபஸேசநத்வம் அபாதகத்வரூபம் என்று கொள்வதில் மிக வும் அஸ்வாரஸ்யமுள்ளதனுல், லோகப்ரஸித்திக்கிணங்க யாதொன்று மற்ற வற்றையுண்பதற்குக் கருவியாயிருந்து தானும் உண்ணப்பட்டு முடிகிறதோ அது தான் உபஸேசநம் என்று ஸ்வரஸமான பொருளே கொள்ள வேண்டுகையாலே கீழே விவரித்தபடி ம்ருத்யு ஸம்ஹாரஸாதனமாயும் ஸம்ஹரிக்கப்படுபவனுயு மிருக்கையே உபஸேசநமென்பதற்குப் பொருத்தமான பொருள்; போக்யத்வ மென்பது இங்குப் பொருளாக வழியில்லை. ஆகவே கருமபலன்களை யநுபவிப் பவனை ஜீவனுக்கு இங்கு ப்ரஸக்தியேயில்லை. ... ... (13.)

(13.) அத்த்ரதிகரணம் முற்றிற்று.

---

14. அந்தராதிகரணம்

முன்னதிகரணத்தில *க இந்தா வேத யத்ர ஸ:* என்பதனுலே ப்ரமாத்மா தெரிந்துகொள்ள முடியாதவனெனப்பட்டது. அப்படியானுல், தெரிந்துகொள்ளக் கூடியவனென்று சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவாக இருக்கமுடியாதே யென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்க இவ்வதிகரணம் தோன்றுகிறது.

ஸூ. அந்தர உபபத்தே: 1—2—13.

அந்தர.—கண்களினுள்ளே யிருப்பவன், (ஸ:)—அந்த பரமபுருஷனே; உபபத்தே:—அங்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அபயத்வம் அம்ருதத்வம் முதலானவை அப்பரமபுருஷனிடத்திலேயே பொருந்தக் கூடியவையாதலால், என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் உபகோஸலவித்யாப்ரகரணத்தில் *ய ஏஷோ க்ஷிணி புருஷோ த்ருச்யதே : ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாச, ஏததம்ருதம் ஏததபயம் ஏதத் ப்ரஹ்ம* என்று ஓதப்பட்டுள்ளது அங்கு *அக்ஷிணி புருஷோ த்ருச்யதே* என்பதனுல் கண்ணிலுள்ளவனுக ஒரு புருஷன் ஏற்படுகிருன். அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் *யச் சக்ஷுஷி திஷ்டந் சக்ஷுஷோந்தர:* என்ற வாக்யத்தினுல் கண்ணிலுள்ளவனுகவும் நியாமகனுகவும் ஓதப்பட்ட பரமபுருஷன் அந்த ய ஏஷ:* இத்யாதி வாக்கியத்தினுல் நினைப்பூட்டப் படுகிருன். ஆகவே அக்ஷிபுருஷன் பரமபுருஷனுகவே யிருக்கத்தக்கவன் என்றதாயிற்று. .... (14)

அந்தராதிகரணம் முற்றிற்று.

15. வைச்வாநராதிகரணம்.

ச்சாந்தோக்யத்தில் வைச்வாநரவித்யா ப்ரகரணத்தில் (5-11-1.) "கோ ந ஆத்மா? கிம் ப்ரஹ்ம?" என்று தொடங்கி "ஆத்மாநமேவ ஏநம் வைச்வாநரம் ஸம்ப்ரதி அத்யேஷி தமேவ நோ ப்ரூஹி" என்று வினவும், (5-18-1.) "யஸ்த்வேதமேவம் ப்ராதேசமாத்ரம் அபிவிமாநமாத்மாநம் வைச்வாநர முபாஸ்தே" என்று விடையும் காணப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் பரமாத்மாவையே வைச்வாநரசப்தத்திற்குப் பொருளாக நிர்ணயிக்க முடியுமா முடியாதா? என்று ஸந்தேஹம். இங்குப் பூர்வபக்ஷம்=வைச்வாநர சப்தத்திற்கு நான்கு பொருள்கள் காணப்படுகின்றன; அக்நி, மஹாபூதங்களில் மூன்ருவதான பூதம், தேவதாவிசேஷம், பரமாத்மா — ஆக இந் நான்கு பொருள்களில் வைச்வாநர சப்தப்ரயோகம் ஆங்காங்குக் காணப்படுகிறது. இந்த ப்ரகரணத்தில் பரமாத்ம பரமாகவே நிர்ணயம் செய்ய ஆவச்யகதை யில்லாமையாலே முடியாதென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக,

இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் இங்ஙனே யாகிறது.

ஸூ. வைச்வாநரஸ் ஸாதாரணசப்தவிசேஷாத். 1—2—25.

ஸாதாரணசப்தவிசேஷாத் வைச்வாநர: பரமாத்மா—ஸாதாரணமான வைச்வாநரசப்தத்தைப் பரமாத்மஅஸாதாரண தர்மங்களினுல் விசேஷித்திருப்பதனுல் இங்கு வைச்வாநரசப்த வாச்யன் பரமாத்மாவே யாகக்கடவன் என்று பொருள் தேறிற்றுயிற்று. தொடங்கும்போது *கோ ந ஆத்மா? என்று ஸகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவன் யாவனென்று ஜிஜ்ஞாஸையை வெளியிட்டு *யஸ் து ஏதமேவம் ப்ராதேசம் அபிவிமாநமாத்மாநம் வைச்வாநரமுபாஸ்தே ஸ

ஸர்வேஷுலோகேஷு ஸர்வேஷுபூதேஷு ஸர்வேஷு ஆத்மஸு அன்னமத்தி* என்று, வைச்வாநரோபாஸகனுக்குப் பரமபோக்யமான பரப்ரஹ்மத்தின் அநுபவம் பலனாக ஓதப்பட்டிருப்பது காண்கிறது. ஸகல லோகங்களிலும் ஸகல பூதங்களிலும் ஸகலாத்மாக்களிலும் இருப்பதான [யத் அந்நம்] பரம போக்யமான யாதொரு பரப்ரஹ்மமுண்டோ, [தத் அத்தி] அதை யனுபவிக்கிறான் என்று அந்த ச்ருதிக்குப் பொருள். அத்தி=அநுபவிக்கப்படுகிறது; போக்யமாகக் கொள்ளப்படுகிறது என்றவாறு. *ரஸோ வை ஸ:; ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி* என்று தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஓதப்பட்ட பரப்ரஹ்மாநுபவமே இங்கு ஓதப்பட்டதாகிறது. முமுக்ஷுக்களுக்கு ஹேயமான ப்ராக்ருதமான அந்நமன்று இங்கு அந்நமத்தி என்பதனால் விவக்ஷிதம்.

மேலும் *தத் யதா இஷீகதூலம் அக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத, ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே* என்று வைச்வாநராத்மோபாஸகனுக்கு ஸகல பாபங்களும் தொலைவது பலனாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளது; வைச்வாநராத்மாவுக்கு த்யுலோகம் முதலான த்ரைலோக்யத்தையும் சரீரமாகவுடைமையும் சொல்லப்பட்டுள்ளது; ஆக இத்தகைய அஸாதாரண தருமங்களினால் வைச்வாநராத்மா பரமாத்மாவே யென்று நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை. இந்த வைச்வாநரசப்தம் ஜாடராக்நிபரமென்று சங்கிப்பதற்கு ஸ்வல்பஹேது இருந்தாலும், *ஸ ஏஷோக்நிர் வைச்வாநரோ யத்புருஷ:* என்று நிருபாதிக புருஷசப்த வாச்யத்வம் இங்கு ஸ்பஷ்டமாக ஓதப்பட்டிருக்கையாலே இது ஜாடராக்நிக்கு அஸம்பாவிதம். த்ரைலோக்ய சரீரகத்வமும் அஸம்பாவித மென்பது புநருக்தம். ஜாடராக்நி விஷயகமாகத் தோன்றுகிற அக்நிசப்தமும் தச்சரீரக பரமாத்மபரமாகவே கொள்ளப்படவேணும்; ஏனென்னில், அதனிடத்தில் அஸம்பாவிதமான தருமங்கள் ஓதப்பட்டிருக்கையினாலே. *பகவாநிதி சப்தோயம் ததா புருஷ இத்யபி, நிருபாதீ ச வர்த்தேதே வாஸுதேவே ஸநாதநே* என்கிற ப்ரமாணமானது நிருபாதிகமான புருஷசப்தம் பரமாத்மாவுக்கு அஸாதாரணமென்று திடப்படுத்தியிருக்கையாலே *ஸ ஏஷோக்நிர் வைச்வாநரோ யத் புருஷ:* என்கிற ச்ருதிவாக்யம் ஜாடராக்நியை வ்யாவர்த்தித்தே தீரும். ஆக அக்நிசப்த ஸாமாநாதிகரண்யமானது வைச்வாநரத்துக்கு பரமாத்மத்வத்தை நிர்ணயிப்பதில் விரோதியாக ஆகமாட்டாது. தச்சரீரகத்வேந பரமாத்மோபாஸநம் இங்கு விதிவிஷயமென்று கொள்ளக்கடவது.

(விசேஷக்குறிப்பு.) இவ்வதிகரணத்தில் *ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமிநி:* என்கிற இருபத்தொன்பதாவது ஸூத்ரம் வேதாந்திகளால் விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. அக்நி வைச்வாநராதி சப்தங்களெல்லாம் தத்தச் சரீரகத்வேந பரமாத்மாவைத் தெரிவிப்பதாகக் கொள்ளுகிற ஒரு ப்ரகாரமிருக்கட்டும்; [ஸாக்ஷாதபி அவிரோதம் ஜைமிநிராசார்யோ மந்யதே.] அக்நிசப்தத்திற்கு (அக்ரம் நயதி) என்று வ்யுத்பத்தி கொண்டால் ஸாக்ஷாத்தாகவே பரமாத்மாவைச் சொல்லுமென்னத் தட்டில்லை. அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா பரமாத்மபர்யந்தத்வம் கொள்ளுவதிற்காட்டிலும் ஸாக்ஷாத்தாகவே கொள்ளக் கூடிய விடங்களில் இங்ஙனே கொள்ளலாமென்பதை ஸூத்ரகாரர் காட்டினாராயிற்று. சசீபதி: இத்யாதி

விசேஷண யோகமில்லாத இந்த்ரசப்தம் காணுமிடங்களில் "இதி-பரமைச்வர்யே" என்பதைக் கொண்டு பரமேச்வரனை பரமாத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்ளுவதில் அஸம்பாவிதத்வ மொன்று மில்லையன்றே. இங்ஙனே பலவுங்காண்க. (15)

வைச்வாநராதிகரணம் முற்றிற்று.

16. பூமாதிகரணம்.

ஸூ. பூமா ஸம்ப்ரஸாதாத் அத்யுபதேசாத். 1-3-7.

ச்சாந்தோக்யத்தில் ஓதப்படும் வாக்யமொன்று *யத்ர நாந்யத் பச்யதி நாந்யத் ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி ஸ பூமா; அத யத்ர அந்யத் பச்யதி அந்யத் ச்ருணோதி அந்யத் விஜாநாதி தத் அல்பம்* என்பதாக. (இதன் பொருளாவது) எந்த வஸ்து அநுபவிக்கப்படும்போது வேறு எந்தவஸ்துவையும் கண்கொண்டு காணமாட்டானோ, காதுகொண்டு கேட்கமாட்டானோ அறியவேமாட்டானோ அது பூமா; எந்த வஸ்து அநுபவிக்கப்படும்போது வேறு வஸ்து கண்ணுக்கும் காதுக்கும் அறிவுக்கும் விஷயமாகுமோ, அது அல்பம்-என்பதாம். இங்கு (பூமா) என்பது இமநிச்ப்ரத்யயாந்தமான சப்தமாதலால் 'பஹோர்பாவ:-பூமா' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் பஹுத்வமென்று பொருள் பெற்றதாகிறது. எனவே தர்மபரமான சப்தமிது என்று தேறிற்றுகிறது. ஆனாலும் மேலே *யத்ர அந்யத் பச்யதி ..தத் அல்பம்* என்றிருப்பதனாலே அல்ப சப்தம் தர்மிபரமேயொழிய தர்மபரமல்லாமையாலே அதற்கு ப்ரதியோகியான (பூமா) என்பதும் தர்மிபரமாகவே கொள்ளத்தக்கதாகும். பெருமை என்று பொருளன்றிக்கே பெரிது என்று பொருள் தேறிற்றுகிறது. இந்த ப்ரகரணத்தில் *தரதி சோகமாத்மவித்* என்று தொடங்கி பூமவிஜ்ஞானத்தை யுபதேசித்து *ஆத்மைவ இதம் ஸர்வம்* என்று ஆத்மாவையிட்டே உபஸம்ஹரித்திருக்கையாலே (பூமா வென்று) மஹத்தாகச் சொல்லப்படுகிறவஸ்து ஆத்மாவென்று தேறுகிறது. இப்படி பூம குணவிசிஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிற ஆத்மா ப்ரத்யகாத்மாவா? பரமாத்மாவா? என்று ஸம்சயமுண்டாமளவில், ப்ரத்யகாத்மா வென்று பூர்வபக்ஷ முண்டாகிறது. ஏனென்னில்; *ச்ருதம் ஹ்யேவ மே பகவத்த்ருசேப்யஸ் தரதி சோகமாத்மவித்* என்று ஆத்ம ஜிஜ்ஞாஸையினால் வந்து பணிந்த நாரத மஹர்ஷியின் பொருட்டு நாமம் முதல் ப்ராணமளவும் உபாஸ்யங்களாக ஸநத்குமாரரால் உபதேசிக்கப்பட்டவிடத்து *அஸ்தி பகவோ! நாம்நோ பூய:? அஸ்தி பகவோ வாசோ பூய? [நாமத்துக்கு மேற்பட்டதுள்ளதா? வாக்குக்கு மேற்பட்டதுள்ளதா]? இத்யாதிகளான வினாக்கள் செல்வதையும், *வாக் வாவ நாம்நோ பூயஸீ; மநோ வாவ வாசோபூய:* [நாமத்திற்காட்டிலும் வாக்கு மேம்பட்டது; வாக்கைக் காட்டிலும் மநஸ்ஸு மேம்பட்டது] இத்யாதிகளான விடைகள் செல்வதையும் காணாநின்றோம். இங்ஙனே காண்பது ப்ராணனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவரையிலுமே. ப்ராணனைச் சொல்லியான பிறகோவென்னில் வினாவுமில்லை, விடையுமில்லை. ஆகவே இந்த ஆத்மோபதேசமானது ப்ராணபர்யந்தமே யென்று தெரிகிறது. ஆகவே இங்கு ப்ராண சப்தநிர்திஷ்டன் ப்ராணஸஹசாரியான ப்ரத்யகாத்மாவேயொழிய

வாயுவிசேஷமாத்திரமன்று. மேலும் *ப்ராணோ ஹ பிதா ப்ராணோ ஹ மாதா* இத்யாதி வாக்யங்களும் ப்ராணனை சேதந வஸ்துவாகத் தெரிவிக்கின்றன. 'பூமா' என்று பெரிதாகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்து இந்த ப்ராணனே யாகும். ஆக ப்ரத்யகாத்மாவே இங்கு பூமசப்த நிர்திஷ்டனாகக் கடவன்—என்று பூர்வபக்ஷம்;

இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு;--[ஸம்ப்ரஸாதாத் அத்யுபதேசாத்] பூமா என்று அநல்பனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவேயாவன்; (ஏனென்றால்;) ஸம்ப்ரஸாதாத்—ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும், அதி—அதிகமாக (அர்த்தாந்தரமாக), உபதேசாத்—தெரிவிக்கப்படுகையாலே என்று ஸூத்ரத்திற்குப் பொருள் காண்க. ச்சாந்தோக்யத்தில் (8-12-2.) * ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோ ஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே* என்கிறவிடத்தில் ஜீவாத்மவாசகமாக ஸம்ப்ரஸாத சப்தமிருப்பதனால் உபநிஷத்ப்ரஸித்தி கொண்டு இங்ஙனே பொருளுரைக்கப்பட்டது. இது நிற்க. ச்சாந்தோக்யத்தில் (7-15-1) *ப்ராணோ வா ஆசாயா பூயாந்* என்று ப்ரத்யகாத்மாவை ஆசையினும் அதிகனாகச் சொல்லி மேலே ப்ராணோ ஹ்யேவைதாநி ஸர்வாணி பவதி ஸ வா ஏஷ ஏவம் பச்யந் ஏவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநந் அதிவாதீ பவதி, தஞ்சேத்......நாபஹ்நுவீத* என்று பதினைந்தாவது கண்டம் தலைக்கட்டப்பட்டது. இங்கு *அதிவாதீ பவதி* என்றதற்குப்பொருள்யாதெனில்; தான் உபாஸிக்கும் வஸ்துவை உத்க்ருஷ்டமாகச் சொல்லுகிறானென்பதாம். இது உபாஸ்யதேவதையின் அதிசயத்தில் பர்யவஸிப்பதாம்; அதாவது, தன்னாலே உபாஸிக்கப்படும் வஸ்து ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானது என்று சொல்லுபவன் என்றது அந்த உபாஸ்ய வஸ்து ஈச்வரத்வமையில் உத்க்ருஷ்டமானது என்று தெரிவித்தவாறும். இவ்விடத்தில் (7-16-1) *ஏஷ து வா அதிவததி யஸ் ஸத்யேந அதிவததி* என்றவாக்கியம் உற்று நோக்கத் தக்கது. இதில் (து) என்பது இருப்பதனாலே இதரவ்யாவர்த்தகமான அந்த துகாரம் வேறொரு அதிவாதியிருப்பதாகக் காட்டிக்கொடுத்து, 'யஸ் ஸத்யேநாதி வததி யென்று ஸத்யசப்தவாச்யமான பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு மேலும் அதிசயிதமான அதிவாதித்வத்தைச்சொல்லி, அவனுடைய அதிவாதித்வத்திற்கு அடியானதும் ஸத்யசப்தவாச்யமானதும் ப்ரத்யகாத்மாவிற்காட்டிலும் வேறுபட்டதுமான பரப்ரஹ்மத்தை * ஸத்யம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் * [ஸத்யசப்தவாச்யமான ப்ரஹ்மமே உபாஸிக்கத்தக்கது] என்று ஸநத்குமாரர் உபதேசித்துத் தலைக்கட்டியிருக்கின்றார். இங்கு முந்தின பர்யாயங்களில் சொல்லப்படாத அதிவாதித்வம் சொல்லப் பட்டிருக்கையாலே, உபக்ராந்தமான ஆத்மோபதேசம் ப்ராணசப்த வாச்யமான ப்ரத்யகாத்மாவில் தலைக்கட்டிற்றென்று 'ப்ராணத்திற்காட்டிலும் மேம்பட்டது உள்ளதா?' என்று நாரதர் கேளாதிருக்கவும் ஸநத்குமாரர் தாமாகவே அதிலும் மேம்பட்ட பரமாத்மாவை உபதேசிக்கிறார்—*ஏஷ து வா அதிவததி யஸ் ஸத்யேநாதிவததி யென்று. *ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம* இத்யாதிகளில் ஸத்ய சப்தவாச்யத்வம் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரஸித்தம். 'ஸதைக ரூபத்வேந நிர்விகாரத்வாத் ஸத்யத்வம்' என்று வேதாந்திகளின் கோஷ்டிகளில் ப்ரஸித்தமானதே. ஆக பூமசப்தவாச்யன் ப்ரத்யகாத்மாவல்லன், பரமாத்மாவே யென்று ஸித்தாந்திதமாயிற்று. ... ... (16)

பூமாதிகரணம் முற்றிற்று.

17. தஹராதிகரணம்

— முதலத்யாயம் – மூன்ருவது பாதத்திலுள்ளது —

ச்சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் *அத யதிதமஸ்மிந் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம் வேச்ம தஹரோஸ்மிந்நந்தரஆகாச: தஸமிந் யதந்தஸ் தத் அந்வேஷ்டவ்யம்* இத்யாதி வாக்யத்தாலே ஓதப்பட்டிருப்பது தஹரவித்யை. இந்த வித்யாப்ரகரணத்தில் மேலே *ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோகோ விஜிகத்ஸ. அபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:* என்று குணஷ்டகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது பரப்ரஹ்மத்திற்கே ஏற்குமாதலால் தஹர சப்த வாச்யமான வஸ்து பரப்ரஹ்மமேயல்லது வேறன்று என்று இவ்வதிகரணத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறது.

"தஹரோஸ்மிந்நந்தர ஆகாச:" என்றோதப்பட்ட தஹராகாசம் பரமாத்மாவாக இருக்கமுடியாது. ஏனென்றால், இங்கு *தஸ்மிந் யத் அந்தஸ் ததந்வேஷ்டவ்யம்* என்றுள்ளது. அந்வேஷ்டவ்ய மென்பதற்கு – தேடத்தகுந்ததென்று பொருள். தியானிக்கத்தகுந்ததென்று பரமதாத்பர்யம். 'அந்த பரமபுருஷன் தியானிக்கத்தகுந்தவன்' என்றிருந்தால் ஒக்கும்; அப்படியில்லை; 'அதற்குள்ளே யிருப்பது தியானிக்கத்தகுந்தது' என்றுள்ளதனுல் பரமபுருஷபரத்வம் இங்குச் சொல்ல வொண்ணுது; ஆகாச சப்தத்திற்கு பூதாகாசத்தில் ப்ரஸித்தி அதிகமாக இருப்பதால் இங்கே தஹராகாசமாக ஓதப்பட்டிருக்கும்வஸ்து பூதாகாசமேயாகும்– என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக, ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—

ஸூ, தஹர: உத்தரேப்ய: 1-3-13.

ப்ரக்ருத ஸ்தலத்தில் மேலேயுள்ள வாக்யத்தில் ஓதப்பட்ட தருமங்களினுல் [அந்த தருமங்கள் பொருந்தவேண்டியதற்காக] தஹராகாச சப்தத்தினுல் பரமபுருஷனே சொல்லப்படுகிருனென்று நிஷ்கர்ஷிப்பதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள் எளிதாக அறியத்தக்கது. * தஹரோஸ்மிந்நந்தர ஆகாச: * என்று தஹராகாசத்தை ப்ரஸ்தாவித்து * தஸ்மிந் யத் அந்த: * என்று அதனுள்ளே யிருப்பதாக வொன்றையும் ப்ரஸ்தாவித்து "தத் அந்வேஷ்டவ்யம்" என்று தச்சப்தத்தாலே – ப்ரஸ்துதமான தஹராகாசமென்ன, அதனுள்ளே யிருக்கிற வஸ்துவென்ன ஆக இரண்டையும் எடுத்து இரண்டையும் உபாஸிக்கும்படி சொல்லிவிட்டு 'அதனுள்ளே யிருப்பது எது?' என்று கேட்டுக்கொண்டு "அஸ்மிந் காமாஸ் ஸமாஹிதா:; ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா..........ஸத்யகாமஸ் ஸத்ய ஸங்கல்ப:" என்று ஓதப்பட்டிருப்பது ப்ரஸித்தம். இதனுல் நாம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்துகொள்வதென்னவென்றால், முன்னே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட தஹராகாசம் பரமாத்மாவென்றும், அதனுள்ளே யிருக்கும் வஸ்து அபஹத பாப்மத்வம் முதலிய எண்குணமென்றும், அந்த தஹராகாசமே *ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா* என்று அஷ்டகுண யுக்தமாக ஓதப்பட்டதென்றும் தெரிந்துகொண்டோம். ஆகாச சப்தமிருப்பதால் பூதாகாச ப்ரதீதிதானே யுண்டாகுமென்கிற வாதமும் அயுக்தம். *ஆகாசோஹ வை நாமரூபயோர் நிர்வஹிதா* இத்யாதிகளில் ஆகாச சப்தம் பரமபுருஷ

னிடத்திலும் ப்ரஸித்தமா யிருப்பது காணலாம். ஆக, தஹராகாச சப்த நிர்திஷ்டன் பரமபுருஷனே யென்றதாயிற்று. கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில் *வந்தேய ஸுந்தரபுஜம் புஜகேந்த்ரபோகஸக்தம் மஹாவநகிரி ப்ரணயப்ரவீணம், யம் தம் விதுர் தஹரமஷ்டகுணோபஜுஷ்டமாகாசம் ஔபநிஷதீஷு ஸரஸ்வதீஷு.* என்கிற சுலோகத்தில் இவ்வதிகரணார்த்த ஸாரத்தை அமைத்திருப்பது உணரத்தக்கது. ... ... (17)

18. ப்ரமிதாதிகரணம்.

இதுவும் முதலத்யாயம் மூன்றுவது பாதத்திலுள்ளது.

அங்குஷ்ட மாத்ர: புருஷோ மத்ய ஆத்மநி திஷ்டதி, ஈசாநோ பூத பவ்யஸ்ய ந ததோ விஜுகுப்ஸதே. என்று கடவல்லியில் ஓதப்படுகிறது. கட்டைவிரலளவான புருஷன் ஆத்மமத்யத்திலிருக்கிருனென்றும். அவன் பூதபவ்யங்களுக்கு ஈச்வரனென்றும் இதில் சொல்லிற்று. இந்த புருஷன் யாவன்? ஜீவபுருஷனுகவுமிருக்கமுடியாது, பரமபுருஷனுகவுமிருக்க முடியாது. ஏனென்னில்; ச்வேதாச்வதரோப நிஷத்தில் *வாலாக்ர சதபாகஸ்ய சததா கல்பிதஸ்ய ச, பாகோ ஜீவஸ் ஸ விஜ்ஞேய:* என்று அத்யந்தம் அணுபரிமாணனுகச் சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மாவுக்கு அங்குஷ்ட பரிமாணத்வம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. விபுவான பரமபுருஷனுக்கும் அங்குஷ்டமாத்ரத்வம் ஸம்பவிக்க விரகில்லை. ஆனுல், ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்தில் *ப்ராணுதிபஸ் ஸஞ்சரதி ஸ்வகர்மபி:, அங்குஷ்டமாத்ரோ ரவிதுல்யரூப:* என்று கர்மபரவசனுன ஜீவனுக்கு அங்குஷ்டமாத்ரத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கக் காண்கிறதேயென்று ஒருவாதம் எழும். கீழே உதாஹரித்த *வாலாக்ரசதபாகஸ்ய* இத்யாதியான [ச்வேதாச்வதரத்திலேயேயுள்ள] ப்ரமாணத்திற்கு விருத்தமானவிது எங்ஙனே சேருமென்று கேட்க நேரும். ஹ்ருதயத்தினுள்ளே யிருப்பதாகச் சொன்னபடியாலே ஹ்ருதயோபாதிகமாக நிர்வஹித்துவிடலாமென்னில், இந்த நிர்வாஹம் பரமபுருஷனிடத்திலுமொக்கும். உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாக உபாஸகஹ்ருதயத்திலிருப்பதனுல் ஹ்ருதயம் அங்குஷ்டபரிமாணகமென்று கொண்டு ததுபாதிகமாகச் சொல்லலாமென்றபடி. ஏவஞ்ச, அங்குஷ்டமாத்ரத்வம் ஜீவாத்மபரமாத்மாக்களிருவர்க்கும் பொதுவென்று தேறும். பரமாத்மாவே இங்கு விவக்ஷிதனென்று எதுகொண்டு நிர்ணயிப்பதென்னில்; *ஈசாநோ பூதபவ்யஸ்ய* என்று சொல்லப்பட்ட ஸர்வேச்வரத்வம் அஸங்குசிதமாகப் பரமபுருஷனிடத்தில்தான் ஸம்பவிக்கும்; *ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந்* இத்யாதியான அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் *ய: ப்ருதிவீம் அந்தரோ யமயதி* இத்யாதியாலே சொல்லப்பட்ட ஸர்வ நியாமகத்வம் ஜீவனுக்கு ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதமன்றோ. ஆக அங்குஷ்டமாத்ரப்ரமிதனுன புருஷன் பரமபுருஷனே யென்று ஸித்தாந்திதமாயிற்று. அது ஸூத்ரத்தினுல் விவரிக்கப் படுகிறது—

ஸூ. சப்தாதேவ ப்ரமித:—1-3-23.

ப்ரமித:— அங்குஷ்ட பரிமிதனுகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவே* யாவன்; (ஏனென்னில்;) சப்தாத் ஏவ- *ஈசாநோ பூதபவ்யஸ்ய* என்றுள்ள சப்தத்தினுலேயே. என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். பரமபுருஷனுக்கு அங்குஷ்டமாத்ரத்வம் எப்படி ஸம்பவிக்குமென்ன அடுத்த ஸூத்ரம் அந்த சங்கையைப்

பரிஹரிக்கிறது. ஸூ. ஹ்ருத்யபேக்ஷயா து மநுஷ்யாதிகாரத்வாத். (1-3-24.) இதன் பொருள் கீழே விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதில் மநுஷ்யாதிகாரத்வாத் என்று எதற்காகச் சொல்லப்பட்ட தென்னில்; அங்குஷ்ட சூந்யங்களான குதிரை பாம்பு முதலான ஜந்துக்கள் விஷயத்தில் அங்குஷ்ட ப்ரமிதத்வம் சொல்லமுடியாதே யென்று சோத்யமுண்டாக, [மநுஷ்யாதிகாரத்வாத்] உபாஸநார்த்தமாக உபாஸக ஹ்ருதயத்தில் இருப்பதனுல்தானே அங்குஷ்டப்ரமிதத்வம் உபபாதிக்கப்பட்டது; அந்த உபாஸனத்திற்கு அதிகாரிகள் மநுஷ்யர்கள்; அவர்களுக்கு அங்குஷ்ட சாலித்வம் நிர்விவாதம்-என்று தெரிவிப்பது ஸூத்ரகாராபிமதம்.

இங்கு விஷய வாக்யத்தில் ஈசாந: என்றுள்ளது; *சம்புரீச: பசுபதி: சிவச் சூலீ மஹேச்வர:, ஈச்வரச் சர்வ ஈசாந:* இத்யாதி கோசங்களினுல் ஈசாந சப்தம் பசுபதியென்கிற தேவதாவிசேஷத்தில் ரூடமென்று அறிகிருேம். ஆக, *அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷ:* என்னப்பட்ட புருஷன் நாராயணனல்லன், பசுபதி யென்பவனே-என்ருெருவாதம் கிளரும். இங்கு தத்துவமுணர்த்துகிருேம்; ஈசாந: என்று மட்டும் இங்கில்லே; "பூதபவ்யஸ்ய ஈசாந:" என்றுள்ளது. அதனுல் ஸர்வேச் வரத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. மேலே காட்டின கோசத்தில் ஈசாநபதம் போல் ஈச்வரபதமும் சம்புவினிடத்தில் ரூடமென்று தெரியவருகின்றது. அதுகொண்டு ஸர்வேச்வர: எனவருமிடங்களில் பசுபதியை அர்த்தமாகக் கொள்வதில்லேயன்ருே. மேலும் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் ஈசாந: என்கிறவிது விஷ்ணு நாமங்களில் ஒன்ருகவும் ஓதப்பட்டுள்ளது. ப்ரக்ருத விஷயவாக்யத்தில் "பூதபவ்யஸ்ய ஈசாந:" என்று ஸபஷ்டமாக விருப்பதால் ஸர்வேச்வரனுன நாராயணனே ச்ருதிவிவக்ஷித னென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். .... (18)

19. தேவதாதிகரணம்.

(இதுவும் முதலத்யாயம் மூன்ருவது பாதத்திலுள்ளது.)

கீழே *ஹ்ருத்ய பேக்ஷயா து மநுஷ்யாதிகாரத்வாத்* என்கிற ஸூத்ரத்தில் பரமபுருஷனே உபாஸிப்பதில் மநுஷ்யர்களுக்குமட்டுமே அதிகாரமுள்ள தாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதன்மேல் அது தேவர்களுக்குமுண்டென்கைக்காக இவ்வதிகரணம் தோன்றுகிறது.

ஸூ. <u>ததுபர்யபி பாதராயணஸ் ஸம்பவாத்.</u> 1-1-25. தத் :-அந்த பரமாத்மோ பாஸநமானது, உபரி அபி-மநுஷ்யர்களிற் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களான தேவர். களிடத்திலும் ஸம்பவிக்கக் குறையில்லே; ஏனெனில்; ஸம்பவாத் – எவன் அர்த் தியோ, எவன் ஸமர்த்தனே அவன் அதிகாரி. என்பது நியதமாதலால் தேவதைக ளுக்கு உபாஸநத்தில். அர்த்தித்வமும் ஸாமர்த்தியமும் ஸம்பவிக்குமதாகையாலே இதி பாதராயணே மந்யதே என்று ஸூத்திரத்தின் பொருள் அறியத்தக்கது.

ஒரு காரியத்தில் ஒருவர் அதிகாரியாக வேணுமானுல் இரண்டு வேண்டும். இது நமக்கு வேணுமென்கிற அபேக்ஷை முதலது; அதற்குரிய ஆற்றல் இரண்டாவது. இவையே அர்த்தித்வ ஸாமர்த்தியங்களெனப்படும். இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கும் ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்ரயமுண்டாகி வருந்துவதையும், அதற் குப் பரிஹாரம் தேடுவதையும் ச்ருதீதிஹாஸ புராணங்களில் காணு நின்ருேம்.

ஆகையாலே அவர்களுக்கும் உபாஸனத்தில் அதிகாரமுண்டென்று கொள்ளக் குறையில்லை. என்பது இவ்வதிகரணத்தின் ப்ரமேயம்.

இங்குத் தோன்றும் பூர்வபக்ஷப்ரகாரம் என்னவென்றால்; தேவர்களுக்கு அர்த்தித்வமும் ஸாமர்த்தியமும் உண்டென்று கொள்ளவேணுமானால் அவர்களுக்கு தேஹமுண்டென்று முக்கியமாகச் சொல்லியாகவேண்டும். விவேகம் விமோகம் முதலான ஸாதநஸப்தகத்தாலே அநுக்ருஹீதமான பரபாற்றமோபாஸனம் அனுஷ்டிக்கப் படவேண்டில் சரீரமில்லாமல் அது ஸாத்யமன்று. அவர்களுக்கு சரீரமுண்டென்று ஸாதிப்பதற்கு ஒரு ப்ரமாணமும் காணோம், ஆகவே அவர்களுக்கு அர்த்தித்வமும் ஸாமர்த்தியமும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று. இந்த பூர்வபக்ஷத்தைத் தள்ளுகிறது இந்த *தது பர்யபீத்யாதி ஸூத்ரம். * பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே * இத்யாதி ச்ருதி வாக்கியங்களினால் அபரிமிதஜ்ஞாந சக்தியுக்தனாக ஓதப்பட்டுள்ள பரம புருஷனிடத்தில் அவர்களுக்கு அர்த்தித்வம் ஸம்பவிக்கக் குறையில்லை ஸாமர்த்தியத்திற்கும் குறையில்லை; படுதரமான தேஹேந்த்ரியாதிகள் தேவர்களுக்கு உண்டென்பதைப் பல சாஸ்த்ரங்களினால் நாம் அறியா நின்றோம்! உபநிஷத்துக்களில் ஸ்ருஷ்டிப்ரகரணங்களிலும் உபாஸன ப்ரகரணங்களிலும் இது ஸ்பஷ்டமாகவே காணப்படா நின்றது. ஸ்ருஷ்டி வாக்யங்களெல்லாவற்றிலும் தேவதிர்யங்மநுஷ்ய ஸ்தாவரரூபேண நான்கு வகைப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி செய்யப்படுவதாக ஓதப்பட்டிரா நின்றது. தேவாதி பேதமானது தத்தத் கர்மாநுகுணமாக ப்ரஹ்மலோகம் முதலான பதினான்கு லோகங்களில் நேரும் பலன்களை அநுபவிப்பதற்கு யோக்யமான தேஹேந்த்ரியாதி ஸம்பந்தத்தைப் பொறுத்ததாகவுள்ளது. ஆத்மாக்கள் இயற்கையாகவே தேவாதிகளாக வுள்ளனவல்ல. சரீர பேதத்தால் தான் தேவ மநுஷ்யாதி வ்யபதேசம் விளைகிறது. வேதங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் பல பல தேவர்களைப்பற்றின பல்வேறு கதைகளைக் கண்டும் கேட்டும் வருகின்றோம். * வஜ்ரஹஸ்த: புரந்தர: * என்றும் * தேநேந்த்ரோ வஜ்ரமுதயச்சத் * என்றும் * தௌ ஹ த்வாத்ரிம்சதம் வர்ஷாணி ப்ரஹ்மசர்யமூஷது:, தௌ ஹ ப்ரஜாபதிருவாச * இத்யாதி பரச்சத பரஸ்ஸஹஸ்ர வாக்யங்களினால் தேவர்களுக்கு சரீரமுடைமையையும் இந்த்ரியாதிபாடவமுடைமையையும் அறிகின்றோம்.

அன்றியும், இந்திரன் வாயு அர்யமா ப்ரஜாபதி முதலான பலபல தேவதைகளை யுத்தேசித்துக் காம்யேஷ்டிகளின் விதிகளும் அந்த இஷ்டிகளால் பல ப்ராப்தியும் கருமகாண்டங்களில் நிரம்ப ஓதப்பட்டிருப்பதால் அவர்களுக்கு சரீரமில்லையாகில் இதெல்லாம் பொய்யுரையாக ஆகவேண்டிவருமாதலால் தேவர்களுக்கு சரீரமில்லையென்று ஸாதிக்கவே முடியாது. பிரமன் இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் மற்றுமுள்ளார்க்கும் தேஹேந்த்ரியாதிகளும் ஸ்வபாவ பேதங்களும் ஸ்தான விசேஷங்களும் போக விசேஷங்களும் க்ருத்ய விசேஷங்களும் ஸ்பஷ்டமாக ஓதப்பட்டிருக்கையாலே அவர்களுக்கு சரீரஸம்பந்தம் நிர்விவாதமாக வுண்டென்று கொள்ளக் குறையில்லையாதலால அர்த்தித்வமும ஸாமர்த்தியமும் மநுஷ்யர்களுக்குப்போல தேவர்களுக்கு முண்டென்னத் தட்டில்லை. ஆக உபாஸநாதிகாரம் மநுஷ்யர்களுக்குமட்டுமன்று தேவர்களுக்குமுண்டென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகரணமெழுபத்தாறு

(226—தொடர்ச்சி)

20. அபசூத்ராதிகரணம்.

இதுவும் முதலத்யாயம் மூன்றாவது பாதத்திலுள்ளது. இதன்கீழ் தேவதாதிகரண ப்ரமேயம் நிரூபிக்கப்பட்டது. (ஒரு திருத்தம்;—தேவதாதிகரணத்தின் முதல் ஸூத்ரம் *தத் உபர்யபி பாதராயணஸ் ஸம்பவாத்* என்பது. இதற்கு அத்யாய பாத ஸூத்ர ஸங்கியை 1—3—25 என்பதே. ஆனால் (பக்கம் 47ல்) 1—1—25 என்று விழுந்திருப்பது அச்சுப்பிழை; திருத்திக்கொள்க.) ... ... பரமபுருஷனையுபாஸிப்பதில் மநுஷ்யர்களுக்குப்போலே தேவர்களுக்கும் அதிகாரமுண்டா? என்கிற விசாரத்தில் அது உண்டென்று தேவதாதிகரணத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஒரு காரியத்தில் ஒருவர் அதிகாரியாகவேணுமானால் இது நமக்கு வேணுமென்கிற அபேக்ஷையும் அதற்குரிய ஆற்றலுமாகிற இரண்டு வேண்டும். இவையே அர்த்தித்வ ஸாமர்த்தியங்களெனப்படுவன. இது மநுஷ்யர்களுக்குப்போல தேவர்களுக்குமுண்டாதலால் அவர்களுக்கும் பரம புருஷனையுபாஸிப்பதில் அதிகாரம் தடையற்றதென்று அவ்வதிகரணத்தில் நிரூபிக்கப் பட்டது. அந்த அர்த்தித்வ ஸாமர்த்தியங்கள் சூத்ரனுக்கும் ஸம்பவிக்கக் குறையில்லாமையாலே ப்ரஹ்மவித்யையில் அவனுக்கும் அதிகாரமுண்டோவென்கிற சங்கையில் இல்லையென்று ஸ்தாபிப்பதற்காக இவ்வதிகரணம் ப்ரவ்ருத்தமாகிறது. ஏழு ஸூத்ரங்கள் கொண்டது இவ்வதிகரணம். அதில் முதல் ஸூத்ரம்

ஸூ. சுகஸ்ய ததநாதரச்ரவணாத் ததாத்ரவணாத் ஸூச்யதே ஹி 1-3-33.

சூத்ரனுக்கு வேதத்தில் அதிகாரமில்லையென்பது ஸித்தம். அன்றியும், யஜுர்வேதத்தில் ஏழாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நம் முதலநுவாகத்தில் ***தஸ்மாத் சூத்ரோ யஜ்ஞே அநவக்லப்த:*** என்று சூத்ரனுக்கு யஜ்ஞாதிகாரமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாகவே மறுக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இப்படியிருக்க சூத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமுண்டா இல்லையா என்கிற விசாரத்திற்கு ப்ரஸக்தியே கிடையாதேயென்று நினைக்கக்கூடும். கேண்மின்; அக்நிவித்யாஸாத்யங்களான கருமங்களில் சூத்ரனுக்கு அதிகாரமில்லையாகிலும் பரப்ரஹ்மோபாஸனமென்பது மனோவ்ருத்தி மாத்திரமேயாதலால் அதில் அதிகாரம் கூடாமையில்லை. உபாஸனத்திற்கு சாஸ்த்ரோக்தங்களான கருமங்கள் அபேக்ஷித மென்பதை ஒப்புக்கொள்வோம். அந்தந்த வர்ணாச்ரமங்களுக்கு ஏற்ற கருமங்களே அபேக்ஷிதமாதலால் சூத்ரனுக்குத் தன் வருணத்திற்கேற்றவாறு முந்தின வருணத்தவர் களுக்குச் செய்யும் சுச்ரூஷையே கருமமாதலால் அந்த கர்மானுஷ்டானத்திற்குக் குறை யில்லையே. இவனுக்கு வேதாத்யயனமும் வேதாந்தச்ரவணமும் இல்லையாகிலும் இதிஹாஸ புராண ச்ரவணம் குறையற்றதேயன்றோ. *ச்ராவயேச் சதுரோ வர்ணாந் க்ருத்வா ப்ராஹ்மணமக்ரத:* என்று ப்ரமாணமுமுள்ளது. சூத்ரர்களான விதுராதிகள் ப்ரஹ்ம நிஷ்டர்களென்பதை இதிஹாஸபுராணங்களில் காணுகின்றோம். இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட ச்சாந்தோக்யத்தில் ஸம்வர்க்கவித்யையில் சூத்ரனுக்கு [ஜாநச்ருதிக்கு] ப்ரஹ்ம வித்யையில் அதிகாரம் காணப்படுகிறது. (எங்ஙனேயென்னில்;) சுச்ரூஷுவாக வந்த

ஜாநச்ருதியை ஆசார்யரான ரைக்வர் சூத்ர! என்று விளித்து அவனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசித்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது—***ஆஜஹாரேமாச் சூத்ர! அநேநைவ முகேந ஆலாபயிஷ்யதா:*** என்கிற ரைக்வவாக்யத்தில் ஜாநச்ருதியென்பவன் சூத்ரனாக விளிக்கப் பட்டு அவனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யோபதேசம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே சூத்ர னுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யாதிகாரமுண்டென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக, அங்ஙனம் இல்லை யென்று மறுக்கப்படுகிறது இவ்வதிகரணத்தில்.

சூத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யாதிகாரம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஏன்? யோக்யதைக் குறுப்பான அர்த்தித்வ ஸாமர்த்தியங்களிரண்டனுள் ஸாமர்த்தியமென்பது கிடையாதாத லால், அர்த்தித்வமிருக்கலாம்; அதனால் பயனில்லை. ஸாமர்த்யமில்லாத அர்த்தித்வம் நிஷ்பலம். வேதாத்யயனத்தில் அதிகாரமில்லையென்றபோதே இது ஸித்தம். இதிஹாஸ புராண ச்ரவணயோக்யதை யுண்டேயென்னில்; அதனால் பாபக்ஷயம் முதலான பலன் ஸித்திக்குமேயல்லது உபாஸனம் ஸித்திக்கமாட்டாதென்பது உறுதி. ஸம்வர்க்க வித்யையில் சுச்ரூஷுவாக வந்த ஜாநச்ருதியை ஆசார்யரான ரைக்வர் சூத்ர! என்று விளித்து ப்ரஹ்மவித்யோபதேசம் பண்ணினரென்பது பற்றிய தத்துவம் கேளீர்; ***சுகஸ்ய ததநாதரச்ரவணாத்*** இத்யாதியான ப்ரக்ருத (ப்ரதம) ஸூத்ரத்தில் அந்த தத்துவமே விளக்கப்பட்டுள்ளது இவ்விடத்தில் சூத்ர! என்கிற ஸம்போதனமானது சோகமடைந் திருப்பவனே! என்னும் பொருளுடையதேயல்லது சூத்ரஜாதீயனே! என்னும் பொரு ளுடையதன்று—என்பது ஸூத்ரத்தின் தேர்ந்த பொருள். ஜாநச்ருதியின் இதிஹாஸ முணர்ந்தால் இது விசதமாகும்.

அந்த இதிஹாஸம் வருமாறு;—க்ஷத்ரியனான ஜாநச்ருதியென்பவன் அன்னதானங் களும் த்ரவ்யதானங்களும் விசேஷமாகச் செய்துகொண்டு பரமதார்மிகனாயிருந்துவந்தான். ஆனால் அவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் மட்டுமில்லாமலிருந்தது. அவன் செய்த பல தருமங் களினால் மிக மகிழ்ச்சியடைந்த மஹாத்மாக்களிருவர் அந்த ஜாநச்ருதிக்கு ப்ரஹ்மஜ் ஞானத்தில் ருசியையுண்டாக்குவதற்காக இரண்டு ஹம்ஸங்களின் வடிவெடுத்து இரவில் அவனுக்கு அணித்தாகப் பறந்து செல்லுகையில் ஒரு ஹம்ஸம் மற்றொரு ஹம்ஸத்தை நோக்கிச் சொல்லிற்று—அப்பா பல்லாக்ஷனே! இங்கே ஜாநச்ருதியென்கிற மஹானுடைய தேஜஸ்ஸானது வானளாவியிருக்கின்றது; அதில் நீ கொளுந்தாதபடி உன்னை நோக்கிக் கொள் என்றது. இங்ஙனே ஜாநச்ருதியை ப்ரசம்ஸித்துச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட மற்றொரு ஹம்ஸமானது—'அப்பா! இந்த ஜானச்ருதியை ப்ரஹ்மவித்துக்களில் தலைவரான ரைக்வராக நினைத்துவிட்டாயோ? இவன் மஹா தார்மிகனாயிருந்தாலும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானமில்லாதவனாகையாலே மஹாஜ்ஞானாதிகரான ரைக்வரை யொத்தவனா வனோ?' என்று ஹேளனமாகச் சொல்லிப் போயிற்று. இங்ஙனே தன்னையிகழ்ந்து கூறியதைக் கேட்ட ஜாநச்ருதி தனக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானமில்லாமையினாலே இப்படி கர்ஹையுண்டாயிற்றென்று மனம் நொந்து ரைக்வரிடம் ப்ரஹ்மஜ்ஞானம்பெற விரும்பி ரைக்வரிருக்குமிடத்தைத் தெரிந்துவர ஒருவனையனுப்பித் தெரிந்துகொண்டபின் தானே ரைக்வரிடம் சென்று தன் சக்திக்கியன்ற குருதக்ஷிணையை ஸமர்ப்பித்துத் தனக்கு

ப்ரஹ்மோபதேசம்பண்ண வேண்டினவளவில் ரைக்வர் தமது யோக மஹிமையினால் கீழே நடந்த செய்தியையுணர்ந்து இவன் ஹம்ஸபக்ஷியின் அவஹேளன வாக்கியத்தைக் கேட்டு சோகத்தோடு ஓடிவந்திருக்கிறானென்றறிந்து வித்யோபதேசம் பெறுவதற்கு முக்கியமான நிர்வேதம் இவனுக்குள்ளதாகையாலே இவன் உபதேசபாத்திரமேயென்றுகொண்டு சூத்ர! என்றழைத்திருப்பது சோகமுடையவனே! என்கிற பொருளைக்கொண்டுதானென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை. **“சோசதீதி—சூத்ர:”** என்று வ்யுத்பத்தி காண்க இதன் மேல் ஒரு சங்கை தோன்றும்; “யோகாத் ரூடிர் பலீயஸீ” என்பது நியாயமாகையாலே சூத்ரபதத்திற்கு சதுர்த்தஜாதியில் ரூடியிருக்கையாலே அது பிரபலமன்றோவென்று: **“க்ஷத்ரியத்வகதேச்ச”** இத்யாதிகளான மேல் ஸூத்ரங்களினால் ஜாநச்ருதிக்கு க்ஷத்ரிய ஜாதீயத்வம் ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறதென்று நிரூபிக்கப்படுவதுகொண்டு தெளிக.

ஸூத்ரத்தின் பொருளாவது—**சுக் அஸ்ய ஸூச்யதே ஹி**=இந்த ஜாநச்ருதியென்னும் க்ஷத்ரியனுக்கு சோகமுள்ளமை ஸூசிதமாகிறது; (எதனாலென்னில்;) **தத் அநாதரச்ரவணாத்**—அந்த ஹம்ஸபக்ஷியின் இழிவுரையைக் கேட்டதனால், **ததா ஆத்ரவணாத்**—அப்போதே ரைக்வரிடம் விரைந்தோடி வருகையினாலே என்றபடி. ஆக, சூத்ரனுக்கு ப்ரஹ்ம வித்யாதிகாரமில்லையென்று முடிந்தது. ... ... ✻

அபசூத்ராதிகரணம் முற்றிற்று.

21. வாக்யாந்வயாதிகரணம்.

(இது முதலத்யாயம் நான்காவது பாதத்திலுள்ளது.)

ப்ருஹதாரண்யகத்தில் மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணமென்பது ஒரு பாகம். அதில் யாஜ்ஞவல்க்யரை நோக்கி மைத்ரேயியானவள் அம்ருதத்வோபாயம் சொல்லுமாறு கேட்கையில் அவர் *ந வா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி, ஆத்மநஸ் து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி* என்று தொடங்கி ***ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:*** என்று முடிவாகச் சொல்லியுள்ளார். இங்குள்ள **ஆத்மா** என்கிற பதம் கருமபலன்களை யநுபவிக்கிற ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுமதன்று; *தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி* [புருஷ ஸூக்தே] இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற பரமாத்மாவையே நோக்கியது; அல்லாவிடில் மேல் வாக்யம் பொருந்தாது; அது பொருந்துவதற்காகப் பரமாத்மபரமாகத்தான் கொள்ள வேணும்—என்றறுதியிடுவது இவ்வதிகரணத்தின் ப்ரமேயம். இவ்வாத்மாவுக்கு ஸத்ய காமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகளை மேலே சொல்லியிருக்கையாலே அது பரமாத்மாவுக்கே உபபந்நமாகக் கூடியதாகையாலே என்றதாயிற்று. பரமாத்மா விவக்ஷிதனானால் ஜீவாத்ம வாசகமான (ஆத்மா) என்கிற சப்தத்தை ப்ரயோகிப்பானேன்? பரமாத்மாவென்றே ப்ரயோகிக்கலாகாதா? என்கிற இக்கேள்விக்கு ஸூத்ரகாரரால் மேலே மூன்று ஸூத்ரங்களினால் ஸமாதானம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அடைவே ஆச்மரத்ய மதம், ஔடு

லோமி மதம், காசக்ருத்ஸ்நமதம் என மூவருடைய மதம் காட்டப்பட்டுள்ளது (1) ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு கார்யகாரண பாவம் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கை யாலே அதனுல் அவர்களுக்கு அபேதம் ஏற்படுகிறது. அதைத் தெரிவிப்பதற்காகப் பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஐக்யோக்தியுள்ளதென்று ஆச்மரத்ய மதம். (2) இனி ஔடுலோமி மதம்; கீழே காட்டிய ஆச்மரத்ய மதத்தில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவிட மிருந்து உத்பத்தியைக் கொள்ளுகையாலே *ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித்* இத்யாதி ப்ரமாணங்களோடு அது விரோதிக்கையாலும் மற்றும் அநேக தோஷ ப்ரஸங்கத்தாலும் ஆச்மரத்ய மதம் ஸாதுவன்றென்றுகொண்ட ஔடுலோமியானவர்—முக்தி தசையில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவோடு அபேதம் ச்ருதி ஸித்தமாயிருக்கையாலே முக்தி தசையில் பவிஷ்யத்தான ஜீவாத்ம பரமாத்ம அபேதத்தை யவலம்பித்து ஐக்யம் சொல்லிற்றாக நிர்வஹித்தார். (3) இனி காசக்ருத்ஸ்நமதம். கீழே விவரித்த ஔடுலோமி மதத்தில் மோக்ஷம் வரையில் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு பேதமுள்ளதென்றும், முக்தி தசையில் அபேதமென்றும் கொள்ளப்படுகிறவிது ப்ரமாண விருத்தம். வெவ்வேறுபட்ட பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேருமேயொழிய ஐக்கியத்தை யடையமாட்டாவாதலால் இதையறிந்த காசக்ருத்ஸ்நர்—பரமாத்மா ஜீவாத்மாவினுள் அந்தராத்மாவாக இருப்பதும், ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம சரீரத்வமும் ப்ரமாண ஸித்தமாகையாலே ப்ரக்ருதத்தில் ஜீவாத்மவாசியான ஆத்மசப்தம் பரமாத்மவாசியாகுமென்று நிர்வஹித்தார்.

இங்ஙனே வரிசையாக மூன்று மதங்களை யுதாஹரித்த ஸூத்ரகாரர் மேலே நான்காவது மதத்தைச் சொல்லாமையினுல் காசக்ருத்ஸ்நமதமே ஸூத்ரகாராபிமத மென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இது விசிஷ்டாத்வைதத்திற்கு மிகவிணங்கினது. அத்வைதிகளும் காசக்ருத்ஸ்நமதமே ஸூத்ரகாராபிமதமென்று இசைந்துவைத்து (**அவஸ்திதே:**) என்கிற பதத்திற்கு—பரமாத்மாவே ஜீவாத்மாவாக இருப்பதனுலேயென்று பொருள் கூறுகிருர்கள். ப்ரக்ருதத்தில் ஐக்கியத்தைப் பொருந்த விடவேணும்; இங்ஙனே பொருள் கொண்டாலும் ஐக்கியம் பொருந்திவிடுகின்றதன்றோ. காசக்ருத்ஸ்நர் சரீராத்மபாவத்தை யவலம்பித்தே ஐக்கியத்தைப் பொருந்தவிட்டாரென்று ஏதுக்கு ஒப்புக்கொள்ளவேணு மென்கிருர்களவர்கள். இங்கு நாம் முக்கியமாகச் சொல்லுவதைக் குறிக்கொள்ளவேணும். **அவஸ்திதி:** என்கிற சப்தமானது "பூதலே கட: அவதிஷ்டதே. ப்ராஸாதே தேவதத்த: அவதிஷ்டதே" இத்யாதி வ்யவஹாரங்களிற் போல ஒரு வஸ்துவில் மற்றொரு வஸ்து இருப்பதைத்தான் சொல்லக்கடவது. "ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந், அப்ஸு திஷ்டந், தேஜஸி திஷ்டந், வாயௌ திஷ்டந், ஆகாசே திஷ்டந், ஆத்மநி திஷ்டந்" இத்யாதிகளான உபநிஷத்வாக்யங்களில் பலகால் காணப்படுகிற ஷ்டாதாதுப்ரயோகத்தை யடியொற்றியே (அவஸ்திதே:) என்கிற ஸௌத்ரப்ரயோக முள்ளதென்பதை ப்ராமாணிகர்கள் உள்ளபடியுணர்வர். பரமாத்மாதானே ஜீவாத்மாவாக இருப்பதனுலென்கிற பொருள் ஏறிட்டாலும் ஏறமாட்டாது. ... (தொடரும்)

ஸ்ரீபாஷ்யாதிகரண மெழுபத்தாறு.

(முன்னிதழ்த் தொடர்ச்சி.)

22. ப்ரக்ருத்யதிகரணம்.

(முதலத்யாயம் நான்காவது பாதத்திலுள்ளது.)

கீழ்க்கடந்த வாக்யாந்வயாதிகரணத்தில் இரண்டாவதான *ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தேர் லிங்கம் ஆச்மரத்ய:* என்கிற ஸூத்ரத்திலுள்ள ப்ரதிஜ்ஞாபதத்தினல் *ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞையன்றோ ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டது. அதனால் ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம் பரமபுருஷனேயென்று தேறிற்றுகிறது. அது பொருந்தாதென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ரஸக்தமாக அதை நிராகரித்து உபாதான காரணமும் பரமபுருஷனே யென்று ஸ்தாபிக்கத் தோன்றியது இவ்வதிகரணம்.

ஸூ. ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத். 1-4-23.

ப்ரக்ருதி: என்கிறபதம் உபாதாநகாரணவாசகம். ச என்பதனல் நிமித்த காரணத்வம் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறது. பரப்ரஹ்மம் ஜகத்துக்கு நிமித்தகாரண மென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லாதவனை நோக்கிச் சொல்லுகிறதாகையாலே நிமித்த காரணமாயிருப்பதுபோலவே உபாதாநகாரணமுமாகிறதென்று சொல்லிற்றுகிறது. இதற்கு இரண்டு ஹேதுக்கள் சொல்லப்படுகின்றன— [ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந் தாநுபரோதாத்] என்று. ப்ரதிஜ்ஞையாவது ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞை; த்ருஷ்டாந்தமாவது-ம்ருத்பிண்ட கடாதி நிதர்சனம். ஆக இவ் விரண்டும் பொருந்த வேண்டுமானல் பரப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாந காரணத்வம் இருந்து தீரவேணும்; உபாதாந காரணத்வம் இசையப்பட்டால் தான் ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தங்கள் பொருந்தும்– என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். ஒரே மண்ணனது முதலில் பிண்டமென்கிற அவஸ்தையையடைந்திருந்து பிறகு பானை யென்னுமவஸ்தையை அடையக் காணநின்றோம். இதில் முந்தின அவஸ்தை யோடு கூடின த்ரவ்யம் உபாதான மென்றும், பிந்தின அவஸ்தையோடு கூடின த்ரவ்யம் உபாதேயமென்றும் வழங்கப்படுகிறது. அங்கு முந்தின அவஸ்தை பிந்தின அவஸ்தை என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டவஸ்தைகளையுமுடைய த்ரவ்யம் ஒன்றே யாதலால் உபாதான வஸ்துவை யறிவதும் உபாதேய வஸ்துவை யறிவதும் ஒற்றுமைப்படுகிறபடியாலே உபாதானம் அறியப்பட்டால் உபாதேயமும் அறியப்பட்டதாகத் தேறுகிறது. அதுபோல ப்ரக்ருதத்தில் 'ப்ரஹ்மம் அறியப் பட்டால் ஜகத் தெல்லாம் அறியப்பட்டதாகிறது' என்று *யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவதி* இத்யாதி ச்ருதியாலே ஓதப்படுவதால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்துக்கு உபாதான மென்று அறியப்பட்டதாகிறது.

இதன்மேல் ஒரு கேள்விவரும்; த்ருஷ்டாந்தத்தில் ம்ருத்தென்கிற ஒரு த்ரவ்யத்திற்கே பிண்டத்வம் கடத்வம் என்கிற இரண்டவஸ்தையும் வருகிறபடி யாலே பிண்டஜ்ஞானத்தாலே கடஜ்ஞான முண்டாவது பொருந்தும்; தார்ஷ்டாந் திகத்தில் ஜகத்தும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றன்றிக்கே வெவ்வேறுபட்ட பொருள்களா

கையாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞானமும் ப்ரபஞ்சஜ்ஞானமும் ஒற்றுமைப்படாதாகையாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தாலே ப்ரபஞ்சஜ்ஞானம் ஸம்பவிப்பதரிது. உபாதாந-உபாதேய பாவம் ஸம்பவிப்பதுமரிது ஏனென்றால், ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரமென்பது நிர்விவாதம்; விகாரமும் அவஸ்தாபத்தியும் பர்யாயமாகையாலே விகாரம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்ற போதே உபாதாநத்வமும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று தேறுமே. ஆக இக்கேள்விக்கு ஸமாதான மென்னென்னில்; கேண்மின்; ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபஞ்சஜ்ஞானமுண்டாவதாக ச்ருதி சொல்லியிருக்கையாலே அவற்றுக்கு உபாதாந - உபாதேய பாவமில்லாமல அது ஸம்பவியாதாகையாலே அஃது இசையத் தக்கது. விகார சூன்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு விகாரரூபமான அவஸ்தை ஸாக்ஷாத்தாக ஸம்பவிப்பதன்று; சேதநாசேதநாத்மக ப்ரபஞ்சமாகிற சரீரத்தின் வழியாய் விகாராச்ரயத்வம் ஸம்பவிக்கிறது - என்பதாக ச்ருதியின் அபிப்ராயம் ஸித்திக்கிறது. இதை நம் ஆசார்யர்கள் நன்கு உபபாதிக்கிறார்கள்

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த தத்வத்ரயத்திலே ஈச்வர ப்ரகரணத்தில்—"இவன் தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே உபாதாநமுமாயிருக்கும்; ஆனால் நிர்விகாரனென்னும்படி யென்னென்னில்; ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே, ஆனால் பரிணாமமுண்டாம்படி யென்னென்னில்; விசிஷ்ட - விசேஷண ஸத்வாரகமாக. ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வ சக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே" என்றருளிச் செய்த விடத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்திலே விசதமாகக் கண்டு கொள்வது.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ - உத்தரசதகத்தில் - 'கார்யோ அநந்தே ஸ்வஸ்நாந்நு முகதஸ் த்வாம் உபாதாந மாஹு: ஸா தே சக்திஸ் ஸுகரமிதரச் சேத் இதி ஸோபம் விலங்க்ய, இச்சா யாவத் விஹரதி ஸதா ரங்கராஜாநபேக்ஷா ... அதிசய கரீ ஸோர்ணநாபௌ விபாவ்யா' என்ற ச்லோகத்தில் இவையெல்லாம் ஸாரமாக வருளிச் செய்தார். அவ்விடத்திலும் நம்முடைய வியாக்கியானத்திலே தெளியக் காணலாம் .... (22)

ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ஸ்ரீபாஷ்யாதிகரணமேருபந்தத்தில் முதல் பாகம்

முற்றிற்று.